

FRANCES HODGSON BURNETT

CÔNG CHÚA NHỎ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC **vh** **DONGA**

Lời tựa

CÔNG CHÚA NHỎ là câu chuyện về cô bé có tên là Sara Crewe.

Tôi không biết, liệu có nhiều người nhận ra rằng có nhiều điều đã từng được viết ra trong một cuốn truyện và còn biết bao nhiêu điều không bao giờ được nhắc đến. Những gì xảy ra còn nhiều hơn rất nhiều những gì chứa trong cuốn truyện bạn đang có trong tay và đang mãi mê đọc. Truyện là cái gì đó giống như bức thư vậy. Khi một lá thư được viết xong, người ta thường nghĩ ra bao điều còn chưa nói và họ thường tự hỏi “Ôi tại sao mình lại không kể cho họ chuyện này nhỉ?” Khi viết một cuốn sách, tác giả thường liên kết tất cả những gì họ nhớ được tại thời điểm đó. Và nếu như tác giả thuật lại tất cả những gì đã xảy ra, thì có lẽ cuốn sách đó sẽ không bao giờ kết thúc được. Thực vậy, đằng sau mỗi cuốn truyện là một câu chuyện khác, đó là câu chuyện không ai kể lại mà chỉ được phỏng đoán bởi những người giỏi đoán mà thôi. Người viết truyện cũng có thể chẳng bao giờ biết được tất cả những điều đó, nhưng cũng có khi họ biết và lại muốn cơ hội để viết lại câu chuyện đó từ đầu.

Khi tôi viết truyện về “Sara Crewe” tôi cũng đoán ra biết bao nhiêu điều đã xảy ra tại trường của cô Minchin ngoài những gì mà tôi đã khám phá được lúc bấy giờ. Tất nhiên tôi biết là phải có những chương đầy ắp những sự kiện liên tục xảy ra vào thời điểm đó, và khi tôi bắt đầu xây dựng một vở kịch, dựa theo cuốn truyện đó với cái tên “Công chúa nhỏ”, tôi phát hiện ra cả ba hồi toàn sự kiện. Điều hấp dẫn nhất là tôi phát hiện ra những cô bé mà tên của chúng tôi cũng chưa hề biết đến. Cô bé Lottie, một đứa trẻ ngộ nghĩnh; con hầu dọn dẹp trong bếp nhưng lúc nào cũng đói khát và là người bạn quý mến của Sara; Emengade, một cô bé đáng yêu hơn rất nhiều so với những gì mọi người cảm nhận ở nó lúc ban đầu; còn cả những gì xảy ra trên gác xép áp mái mà chưa từng được nhắc đến trong cuốn sách này; và một nhân vật với cái tên là Melchisedec, một người bạn thân của Sara cũng có thể không bao giờ được nhắc đến trong câu chuyện này nếu như nó không xuất hiện đúng lúc. Melchisedec, Becky và Lottie, chúng đều sống ở trường của cô Minchin, nhưng không hiểu tại sao chúng lại không nhắc đến chúng với tôi ngay từ đầu cơ chứ. Tất cả chúng nó đều hiển hiện như Sara vậy nhưng chúng đã thờ ơ và không chui ra khỏi màng khuất của câu chuyện và nói với tôi rằng: “Có tôi đây! Hãy kể về tôi đi.” Nhưng chúng đã không làm như vậy, đó là lỗi của chúng chứ không phải của tôi. Nhân vật sống trong câu chuyện đang được viết phải xuất đầu lộ diện ngay từ phút đầu và vở vai tác giả nó: “Xin chào, thế còn tôi thì sao?” Nếu chúng không làm như vậy thì chẳng có ai đáng bị khiển trách cả mà lại chính là chúng cùng với thái độ thờ ơ của chúng.

Sau khi vở kịch “Công chúa nhỏ” được trình diễn tại New York, rất nhiều trẻ em đã đi xem và rất yêu quý Melchisedec, Becky và Lottie và nhiều nhà xuất bản đã yêu cầu tôi viết lại câu

chuyện về Sara và bổ sung tất cả những nhân vật và sự kiện đã bị bỏ qua trước nay. Và tôi đã viết. Khi viết lại tôi mới thấy còn rất, rất nhiều điều tôi chưa từng đề cập đến trong vở kịch. Chính vì vậy trong cuốn truyện “Công chúa nhỏ” này tôi đã cố gắng đưa vào tất cả những gì tôi có thể khám phá ra được.

FRANCES HODGSON BURNETT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG I

SARA

Vào một ngày đông ảm đạm, một màn sương màu vàng bao trùm lên cây cối trên đường phố Luân Đôn, đầy đến nỗi tất cả các cửa hàng đều phải bật đèn lên như ban đêm vậy. Một bé gái trông vẻ mặt hơi khác thường ngồi cùng cha trên một chiếc xe đi chậm chậm trên các đường phố chính.

Em ngồi co chân lên, dựa vào bố, dán mắt qua cửa sổ ngắm nhìn mọi người qua lại với những ý nghĩ cổ điển kỳ quặc được thể hiện qua ánh mắt to tròn của em. Người bố ôm lấy vai con gái. Dáng hình nhỏ bé của em chẳng phù hợp với cách nhìn và những gì thể hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình. Khuôn mặt đó còn già dặn hơn cả đứa trẻ mười hai tuổi chứ không phải là đối với một em gái mới chỉ có bảy tuổi như Sara Crewe. Sự thực là lúc nào em cũng chìm trong những mơ mộng và những suy nghĩ về những chuyện không bình thường. Chính em cũng chẳng thể nhớ nổi có khi nào mình không nghĩ đến thế giới của người lớn không. Em có cảm tưởng như mình đã sống một quãng đời dài lắm rồi.

Lúc này đây em đang nhớ về những gì đã xảy ra trong chuyến đi mà em cùng cha, thuyền trưởng Crewe, đã thực hiện từ Bombay về Luân Đôn. Em nghĩ về những con tàu đồ sộ, những thủy thủ người Ấn Độ lặng lẽ đi tới đi lui trên thuyền, về những đứa trẻ chơi trên boong tàu nóng bức và cả những người vợ của những sĩ quan trẻ tuổi, họ thường bắt chuyện với em và bật cười khi em nói những gì ngộ nghĩnh.

Phần lớn suy nghĩ của em tập trung vào những điều kỳ lạ khi em còn ở Ấn Độ dưới ánh nắng chói bỏng hay ở giữa đại dương và rồi lại đi trên chiếc xe lạ hoắc qua những dãy phố xa lạ, nơi mà ban ngày cũng tối như ban đêm vậy. Bất chợt em cảm thấy bối rối và ngồi xích lại gần bố, thì thầm với giọng huyền bí gọi “Bố ơi”.

“Gì vậy con yêu?” Thuyền trưởng Crewe hỏi và kéo con gái lại gần mình hơn, nhìn vào mặt con và tự hỏi “Không biết con bé đang nghĩ gì?”

“Đây có phải là “nơi đó” không bố?” Sara thì thầm và càng xích lại gần cha hơn. “Có phải “nơi đó” không bố?”

“Đúng rồi con gái bé bỏng của bố, cuối cùng thì bố con mình cũng đã đến nơi rồi.” Mặc dù mới bảy tuổi nhưng em đã nhận ra rất rõ rằng bố đã rất buồn khi phải trả lời câu hỏi của em. Đối với Sara, bố đã phải chuẩn bị tư tưởng cho em rất lâu về cái “nơi đó” theo cách gọi của em. Em mất mẹ ngay sau khi cất tiếng khóc chào đời nên em chẳng có chút kỷ niệm gì về mẹ và chưa bao giờ có khái niệm nhớ mẹ cả. Người bố trẻ, đẹp, giàu có và hết mực cưng chiều con là mối quan hệ máu mủ duy nhất mà em có trên đời. Hai bố con rất yêu quý, quấn quýt nhau và thường chơi đùa cùng nhau. Em hiểu cha mình giàu vì nghe được những người xung quanh bàn tán như vậy khi họ cho là em không chú ý nghe. Họ cũng bàn tán với nhau rằng lớn lên Sara cũng sẽ giàu có nhưng em chưa thể hiểu hết ý nghĩa của từ giàu có là như thế nào. Em luôn sống trong căn nhà xinh đẹp và luôn có những người hầu luôn cúi đầu chào và gọi em là “cô chủ nhỏ” và luôn chiều theo mọi ý muốn của em. Sara có rất nhiều đồ chơi, vật cảnh và cả một người hầu gái rất biết nghe lời và kính nể em. Dần dần em hiểu ra rằng người giàu thường có những thứ này. Đó là tất cả những gì mà em hiểu được về hai từ “giàu có”.

Có lẽ từ khi em chào đời chỉ có mỗi một chuyện duy nhất làm em khó chịu đó là mỗi khi nghĩ đến cái “nơi đó”, nơi mà em sẽ phải đến ở một mình vào một ngày nào đó. Người lớn cho rằng khí hậu ở Ấn Độ rất không tốt cho trẻ em nên người ta thường gửi con đi học ở đâu đó càng sớm càng tốt, thường là các trường học ở nước Anh. Em cũng đã chứng kiến các bạn nhỏ khác cũng bị gửi đi và cũng được nghe các ông bố bà mẹ đọc những lá thư của con cái mình, nên em hiểu rằng em cũng có nghĩa vụ phải đi học như thế nhưng em vẫn buồn vì sẽ không được cùng cha đi đến những vùng xa lạ và nhất là không được ở cùng với người cha yêu quý của mình nữa.

“Bố có đến “nơi ấy” cùng con được không?” Câu hỏi này Sara đã đặt ra từ lúc em mới lên năm tuổi. “Bố cũng đi học chứ? Con sẽ giúp bố làm bài tập.”

“Con có phải ở lại đây lâu đâu. Con sẽ đến một căn nhà đẹp đẽ, ở đó có rất nhiều các bạn nhỏ như con và các con sẽ cùng chơi với nhau. Bố sẽ gửi cho con thật nhiều sách để con đọc. Con sẽ lớn nhanh như thổi đến nỗi chỉ một năm sau thôi là con đã đủ lớn và đủ khôn để trở về chăm sóc bố được rồi.”

Sara rất thích thú với ý nghĩ được chăm sóc, dọn dẹp nhà cửa giúp bố, đi dạo cùng bố và được ngồi đối diện với bố ở đầu bàn ăn mỗi khi bố mở tiệc hoặc được nói chuyện hay đọc sách cùng bố. Đó là tất cả những gì Sara mơ ước ở trên đời này. Nếu như phải đi đến “nơi đó” ở nước Anh để có thể đạt được mơ ước của mình thì em sẵn sàng đi ngay. Sara chẳng mấy quan tâm đến việc bố nói sẽ có rất nhiều bạn gái khác mà em chỉ quan tâm đến sẽ có rất nhiều sách, có sách là em đã được an ủi phần nào trong những ngày xa bố vì em thích sách hơn bất cứ cái gì. Em đã từng sáng tác ra những câu chuyện về các đồ vật xung quanh và tự kể lại cho mình nghe.

Thỉnh thoảng em cũng kể lại những câu chuyện tự mình hư cấu cho bố nghe và bố cũng thích thú nghe chẳng kém gì em.

“Bố,” Sara nói yếu ớt “Con nghĩ là từ nay chắc cha con mình phải chấp nhận số phận thôi.” Ông cười vì cách dùng từ rất người lớn của con rồi hôn con âu yếm. Ông không hề có ý định cam chịu mặc dù ông phải giấu kín trong lòng. Ông đã quá quen với sự có mặt của Sara và nghĩ rằng ông sẽ rất cô đơn khi quay về Ấn Độ một mình, bước vào căn nhà mà ông biết chắc rằng không còn có đứa con gái bé bỏng trong bộ váy trắng chạy ùa ra đón ông nữa. Nghĩ tới đó ông ghì chặt Sara vào lòng trong khi cỗ xe lăn đến góc phố rộng nhưng buồn tẻ, nơi có ngôi nhà mà cha con ông phải tới.

Nó là một ngôi nhà gạch lớn, xấu xí giống như những căn nhà khác trong cùng dãy phố. Trước cửa nhà có treo một chiếc biển bằng đồng có khắc chữ màu đen:

CÔ MINCHIN

TRƯỜNG DÒNG DÀNH CHO NỮ SINH

“Chúng ta đến nơi rồi Sara” người thuyền trưởng nói với con, cố giữ cho giọng mình vui vẻ và nhắc bóng cô bé ra khỏi xe, bước lên bậc cửa và nhấn chuông. Sara cho đến tận sau này vẫn thường nghĩ rằng ngôi nhà đó phần nào giống hệt tính cách của cô Minchin. Căn nhà đầy đủ tiện nghi nhưng mọi cái đều xấu xí. Bộ xương của ghế thì hình như quá cứng. Tại phòng lớn mọi vật đều nặng nề cứng nhắc và được đánh bóng lộn, ngay cả mặt đồng hồ hình mặt trăng ở góc nhà trong cũng bóng lộn. Hai bố con được đưa vào phòng vẽ có trải thảm kẻ những ô vuông. Ở đây đặt một chiếc đồng hồ mặt đá nặng trĩu.

Ngồi xuống một trong những chiếc ghế cứng đó, em đưa mắt nhìn quanh và thì thầm với bố: “Con không thích nơi này bố ạ và con dám chắc là những người lính, kể cả những người dũng cảm cũng chẳng ai thích ra trận cả.”

Nghe vậy thuyền trưởng Crewe không nhịn được cười nữa. Là người bố trẻ và cũng dí dỏm, ông chưa bao giờ ngán khi nghe những câu nói buồn cười của Sara. Ông cười và nói:

“Ôi con gái bé bỏng, bố sẽ làm gì một khi không có ai nói những điều như vậy với bố, mà cũng chẳng ai nói kiểu nghiêm túc như con đâu.”

“Tại sao bố nói là nghiêm túc mà bố lại cười?” Sara ngạc nhiên hỏi lại.

“Bởi vì con nói những điều nghiêm trọng đó một cách buồn cười.” Ông trả lời con và càng cười thoải mái hơn rồi đột nhiên ông kéo mạnh Sara vào lòng ghì chặt em trong tay và hôn em lãnh liệt. Ngay lập tức nụ cười tắt ngấm và nước mắt chỉ chực trào ra trong mắt ông.

Vừa lúc đó cô Minchin bước vào phòng. Một lần nữa Sara lại cảm thấy cô giống hệt như căn nhà của cô, cao to, chính tề nhưng tẻ nhạt, xấu xí. Cô có đôi mắt to, lạnh lùng lơ lơ như mắt cá, nụ cười cũng tẻ nhạt, lạnh lùng như loài cá vậy. Khi nhìn thấy con Sara, cô liền nở một nụ cười gượng gạo. Em đã nghe rất nhiều về những điều mà những người lính trẻ mong muốn qua một phụ nữ và chính bà đã giới thiệu trường này cho bố em. Em cũng nghe được rằng bố em, một người giàu có, sẵn sàng chi rất nhiều tiền cho đứa con gái bé bỏng duy nhất của mình ăn học.

“Thật là đặc ân cho chúng tôi có được một học trò xinh đẹp và đầy triển vọng như con gái của ông, thừa thuyền trưởng Crewe.” Cô Minchin nói, nắm lấy tay Sara lắc lắc và nói tiếp: “Bà Meredith đã kể cho chúng tôi sự thông minh khác thường của cháu. Những đứa trẻ thông minh như vậy đúng là một kho báu nhỏ cho nhà trường chúng tôi.”

Sara đứng im không nhúc nhích, nhìn thẳng vào mặt cô Minchin và lại vẫn tiếp tục với những ý nghĩ kỳ quặc của mình như thường lệ.

“Tại sao cô ấy lại bảo mình là một cô bé xinh đẹp?” Sara nghĩ “Mình chẳng xinh đẹp chút nào, chỉ có Isoben, con gái đại tá Grange mới xinh đẹp thôi. Em ấy có má lúm đồng tiền và hai gò má ửng hồng, tóc dài vàng óng. Còn mình thì tóc lại đen và ngắn cũn trong khi mắt lại xanh đậm. Hơn nữa mình lại quá gầy. Cô ấy nói chẳng đúng gì cả, mình là một trong những đứa trẻ xấu nhất mình đã từng gặp. Cô ấy bắt đầu nói luyên thuyên rồi.”

Em đã nhầm khi cho mình là xấu. Đúng là em chẳng giống như đứa con gái của đại tá Grange chút nào cả. Có thể nói em gái nhỏ đó là niềm kiêu hãnh của trung đoàn nhưng Sara có những nét duyên dáng đáng yêu của riêng mình. Em là một đứa trẻ nhạy cảm với nét mặt luôn căng thẳng nhưng lại rất hấp dẫn, hơi cao hơn tuổi mình một chút. Mái tóc đen, dày và quăn ở ngọn, cặp mắt to xanh xám huyền diệu với hai hàng mi dài và đen. Bản thân em có vẻ không

thích màu mắt của mình nhưng mọi người khác đều rất thích cặp mắt đó. Mặc dù em vẫn tin chắc rằng mình là một đứa trẻ xấu xí nhưng cũng chẳng mấy may vui mừng trước những lời phỉn nịnh của cô Minchin.

“Cũng sẽ là giả dối nếu như mình khen cô ấy xinh” Sara nghĩ “và mình phải biết là mình đang lừa dối chứ. Mình biết rằng mình cũng xấu chẳng kém gì cô ấy nhưng vì sao cô ấy phải nói thế chứ?”

Khi đã hiểu nhiều hơn về cô Minchin, Sara mới biết lý do tại sao cô ấy lại nói những lời dối trá, phỉn nịnh ấy. Cô Minchin lặp đi lặp lại cái điệp khúc đó với tất cả những ông bố, bà mẹ đưa con đến trường của họ.

Sara đứng cạnh cha lắng nghe câu chuyện giữa bố và cô Minchin. Em hiểu ra rằng em bị đưa đến đây là vì hai đứa con nhỏ của bà Meredith đều đã học ở trường này và thuyền trưởng Crewe rất tôn trọng những kinh nghiệm của bà ta. Sara là một học sinh nội trú đặc biệt, em có căn hộ riêng thậm chí còn được hứa hẹn nhiều điều đặc lợi hơn những học sinh khác có cùng hoàn cảnh như em. Em sẽ có một phòng ngủ thật đẹp, một phòng sinh hoạt của riêng em, một con ngựa con cùng với cỗ xe riêng và một người hầu gái để thay thế cho người hầu cũ ở lại bên Ấn Độ.

“Tôi chẳng lo lắng gì nhiều về việc học của con tôi cả” Ông bố vừa nói vừa nở một nụ cười vui vẻ, nắm lấy tay Sara vỗ nhè nhẹ. “Cái khó là làm sao ngăn cho cháu đừng học nhanh quá. Lúc nào nó cũng cúi mũi vào đọc sách. Thực ra không phải là đọc mà là ngốn sách cô Minchin ạ. Nó ngốn sách cứ như thể là con sói con chứ không phải là cô con gái nhỏ nữa. Nó lúc nào cũng đói sách để đọc ngẫu đọc nghiền mà lại toàn thích sách của người lớn, thích những cuốn sách dày hay những tác phẩm đồ sộ bất kể bằng tiếng Pháp, tiếng Đức hay tiếng Anh đều được hết. Và cũng chẳng cần quan tâm xem chúng là loại sách gì, lịch sử, tiểu sử hay thơ ca, tất cả các thể loại Sara đều thích cả. Cô hãy kéo cháu ra khỏi việc đọc sách quá nhiều, cho cháu tập cưỡi ngựa và thỉnh thoảng đi dạo phố để mua thêm búp bê mới.”

“Bố ời nếu con cứ tiếp tục mua thêm búp bê mới thì con sẽ có quá nhiều và như vậy con không yêu quý được tất cả bọn chúng. Búp bê cũng phải trở thành những người bạn thân thiết của mình chứ. Emily sắp tới sẽ là người bạn thân của con.” Nghe Sara nói vậy thuyền trưởng Crewe và cô Minchin đưa mắt nhìn nhau.

“Emily là ai vậy?” Cô Minchin hỏi.

“Trả lời cô đi con.” Ông giục con và cười vui vẻ.

Đôi mắt xanh xám của Sara nhìn rất nghiêm nghị và em trả lời rất nhỏ nhẹ “Emily là tên con búp bê mà em chưa có, nó là con búp bê bố sắp mua cho em. Hai bố con sẽ cùng đi tìm nó và em đặt tên cho nó là Emily, nó sẽ là bạn em khi vắng bố. Em muốn có nó để kể chuyện về bố cho nó nghe.”

Lần này thì nụ cười tế nhị của cô Minchin đầy vẻ phỉnh nịnh. Cô nói: “Thật là một đứa trẻ độc đáo! Một sinh vật nhỏ bé đáng yêu làm sao!”

“Đúng thế. Sara thật sự là một đứa trẻ tuyệt vời, cô hãy chăm sóc con gái thân yêu của tôi cẩn thận nhé” Thuyền trưởng nói và kéo con vào lòng.

Sara ở cùng với bố tại khách sạn vài ngày cho đến khi ông lên thuyền quay trở lại Ấn Độ. Hai bố con đi rất nhiều các cửa hiệu lớn và mua rất nhiều thứ. Thật sự hai bố con đã mua nhiều hơn rất nhiều những thứ mà Sara cần vì thuyền trưởng Crewe thuộc dạng những ông bố trẻ, tính nông nổi và có phần ngây thơ nữa. Ông muốn cho con gái mình thật đầy đủ và có tất cả những gì em muốn cũng như những thứ mà ông muốn em có. Ông cũng đã mua cả một chiếc rương thật lớn, quá sang trọng so với nhu cầu một đứa trẻ lên bảy. Bố còn mua cho Sara cả những chiếc váy nhung viền lông, cả váy ren, váy thêu và những chiếc mũ có gắn lông đà điểu thật mềm mại rồi cả tất lụa nữa, cơ man nào là thứ sang trọng đến nỗi những người bên trong quầy phải thì thầm với nhau và phỏng đoán cô gái bé nhỏ với đôi mắt to kỳ quặc kia chắc phải là một công chúa đến từ một xứ sở xa lạ nào đó hay ít nhất cũng là con gái của một vương công Ấn Độ.

Thế là cuối cùng hai cha con cũng tìm được Emily sau khi đã đi qua biết bao cửa hàng và ngắm nghía không biết bao nhiêu con búp bê để cuối cùng chọn được một mình nó.

“Con muốn nó phải thật sinh động và không được giống búp bê.” Sara nói “Bố ơi con muốn một con búp bê mà trông nó phải như là đang lắng nghe con khi con nói chuyện với nó. Cái dở nhất của búp bê là chúng chẳng bao giờ tỏ ra lắng nghe cả bố ạ.” Sara tiếp tục chia sẻ ý nghĩ của mình với bố hay nói đúng hơn là đưa ra những tiêu chuẩn để chọn một con búp bê vừa ý mình. Chính vì vậy hai cha con đã đi hết cửa hiệu này đến cửa hiệu khác, xem xét cẩn thận từng con

một, to có, nhỏ có, mắt đen có, mắt xanh có, tóc nâu quăn có, tóc vàng có, cả những con có mặc quần áo và cả những con không mặc quần áo.

“Bố nhìn này” Sara nói khi hai bố con đang xem xét một con búp bê không mặc quần áo. “Nếu mình mua một con không có quần áo con sẽ đem nó đến thợ may và may cho nó những bộ váy áo vừa với nó. Chúng sẽ vừa hơn nếu như nó được thử trước.”

Sau khi đã xem mãi mà vẫn chưa hài lòng, hai cha con quyết định xuống đi bộ để nhìn qua các cửa sổ nhà hàng và mặc cho xe theo sau. Họ bỏ qua vài ba cửa hiệu không vào và khi đến gần một cửa hiệu không lớn lắm thì Sara đột nhiên sững lại kéo tay bố thốt lên.

“Bố ơi Emily đây rồi!” Má em ửng hồng, đôi mắt xanh xám của em như muốn nói em đã tìm được một người bạn; em cảm thấy thân thiết, gần gũi và yêu thích nó ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Chắc là Emily đang ngồi đây đợi mình bố ạ” Sara vui vẻ nói và thúc giục “Mình vào với nó đi bố.”

“Lạy chúa! Bố nghĩ phải có ai đó giới thiệu mình với Emily chứ” Thuyền trưởng Crewe nói.

“Không sao, thế này nhé, bố giới thiệu con rồi con lại giới thiệu bố với nó,” Sara ứng khẩu rất nhanh rồi lại tiếp “À mà không cần đâu bố ạ, con nhận ra nó ngay từ phút đầu tiên gặp nó nên chắc nó cũng biết con rồi.”

Có lẽ Sara đã đúng khi nói là Emily đã biết em. Cặp mắt Emily thật rạng rỡ, tinh khôn khi Sara bế nó trên tay. Nó hơi to nhưng cũng không quá to để em có thể bế bằng một cách dễ dàng. Tóc nó nâu vàng quăn rất tự nhiên, rủ xuống như chiếc khăn choàng qua vai. Cặp mắt cũng màu xanh xám sâu thẳm và trong veo với hàng mi dày, mềm mại trong rất thật.

Sara nhìn thẳng vào mặt con búp bê, tay nắm khuỷu chân nó và nói “Tất nhiên nó phải là Emily rồi bố ạ.”

Thế là đã tìm được Emily và tất nhiên là nó cũng được đưa đến một cửa hiệu bán quần áo

để mua sắm. Cũng một chiếc rương sang trọng chẳng kém gì của Sara cùng với váy áo thiêu ren, nhung lụa, mũ, áo choàng và cả quần áo lót có viền đăng ten rất đẹp. Nó còn có cả găng tay, khăn tay và quần áo để mặc trong mùa đông.

“Con muốn lúc nào Emily trông cũng đàng hoàng như một đứa bé được một người mẹ chăm sóc cẩn thận. Con sẽ là mẹ của nó và tất nhiên con cũng vẫn là bạn của nó.”

Thuyền trưởng Crewe rất vui khi đi mua sắm cùng con gái, nhưng sâu thẳm trong trái tim ông đang bị cắn rứt bởi một ý nghĩ rằng như vậy có nghĩa là ông đang sắp sửa phải chia tay với đứa con thân yêu mà ông đã quá quen với sự có mặt của con như một người bạn đồng hành bé nhỏ.

Đêm hôm đó ông bật dậy vào lúc nửa đêm đứng nhìn con đang ôm Emily ngủ ngon lành. Lọn tóc đen của con lòa xòa trên mặt gối hòa cùng với mớ tóc nâu của Emily. Cả hai đứa đều mặc váy ngủ có viền đăng ten và cả hai đều có cặp lông mi dài và cong chiều xuống gò má. Trong Emily rất giống đứa trẻ thật. Ông rất vui vì có nó ở bên cạnh Sara thế nhưng không khỏi đượm buồn, ông thở dài náo nuột và xoa xoa hàng ria mép với dáng điệu rất trẻ con rồi nói với chính mình “Ôi Sara bé bỏng của bố, bố không tin là con có thể thấu hiểu hết nỗi lòng của bố và con không thể biết được bố của con nhớ con đến nhường nào đâu.”

Ngay ngày hôm sau ông đưa con quay trở lại trường của cô Minchin và để em ở lại đó vì sáng hôm sau ông đã phải trở về Ấn Độ rồi. Ông giải thích cho cô Minchin là luật sư của ông, các ngày Barrow và Skipworth sẽ chịu trách nhiệm về tất cả các vấn đề liên quan đến công việc của ông tại nước Anh sẽ tư vấn cho cô những gì cô còn thắc mắc và đồng thời cũng là những người sẽ thanh toán mọi khoản chi phí cho Sara. Ông sẽ viết cho con gái hai tuần một lần và hứa sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của Sara để con được vui vẻ. Ông căn dặn thêm cô Minchin “Sara là một đứa trẻ nhạy cảm nó chẳng bao giờ muốn nhận bất cứ vật gì không an toàn cả.”

Hai cha con cùng đi vào phòng của Sara để nói với nhau những lời tạm biệt. Sara ngồi trên đùi bố, vôn vê ve áo choàng của ông và nhìn ông rất lâu một cách cứng cõi.

“Con hiểu bố chứ Sara bé nhỏ của bố?” Ông hỏi và vuốt tóc con nhẹ nhàng.

“Không.” “Con không phải chỉ hiểu bố mà trái tim của bố lúc nào cũng ở trong trái tim con.”

Hai cha con ôm ghì lấy nhau và hôn nhau tha thiết, dường như chẳng ai muốn rời nhau ra cả.

Khi chiếc xe chở bố rời khỏi cửa, Sara ngồi ở cửa phòng của em, tay chống cằm, mắt không rời khỏi chiếc xe cho đến khi nó rẽ quặt vào góc phố nơi quảng trường. Emily cũng ngồi cạnh và dõi theo xe của bố. Khi cô Minchin sai người em của mình, cô Amelia đến xem đứa bé thế nào thì cô không sao mở được cửa.

“Tôi khóa cửa rồi” Có tiếng nói vọng ra từ bên trong với giọng điệu lạ lùng nhưng rất lịch sự. “Tôi muốn ở một mình, xin cô vui lòng.”

Amelia là một người phụ nữ béo lùn có vẻ khù khờ nên rất kính nể chị gái. So với cô Minchin thì tính cách cô Amelia quả là có dễ chịu hơn nhưng lại chẳng bao giờ dám làm phật ý chị mình cả. Cô đi xuống cầu thang, vẻ mặt rất căng thẳng.

“Em chưa bao giờ thấy một đứa trẻ buồn cười như vậy, một đứa bé đúng là già trước tuổi,” cô Amelia than thở “Nó tự nhốt mình trong phòng và không gây một tiếng động nào dù là nhỏ nhất.”

“Thế còn tốt hơn rất nhiều so với những đứa trẻ khác, chúng đập phá, gào thét còn khó chịu hơn.” Cô Minchin đáp lại “Tôi cứ tưởng là một đứa trẻ lòng hống như nó sẽ làm kinh động cả cái trường này lên ấy chứ. Nó là một đứa trẻ xưa nay vẫn muốn làm gì thì làm mà.”

“Em vừa mở rương của nó ra để xếp quần áo cho nó, em chưa từng nhìn thấy những thứ sang trọng như vậy bao giờ: Áo khoác lông chồn và đồ lót được viền bằng ren Va-lăng-xien chính hiệu. Chị cũng đã nhìn thấy một vài thứ của nó rồi, chị thấy chúng thế nào?” Amelia hỏi chị.

“Thật lố bịch” Cô Minchin trả lời cộc lốc “Nhưng dù sao thì những bộ váy đẹp đó cũng làm cho lũ học sinh trông đẹp hơn lên khi chúng xếp hàng đi nhà thờ vào các ngày chủ nhật. Chúng sẽ đi ở hàng đầu. Đúng là con bé được chu cấp quá đầy đủ như công chúa nhỏ vậy.”

Trong khi đó, trên tầng, trong căn phòng khóa trái, Sara và Emily ngồi trên sàn nhà mắt vẫn dán vào góc phố nơi chiếc xe chở bố quẹo sang và biến mất trong khi người thuyền trưởng cố

ngoái đầu lại vấy và gửi lại những chiếc hôn. Ông không đủ can đảm để dừng lại.

nguồn: nxbtre. Còn của bạn nào type thì mình quên rồi.

CHƯƠNG 2

BÀI HỌC PHÁP VĂN

Buổi sáng hôm sau, khi Sara bước vào lớp học, tất cả các học sinh trong lớp đều tò mò và thích thú dõi mắt theo. Cho đến lúc ấy, mọi học sinh - từ Lavinia Herbert sắp mười ba tuổi và cứ hay tự cho mình đã là người lớn - cho đến Lottie Lezh - mới bốn tuổi và đang ở tuổi mẫu giáo - tất cả đều được nghe nói nhiều về Sara. Tất cả bọn chúng đều biết rằng Sara sẽ là một học sinh mẫu của bà Minchin - một bảo bối của ngôi trường nội trú này. Một hai đứa trong số bọn trẻ còn nhìn thấy cả chị Mariette, người hầu gái Pháp mà đại úy Crewe đã thuê để chăm sóc Sara khi chị ta đến đây tối ngày hôm qua. Lavinia đã cố ý đi qua cửa phòng của Sara khi cánh cửa đang mở và nó đã nhìn thấy chị Mariette đang mở một chiếc hộp đựng đồ đạc mà hai cha con Sara mua mà người ta vừa mới gửi đến sau khi Đại úy Crewe đã lên tàu.

- Chiếc hộp đựng đầy những quần áo viền đăng ten được xếp thành nếp - Lavinia thì thầm vào tai Jessie khi vừa cúi xuống cuốn sách địa lý để trên bàn - Tớ thấy cô Mariette đang dốc chiếc hộp ra. Tớ còn nghe thấy bà Minchin nói với cô Amelia rằng một lượng quần áo lớn như thế đối với một đứa trẻ thì thật là buồn cười. Mẹ tớ nói rằng trẻ con cần phải ăn mặc giản dị. Đấy! Bây giờ nó đang mặc một trong những bộ quần áo ấy đấy. Tớ nhận ra khi Sara đang ngồi xuống.

- Cậu ấy còn đi một đôi tất bằng lụa nữa kia - Jessie thì thầm và cùng cúi xuống quyển sách địa lý - Ôi đôi chân mới nhỏ nhắn làm sao. Tớ chưa bao giờ nhìn thấy một đôi chân nhỏ nhắn như thế.

- Ôi dào! - Lavinia khịt mũi vẻ hằn học - Chẳng qua là đôi giày của nó làm cho cậu tưởng như thế thôi. Mẹ tớ nói rằng người đóng giày giỏi có thể làm cho bàn chân to sẽ trông nhỏ hơn. Tớ không nghĩ rằng nó là một đứa xinh đẹp. Màu mắt nó mới kỳ lạ làm sao.

- Cậu ấy không xinh đẹp giống như những người khác - Jessie nói và đưa mắt liếc khắp lớp học - Nhưng cậu ấy sẽ khiến cho ai đã nhìn thấy thì phải cố nhìn lại một lần nữa. Đôi lông mi của cậu ấy mới dài làm sao. Còn đôi mắt thì xanh biếc màu lá cây.

Sara ngồi yên không nhúc nhích chờ xem mình sẽ phải làm gì. Em được bố trí ngồi cạnh bàn bà Minchin. Em không hề lúng túng trước bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn về phía mình. Em cảm thấy thích thú và đưa mắt điềm tĩnh nhìn các bạn mới trong lớp. Em tự hỏi không biết các bạn đang nghĩ gì trong đầu, không biết bọn chúng có quý mến bà Minchin hay không, không biết

bọn chúng có quan tâm nhiều đến việc học hành hay không, và không biết chúng có một người cha giống như ba mình hay không. Sáng hôm nay em đã nói chuyện với Emily rất nhiều về ba mình.

- Bây giờ ba đang lênh đèn trên biển. Emily ạ! - Sara nói với Emily - Chúng ta phải là những người bạn tốt của nhau và sẽ kể cho nhau nghe về những điều mà chúng ta thích. Emily, hay nhìn tờ này. Cậu có đôi mắt đẹp chưa từng có. Nhưng tờ ước gì cậu có thể nói chuyện được.

Sara thường có những ý nghĩ kỳ lạ và trí tưởng tượng phong phú. Một trong những sở thích thường đem lại cho em cảm giác dễ chịu là em luôn tự cho rằng Emily là người thật, đang lắng nghe và hiểu những điều em nói. Sau khi chị Mariette mặc cho Sara bộ quần áo dài màu xanh thẫm để đi học và buộc tóc em bằng một ruy băng cũng màu xanh thẫm, em bước về phía Emily đang ngồi trên một chiếc ghế được làm riêng cho búp bê và đưa cho nó một cuốn sách.

- Cậu có thể đọc sách trong khi tờ xuống lớp học - Sara nói và nhìn thấy chị Mariette đang tò mò nhìn mình. Sara nói chuyện với Emily với một vẻ mặt rất nghiêm chỉnh.

- Em luôn tin rằng, - Em nói với chị Mariette - những con búp bê có thể làm được những việc mà chúng không cho chúng ta biết. Có lẽ là Emily có thể đọc, nói chuyện và đi lại được nhưng cậu ấy chỉ làm điều đó khi không có ai trong phòng. Đó là bí mật của cậu ấy. Chị biết đấy, nếu mọi người đều biết rằng búp bê có thể làm việc, người ta sẽ bắt chúng làm việc. Vì vậy, có lẽ chúng đã thoả thuận với nhau là giữ bí mật điều đó. Nếu chị ở trong phòng, Emily chỉ ngồi im và nhìn chị một cách vô cảm. Nhưng nếu chị đi ra ngoài thì Emily sẽ đọc sách và có lẽ nó còn có thể đi lại và ngẩng nhìn bầu trời qua khung cửa sổ. Nếu cậu ấy nghe thấy tiếng bước chân của chị em mình cậu ấy sẽ chạy lại và nhảy lên ghế, ngồi im, giả vờ như đã ngồi đó từ rất lâu.

"Comme ell est drôle". Mariette lẩm bẩm một mình và khi chị đi xuống tầng dưới nhà, chị đã kể lại điều đó với bà trưởng nhóm giúp việc trong nhà. Nhưng chị cũng bắt đầu cảm thấy mến cô bé nhỏ nhắn và đặc biệt này. Một cô bé có khuôn mặt thông minh đến lạ kỳ và một phong cách hoàn hảo. Những đứa trẻ mà chị thường chăm sóc trước đây thường rất hỗn láo. Sara lại là một cô bé lễ phép đến mức tuyệt vời. Em luôn luôn nói với chị một cách nhỏ nhẹ: "Mariette, chị làm ơn!", "Cảm ơn chị Mariette!" Điều đó thật đáng yêu làm sao.

Chị Mariette nói với bà phụ trách rằng Sara thường cảm ơn mình như cách mà người ta thường cảm ơn một quý bà.

- Elle a l' air de princess, cette petite. - Chị nói. Thực sự chị rất quý cô chủ nhỏ mới của mình và rất sung sướng khi được phục vụ Sara.

Bà Minchin gõ nhẹ lên mặt bàn với một vẻ trịch thượng.

- Nào! Các quý cô hãy trật tự! - Bà ta nói. - Ta muốn giới thiệu với các quý cô một người bạn mới. Tất cả lớp học đứng dậy và Sara cũng làm theo. - Ta chắc rằng cả lớp sẽ sớm hoà đồng cùng với quý cô Crewe. Bạn ấy vừa từ một nơi rất xa tới đây. Đó là đất nước Ấn Độ xa xôi. Khi

hết giờ các em hãy làm quen với nhau đi!

Các học sinh trong lớp cúi chào Sara theo nghi lễ. Sara cũng khẽ cúi xuống đáp lễ. Sau đó bọn trẻ lại ngồi xuống và tiếp tục nhìn Sara.

- Sara! - Bà Minchin nói với giọng điệu của người cai quản lớp học - Hãy lại đây!
Bà Minchin lấy cuốn sách từ trên bàn và lật giở từng trang. Sara từ tốn đến gần bà ta.

- Bởi vì ba của con đã thuê cho con một chị hầu gái người Pháp. - Bà Minchin nói - Ta cho rằng ba con mong con chú tâm vào môn Pháp văn.

Sara cảm thấy hơi bối rối.

- Cháu nghĩ rằng ba cháu thuê chị Mariette - Em nói - Bởi vì ba cháu...ba cháu nghĩ rằng cháu sẽ thích chị ấy. Thừa bà Minchin.

- Ta e rằng - Bà Minchin nói và nở một nụ cười nhạo báng - Ta cho rằng cháu là một đứa trẻ bị hư do được nuông chiều quá mức. Cháu luôn nghĩ rằng mọi thứ diễn ra đều là do cháu thích. Ta nhất định cho rằng ba cháu muốn cháu học giỏi tiếng Pháp.

Nếu Sara lớn hơn chút nữa hoặc em bót câu nệ quá vào phép tắc lịch sự đối với người khác thì có lẽ em đã có thể giải thích mọi chuyện một cách ngắn gọn cho bà ta hiểu. Nhưng như thường lệ, hai gò má Sara nóng bừng. Bà Minchin là người rất nghiêm khắc và hay áp đặt. Bà ta hoàn toàn nghĩ chắc chắn rằng Sara chẳng biết một chút tiếng Pháp nào cả. Sara cảm thấy thật không đúng khi cố gắng đính chính những lời bà ta nói. Sự thật thì Sara không thể nhớ em biết tiếng Pháp từ khi nào. Ba em thường nói với em bằng tiếng Pháp từ khi em còn trong nôi. Mẹ em là người Pháp, ba em rất yêu ngôn ngữ mẹ đẻ của bà và vì thế Sara hay được nghe và cảm thấy quá quen thuộc với nó.

- Cháu...cháu chưa bao giờ học tiếng Pháp, nhưng...nhưng... - Em bắt đầu cố gắng một cách ngượng ngùng khi diễn đạt ý nghĩ của mình.

Một trong những bí mật và gây khổ tâm nhất cho bà Minchin là bản thân bà ta không biết tiếng Pháp và bà ta luôn có ý định che giấu chuyện đáng buồn ấy. Vì vậy, bà ta không có ý định kéo dài thêm câu chuyện này. Bà ta không muốn bị bẽ mặt trước những câu hỏi của cô bé học trò ngây thơ có thể đặt ra.

- Thôi đủ rồi - Bà ta nói và cố giữ giọng lịch sự - Nếu cháu chưa học tiếng Pháp thì cháu phải bắt đầu ngay từ bây giờ. Mấy phút nữa thầy giáo tiếng Pháp - Thầy Dufarge sẽ đến. Hãy cầm lấy cuốn sách này và tự xem trước khi ông ấy đến đây.

Sara cảm thấy hai má âm ỉm. Em quay trở lại chỗ ngồi và mở cuốn sách ra. Em nhìn vào trang đầu với vẻ mặt nghiêm trang. Em biết rằng nếu mỉm cười thì sẽ là người thô lỗ và em quyết định sẽ không trở thành một người thô lỗ trước mặt mọi người. Nhưng em thấy thật buồn cười khi phải đọc trang sách trong đó nói rằng le pere là cha và le mère là mẹ.

Bà Minchin liếc nhìn em dò xét

- Cháu thật buồn bực, Sara. - Bà ta nói - Ta rất tiếc khi thấy cháu không thích học tiếng Pháp.

- Cháu rất thích là khác, - Sara trả lời và tỏ vẻ muốn giải thích - Nhưng...

- Cháu không được nói "nhưng" khi có ai đó bảo cháu làm điều gì - Bà Minchin nói - Hãy tập trung và cuốn sách đi.

Sara lại tập trung vào cuốn sách nhưng cố gắng không cười. thậm chí khi em đọc và thấy các mục từ giải thích le fils nghĩa là con trai và le frère là anh trai.

"Khi thầy Dufarge tới". Em nghĩ: "Nhất định mình phải giải thích cho thầy hiểu mới được"

Ngay sau đó, thầy Dufarge bước vào lớp. Đó là một thầy giáo người Pháp trung tuổi, vẻ mặt thông minh và dễ chịu. Mắt thầy dừng lại ở Sara trong khi cô bé đang tỏ vẻ cần mẫn đọc cuốn sách giáo khoa tiếng Pháp trên bàn.

- Đây là một học sinh mới phải không? Thừa bà Minchin! - Thầy nói với bà Minchin - Tôi hy vọng rằng đây sẽ là một học sinh tốt.

- Ba của cô bé - Đại úy Crewe rất lo lắng khi cô bé phải học Pháp văn. Nhưng tôi e rằng cô bé có thành kiến với tiếng Pháp. Có vẻ cô bé không thích học. - Bà Minchin nói.

- Ôi tôi rất tiếc, Mademoiselle! - Thầy nói với Sara - Có lẽ khi chúng ta bắt đầu làm việc, con sẽ thấy tiếng Pháp cũng là một ngôn ngữ hay đấy chứ.

Sara bỗng nhồm người lên. Em bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng cứ như là em đang bị mọi người bỏ rơi. Em hướng đôi mắt to xanh nâu nhìn thầy Dufarge. Đôi mắt của em cuốn hút bởi vẻ ngây thơ. Em biết rằng thầy sẽ hiểu ngay khi nghe em nói. Em bắt đầu cất tiếng nói bằng một thứ tiếng Pháp đơn giản nhưng hấp dẫn và trôi chảy. Bà Minchin không hiểu gì cả. Đúng là Sara chưa học tiếng Pháp - chính xác hơn là chưa học tiếng Pháp qua sách vở, nhưng ba em và những người khác luôn nói với em bằng tiếng Pháp. Em biết đọc và viết được tiếng Pháp như em vẫn thường đọc và viết tiếng Anh. Ba em yêu tiếng Pháp vì mẹ em, còn em yêu tiếng Pháp vì ba em. Mẹ thân yêu của em, người đã chết khi sinh em là một người Pháp. Sara sẽ rất vui khi được học những gì mà thầy Dufarge dạy em. Tất cả những điều mà em muốn giải thích với bà Minchin là những từ trong cuốn sách này em đã biết cả rồi. Nói rồi Sara chìa cuốn sách nhỏ ra.

Khi Sara bắt đầu nói thì Bà Minchin giật mình và nhìn chăm chăm Sara qua cặp kính trên mũi, vẻ mặt phần nộ cho tận tới khi Sara nói xong. Thầy Dufarge mỉm cười đầy sung sướng và mãn nguyện. Được nghe tiếng mẹ đẻ của thầy bằng một giọng nói thỏ thẻ với cách phát âm chính xác và hấp dẫn đã làm cho thầy cảm thấy như đang ở trên nước Pháp - quê hương của thầy, khiến cho thầy cảm thấy xứ sở Luân Đôn đầy sương mù ảm đạm này đang lùi xa nhường chỗ cho nước Pháp đầy nắng. Khi Sara ngừng nói, thầy Dufarge cầm cuốn sách từ tay Sara với vẻ mặt vô cùng trù mến. Thầy quay sang cô Minchin và nói:

- Thưa bà! Tôi thấy không cần phải dạy dỗ cô bé nhiều đâu. Cô bé chưa bao giờ học tiếng Pháp. Cô bé chính là người Pháp. Phát âm của cô bé thật tuyệt diệu!

- Đúng ra cháu phải nói với ta về điều đó chứ? - Bà Minchin vô cùng ngượng ngùng quay sang Sara và kêu lên.

- Cháu...cháu đã cố gắng! - Sara nói - Cháu cho rằng cháu không biết phải bắt đầu như thế nào.

Bà Minchin cũng biết rằng Sara đã cố gắng định giải thích. Bà ta biết rằng đó không phải là lỗi của em, chỉ vì ba ta đã không cho em có cơ hội giải thích bởi bà ta nhận thấy bọn trẻ trong lớp đang chăm chú theo dõi. Lavinia và Jessie đang rúc rích cười khi đang đọc phần ngữ pháp tiếng Pháp khiến bà ta nổi giận.

- Yên lặng nào, các quý cô! - Bà ta nói bằng một giọng nghiêm khắc và đập tay xuống bàn - Yên lặng ngay lập tức!

Từ lúc đó bà ta có một cảm giác rất khó chịu về cô học trò mẩu mực của mình.

CHƯƠNG 3

ERMENGARDE

Vào buổi sáng đầu tiên hôm đó, khi Sara ngồi cạnh bà Minchin. Em cảm thấy rằng cả lớp đang tập trung quan sát em. Ngay lập tức em để ý đến một cô bé gái nhỏ đang nhìn mình với đôi mắt xanh da trời có vẻ hơi dờ dẩn. Đó là một bé gái hơi bụ bẫm và trông có vẻ không thông minh chút nào nhưng lại có một khuôn miệng xinh xinh và hiền hậu. Mái tóc tết đuôi sam màu vàng nhạt quấn quanh cổ được buộc túm bằng một miếng vải. Miệng cô bé ngậm đuôi tóc, hai cùi tay đặt trên bàn, cũng như các bạn khác, hai mắt của em đang tò mò nhìn cô bạn mới của lớp. Khi thầy Dufarge nói chuyện với Sara, cô bé có vẻ hơi sợ hãi và khi Sara mạnh dạn bước đến gần thầy Dufarge và bất ngờ nói với thầy bằng tiếng Pháp, đôi mắt thơ ngây và đầy lời cuốn nhìn thầy thì cô bé kia chợt nhướn lên, khuôn mặt đỏ rần và có vẻ xúc động. Bản thân cô bé đã mất hàng mấy tuần liền khóc sưng cả mắt khi phải cố gắng học thuộc hai từ le mère là mẹ, và le père là cha. Hay nói một cách khác, việc lắng nghe một người bạn trạc tuổi mình nói trôi chảy một thứ tiếng khó hiểu và không những thông thạo hai từ le mère và le père mà còn có vẻ cô bạn ấy biết rất nhiều thứ khác nữa. Đối với em điều ấy thật quá sức tưởng tượng. Cô bạn mới này thậm chí còn có thể lắp ghép các từ đó với các động từ một cách thuần thục và dễ dàng như lấy một vật gì đó từ trong túi ra vậy!

Cô bé chăm chú nhìn Sara và miệng cắn chặt tấm băng vải khiến bà Minchin bắt đầu để ý, lúc ấy bà Minchin đang rất tức giận và ngay lập tức bà ta đã trút cơn tức giận lên cô bé.

- St John! - Bà ta quát to - Em đang làm gì thế, bỏ ngay cùi tay ra khỏi bàn, nhả bím tóc ra, ngồi thẳng dậy!

Sau tiếng quát của bà Minchin, cô bé có tên là St John nhảy bật lên một lần nữa. Và khi Lavinia và Jessie khúc khích cười khiến mặt cô bé đã đỏ còn đỏ hơn nữa. Trông cô bé như đang sắp khóc, từ đôi mắt ngây thơ u ám khốn khổ đó hai dòng nước mắt như chực trào ra. Sara nhìn thấy điều đó, em bắt đầu cảm thấy thương cô bé và muốn kết bạn với cô bạn nhỏ đáng thương này. Sara là một người sẵn sàng đứng lên che chở và bênh vực cho những người gặp khó khăn và quẫn bách. Đó là tính cách đặc trưng của em.

Ba em đã có lần nói: "Nếu Sara là con trai và sống ở những thời kỳ trước thì có lẽ cháu đã chu du khắp đất nước với thanh gươm tuốt trần, giải cứu và bảo vệ tất cả những người mà cháu thấy cần giúp đỡ. Cháu luôn muốn đấu tranh mỗi khi nhìn thấy ai đó bị ức hiếp".

Với tính cách như vậy nên thật dễ hiểu Sara đã trở nên thông cảm với cô bé St John mập mạp. Suốt cả buổi sáng hôm đó, em luôn để mắt nhìn cô bạn. Em nhận thấy cô bạn kia có vẻ rất chật vật với việc tiếp thu bài giảng và có vẻ như việc này đã diễn ra khá lâu, môn Pháp văn là một nỗi thống khổ với cô bé. Mỗi khi cô bé tập phát âm đến thầy Dufarge cũng phải cười mặc dù thầy đã cố gắng kiềm chế lắm. Còn Lavinia, Jessie và mấy cô học trò may mắn hơn thì rúc rích cười và nhìn em với vẻ khinh thường. Chỉ có Sara là không cười. Sara làm như không nghe thấy gì khi St John đọc le bon pain thành le pong pang. Tính cách của Sara lại hơi nóng và rất đáng yêu. Em cảm thấy tức giận khi nghe thấy tiếng cười khúc khích trêu chọc bạn trong khi cô bạn bé nhỏ đáng thương kia thì đứng như trời trồng, mặt ngệt ra căng thẳng.

- Chẳng có gì đáng cười cả! - Sara nghiêm mặt nói và cúi xuống vở - Mọi người không nên cười mới phải chứ.

Khi hết giờ, tất cả học sinh trong lớp xúm lại thành từng nhóm để bàn tán. Sara đưa mắt tìm St John và thấy cô bé đang ngồi bó gối vẻ chán chường bên cạnh cửa sổ. Em bước lại gần và cất tiếng làm quen. Những điều mà Sara nói cũng giống như các cô bé khác thường hay nói khi làm quen nhưng mọi người luôn cảm thấy có điều gì đó dễ chịu, ấm áp trong cách nói của Sara.

- Tên bạn là gì? - Em hỏi.

Hãy tưởng tượng sự ngạc nhiên đến tột độ của St John khi nghe Sara nói. Chỉ mới cách đây ít phút cô bạn mới này còn là một người lạ lẫm, là đề tài cho biết bao câu chuyện của bọn trẻ. Chỉ mới đêm qua thôi tất cả bọn trẻ đã bàn tán không ngớt về Sara cho đến khi dí mắt lại vì buồn ngủ. Bọn chúng vô cùng hào hứng và tò mò về người bạn mới từ Ấn Độ đến này. Tất nhiên St John hiểu rằng một học sinh mới đến trường mà sở hữu một chiếc xe ngựa, một con ngựa và một người hầu gái và thậm chí còn từ nước Ấn Độ xa xôi nào đó tới đây chắc chắn không phải là một người bạn bình thường.

- Tên tớ là Ermengarde St John - Em trả lời.

- Còn tớ là Sara Crewe - Sara nói - Tên của bạn nghe hay thật, như tên của một cuốn sách vậy.

- Cậu có thích tên tớ không? - Ermengarde run rẩy - Tớ... tớ cũng thích tên của ấy lắm.

Một trong những bất hạnh lớn nhất trong đời của St John là việc em có một người cha vô cùng uyên bác. Đối với người khác thì có thể đó là một niềm hạnh phúc nhưng điều này lại gây cho em một tai họa. Nếu ai đó có một người cha uyên bác, một người hiểu biết tất cả mọi thứ, người có thể nói bảy tám thứ tiếng và có thể diễn giải hàng ngàn cuốn sách thì người cha đó chắc chắn sẽ luôn mong con mình ít ra thì cũng học thông thạo mấy cuốn sách giáo khoa. Người cha ấy cũng có thể muốn con mình nhớ được một vài sự kiện đáng nhớ trong lịch sử và có thể nhanh chóng hoàn thành một bài tập tiếng Pháp.

Ermengarde lại là một sự trớ trêu đối với ngài St John. Ông không tài nào hiểu tại sao con gái ông lại chậm chạp và tối dạ đến như thế.

"Lạy chúa!" Ông đã nhiều lần than vãn khi nhìn con gái: "Nó cũng tối dạ không khác gì dì Eliza của nó"

Đúng là Ermengarde cũng tối dạ như bà dì của mình. Em thường khó tiếp thu và dễ quên những gì vừa học được. Trong lớp em là một học sinh chậm hiểu nhất lớp và ai cũng thừa nhận điều này.

- Cô phải bắt cháu học - Ba Ermengarde nói với bà Minchin như thế.

Chính vì thế, từ đó Ermengarde đã phải trải qua một thời gian dài trong tuyệt vọng và nước mắt. Hễ học được cái gì mới là em lại quên mất ngay hoặc nhớ được chút ít thì em cũng chẳng hiểu được gì cả. Vì vậy, sau khi nói mấy câu đáp lại Sara, Ermengarde chỉ biết ngồi im và nhìn Sara một cách vô cùng ngưỡng mộ.

- Bạn nói được tiếng Pháp phải không? - Ermengarde hỏi một cách dè dặt.

Sara cũng trèo lên bậu cửa sổ để ngồi, hai tay đan vào nhau và ôm lấy đầu gối.

- Tớ nói được tiếng Pháp là vì tớ đã nghe nó từ lúc còn nhỏ tí - Sara trả lời - Nếu bạn được nghe tiếng Pháp một cách thường xuyên, bạn cũng có thể nói được.

- Ồ không! Tớ không thể. - Ermengarde nói - Tớ sẽ không bao giờ nói được tiếng Pháp.

- Tại sao thế? - Sara tò mò hỏi dồn.

Ermengarde lắc đầu khiến cho cái đuôi sam lắc lư theo.

- Cậu vừa nghe tớ nói đấy thôi! - Ermengarde nói - Tớ luôn luôn chỉ như thế thôi! Tớ không thể phát âm chính xác được các từ, chúng thật rắc rối. - Em dừng lại giây lát và hỏi Sara với vẻ dè dặt - Cậu là người rất thông minh phải không?

Sara đưa mắt qua cửa sổ nhìn ra phía quảng trường ảm đạm, nơi có những chú chim sẻ đang nhảy nhót và kêu om sòm trên những hàng rào sắt ướt át những cành cây khẳng khiu. Em

trầm ngâm giây lát. Mọi người thường nói rằng em là đứa trẻ thông minh và em thương bản thân tự hỏi không biết có đúng là mình thông minh thật không và nếu thật thì thông minh có nghĩa là gì nhỉ?

- Tớ không biết! - Em trả lời - Tớ không biết nên không thể trả lời cậu được.

Nói đoạn em đưa mắt nhìn khuôn mặt tròn và bầu bĩnh của bạn bật cười khe khẽ và lảng sang chuyện khác.

- Cậu có muốn gặp Emily không? - Em hỏi bạn.

- Emily là ai thế? - Ermengarde hỏi lại, giống như bà Minchin từng hỏi câu tương tự

- Hãy lên phòng cùng với tớ thì cậu sẽ biết - Sara nói và chìa tay ra.

Hai cô bé cùng nhảy xuống khỏi bậc cửa sổ và bước lên gác.

- Có phải... - Ermengarde thì thầm khi cả hai đi qua phòng khách lớn - Có phải bạn có hẳn riêng một căn phòng để vui chơi à?

- Ừ - Sara trả lời - Ba tớ đề nghị bà Minchin dành cho tớ một phòng bởi vì... bởi vì tớ hay nghĩ ra các câu chuyện và thường ngồi kể một mình. Tớ không muốn người khác nghe thấy. Tớ sẽ không tập trung nếu có ai đó nghe tớ kể.

Cả hai đã đến gần lối rẽ vào phòng Sara. Ermengarde dừng lại đột ngột và nhìn Sara nín thở.

- Cậu nghĩ ra được các câu chuyện? - Ermengarde hỏi dồn - Cậu làm thế thật sao? Cũng giống như việc cậu có thể nói được tiếng Pháp phải không?

Sara nhìn bạn và tỏ vẻ hơi ngạc nhiên.

- Ừ! Ai cũng có thể nghĩ ra được các câu chuyện chứ. Thế cậu chưa bao giờ nghĩ ra được các câu chuyện à?

Bất chợt em đưa tay nắm lấy tay Ermengarde.

- Hãy giữ yên lặng khi đến cửa phòng - Em thì thầm - Tớ sẽ mở cánh cửa thật nhanh và chúng ta có thể bắt gặp...

Sara hơi mỉm cười, mặt em lại ánh lên một niềm hi vọng nào đó khiến Ermengarde lại bị lôi cuốn, mặc dù cô bé chẳng hiểu mô tê gì cả. Cô bé không hiểu tại sao Sara lại nói đến từ bắt gặp hoặc tại sao cậu ấy lại muốn bắt gặp, bắt gặp ai mới được cơ chứ. Nhưng cho dù là cái gì đi nữa thì Ermengarde chắc chắn rằng có một điều gì đó rất thú vị đang chờ em. Vì vậy, dù trong lòng đầy hồi hộp và lo âu nhưng em vẫn nhón từng bước chân theo Sara đến gần cửa. Hai cô bé bước lại gần mà không gây một tiếng động nào. Đột nhiên Sara xoay nắm cửa và đẩy nó mở toang. Căn phòng hiện ra ngăn nắp và yên tĩnh, ngọn lửa đang bập bùng trong lò sưởi. Một con búp bê rất đẹp đang ngồi trên ghế đặt cạnh lò sưởi, trông con búp bê như đang chăm chú đọc

cuốn sách mà ai đó đã để sẵn trên đui.

- Ôi! Nó đã chạy lại chỗ ngồi trước khi chúng ta kịp trông thấy - Sara kêu lên - Tất nhiên rồi, búp bê thường như thế mà, chúng nhanh như chớp ấy.

Ermengarde hết nhìn Sara rồi lại nhìn con búp bê.

- Búp bê biết đi à? - Cô bé hỏi tỏ vẻ vô cùng hồi hộp.

-Ừ! - Sara trả lời - Ít ra thì tớ cũng tin như vậy. Tớ giả vờ rằng búp bê có thể biết đi. Điều đó khiến tớ cảm thấy búp bê có thể đi lại như người thật. Thế cậu chưa bao giờ giả vờ à?

- Chưa! - Ermengarde đáp - Chưa bao giờ, tớ... cậu hãy nói về điều đó cho tớ nghe đi! Rõ ràng Ermengarde đã bị cô bạn mới làm mê hoặc nên cô cứ nhìn trân trân Sara mà không nhìn Emily mặc dù Emily là con búp bê đẹp nhất mà em từng biết.

- Nào chúng ta hãy ngồi xuống đi đã - Sara nói - Tớ sẽ kể cho cậu nghe. Khi đã bắt đầu rồi thì thật khó dừng lại lắm. Cậu sẽ luôn luôn phải tưởng tượng mọi thứ y như thật. Điều đó rất tuyệt vời. Emily nghe này: Đây là bạn Ermengarde St John, Ermengarde! Đây là Emily. Cậu có muốn ôm búp bê một chút không?

- Ồ! Tớ có thể ôm Emily à? - Ermengarde hỏi lại ngỡ ngàng - Tớ có thể... Búp bê thật xinh! - Nói rồi Ermengarde đưa tay ôm lấy búp bê.

Từ trước tới giờ, trong cuộc sống tẻ nhạt và buồn bã của mình, Ermengarde chưa từng mơ đến những giây phút tuyệt diệu như thế với một người bạn mới vô cùng thú vị như thế này.

Có tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa và cả hai miễn cưỡng bước xuống cầu thang. Sara ngồi co chân trên tấm thảm trải trước lò sưởi và kể những câu chuyện kỳ lạ mà em nghĩ ra, đôi mắt xanh lá cây của em ánh lên, hai má đỏ ửng. Em kể về hành trình của cha con em từ Ấn Độ, em kể về đất nước Ấn Độ xa xôi nhưng đối với Ermengarde thì có lẽ lời cuốn nhất vẫn là câu chuyện về những con búp bê biết đi, biết nói chuyện và biết làm nhiều chuyện khi không có mặt con người, biết cùng nhau giữ bí mật và biết chạy lại chỗ ngồi nhanh như chớp mỗi khi có ai đó bất chợt đi vào phòng.

- Chúng ta không thể làm được những việc giống như những con búp bê thường làm! - Sara nói một cách nghiêm chỉnh - Cậu thấy không? Đó là một điều thần bí.

Trong khi Sara kể về quá trình hai cha con em tìm kiếm Emily, Ermengarde bất chợt nhận thấy khuôn mặt Sara thoáng chút biết đổi. Một áng mây buồn đang thoáng qua và dập tắt ánh mắt long lanh của Sara. Sara nén một tiếng thở dài buồn bã, rồi em nín chặt môi lại cứ như đang phải quyết định một việc gì đó rất khó khăn. Ermengarde nghĩ rằng nếu Sara là một người khác thì có lẽ bạn ấy đã bật khóc nhưng bạn ấy đã không khóc.

- Bạn bị đau à? - Ermengarde đánh bạo hỏi

- Ừ - Sara trả lời sau vài giây nín lặng - Nhưng không phải đau về thể xác.

Rồi giọng em chùn hẳn lại và cố nói rõ ràng từng tiếng:

- Cậu có yêu ba cậu hơn tất cả mọi thứ trên đời không?

Miệng Ermengarde há ra trong giây lát. Cô bé biết rằng đối với một học sinh trong trường nội trú danh tiếng này thì việc phân vân rằng mình có yêu ba mình không, rằng mình đã rất tuyệt vọng khi cố tránh không ở cùng với ba trong mười phút thật là một điều không tốt. Cô bé cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Tớ... tớ rất ít khi được gặp ba - Em lắp bắp - Ba thường ngồi trong thư viện và đọc sách.

- Tớ thì yêu ba tớ gấp mười lần mọi thứ trên đời - Sara nói - Đó là nỗi khổ của tớ đấy, bây giờ ba đang ở xa lắm.

Nói rồi Sara gục đầu lặng lẽ lên hai đầu gối đang co lại, em ngồi như thế trong mấy phút.

- Cậu ấy sẽ khóc mất thôi - Ermengarde lo lắng nghĩ.

Nhưng Sara không khóc. Hai hàng tóc mai vương qua tai, em ngồi bất động. Sau đó em nói, đầu vẫn cúi xuống:

- Tớ đã hứa với ba là tớ có thể chịu đựng được. Tớ nghĩ đến những người lính phải chịu đựng mọi thứ. Ba tớ là một người lính. Nếu chiến tranh xảy ra thì ba tớ phải chịu đựng các cuộc hành quân, chịu đựng đói khát và có lẽ cả những vết thương nữa.

Ermengarde chỉ biết nhìn Sara, nhưng cô bé bắt đầu cảm thấy yêu mến Sara. Bạn ấy thật tuyệt vời, bạn ấy khác với tất cả những người khác.

Sara ngẩng đầu lên, vuốt hai hàng tóc mai và mỉm cười một cách kỳ lạ.

- Nếu tớ cứ tiếp tục kể những câu chuyện tưởng tượng của tớ, tớ sẽ khuây khoả đi rất nhiều, tớ không thể quên được nhưng sẽ có thể chịu đựng dễ hơn.

Ermengarde cảm thấy như có vật gì đó trong cổ mình và nước mắt hình như đang trào ra trong khoé mắt.

- Lavinia và Jessie là một đôi bạn thân! - Ermengarde cất giọng khàn khàn - Tớ ước sao chúng mình cũng là một đôi bạn thân. Cậu có đồng ý không? Cậu là người thông minh còn tới lại là người dốt nhất lớp, nhưng tớ... tớ rất mến cậu!

- Tớ rất vui vì điều đó - Sara nói - Tớ rất biết ơn cậu nếu cậu quý mến tớ. Ừ chúng ta sẽ là đôi bạn thân. Và tớ sẽ nói với cậu rằng... - Mặt Sara chợt rạng rỡ hẳn lên - Tớ có thể giúp cậu học tiếng Pháp.

CHƯƠNG 4

LOTTIE

Nếu Sara là một đứa trẻ khác thì cuộc sống của em trong trường nội trú của bà Minchin không hẳn đã tốt cho em trong vòng mười năm tới. Ở đây em được đối xử như một người khách đặc biệt chứ không phải như với một học sinh bình thường.

Nếu em là một đứa trẻ bướng bỉnh và hách dịch, có lẽ em sẽ trở nên rất khó chịu đối với mọi người, bởi em đã được nuông chiều và nịnh bợ qua mức. Nếu em lười biếng nữa thì em cũng sẽ chẳng học được điều gì cả. Về mặt cá nhân, bà Minchin không thích Sara một chút nào nhưng bà ta lại là một người khôn ngoan nên bà ta không bao giờ nói một điều gì làm Sara phật lòng sẽ khiến Sara muốn chuyển đi nơi khác. Theo bà ta, điều đó hoàn toàn không có lợi chút nào. Bà ta biết rằng nếu Sara viết thư cho ba mình và kể về ngôi trường một cách không hài lòng thì Đại úy Crewe sẽ thu xếp một chỗ học khác cho con gái ngay lập tức. Theo quan điểm của bà Minchin, nếu một đứa trẻ luôn được đề cao, luôn được làm những gì nó thích thì không bao giờ nó lại chán ghét cái nơi nó được đối xử quá mức ưu ái ấy.

Vì vậy Sara luôn được tuyên dương về phẩm chất thông minh, về phong cách lễ phép, sự thân thiện với bạn bè, về sự hào phóng đối với những người ăn xin mỗi khi em móc từ chiếc ví nhỏ ra sáu xu để cho mỗi người trong bọn họ. Ngay cả những việc nhỏ nhất mà Sara làm cũng đều được bà Minchin đánh giá là tiêu chuẩn của đức hạnh. Nếu Sara không phải là người thông minh và tinh táo thì có lẽ em sẽ trở thành một đứa trẻ luôn tự mãn rồi. Nhưng do em có một trí thông minh tuyệt vời nên em luôn luôn phải cảnh giác với chính mình trong mọi tình huống. Em luôn có một sự nhạy cảm cần thiết đối với mọi vấn đề. Thỉnh thoảng, em thường hay trao đổi điều đó với Ermengarde.

- Mọi thứ trong cuộc sống diễn ra luôn bất ngờ như những tai nạn. – Em thường nói - Rất nhiều điều bất ngờ và thú vị đã đến với tớ. Rất ngẫu nhiên, tớ thấy thích các bài học, các cuốn sách và cũng ngẫu nhiên tớ có một người cha tuyệt diệu, người có thể giành cho tớ bất cứ thứ gì tớ muốn. Có lẽ tính khí của tớ không được dễ chịu lắm nhưng bởi vì tớ có tất cả mọi thứ tớ muốn và mọi người đều tốt với tớ cho nên tính khí tớ mới dễ chịu hơn. – Sara nghiêm nghị - Tớ không biết dần dần tớ sẽ trở thành một đứa trẻ ngoan hay là một đứa trẻ ngỗ ngược. Có lẽ tớ là một đứa trẻ kín đáo và không ai biết được điều đó chỉ vì tớ chưa bao giờ để lộ điều gì không tốt đối với mọi người!

- Lavinia cũng luôn giắt diêm mọi chuyện! – Ermengarde nói thản nhiên – Nhưng cậu ấy thật chán không thể chịu đựng nổi!

Sara lấy tay xoa chớp mũi vẻ trầm ngâm suy nghĩ về câu nói của Ermengarde

- Ồ! - Cuối cùng em nói – Có lẽ, có lẽ đó là vì Lavinia đang lớn.

Lời nói đầy vẻ rộng lượng của Sara xuất phát từ lần em nghe cô Amelia nói rằng Lavinia đang lớn và điều đó đã ảnh hưởng đến sức khỏe và tính khí của nó. Lavinia là một đứa trẻ hằn

học và hay ghen tỵ. Nó ghen với Sara một cách quá đáng. Trước khi Sara nhập học nó luôn tự cho rằng mình là thủ lĩnh của lớp. Nó luôn tỏ ra là một kẻ đứng đầu lớp bởi vì nó có thể nổi loạn lên nếu các bạn cùng lớp không nghe theo nó. Nó đe nẹt các bạn nhỏ tuổi hơn và luôn tỏ ra trịch thượng đối với các bạn cùng tuổi. Lavinia là một đứa trẻ xinh xắn và trước kia nó luôn nổi bật nhất lớp mỗi khi bọn trẻ đi hàng hai đến nhà thờ dự lễ. Còn giờ đây, khi Sara xuất hiện với áo choàng nhung và găng tay da chồn, mũ gắn lông đà điểu và còn luôn luôn được bà Minchin dắt tay đi hàng đầu nữa đã đặt dấu chấm hết đối với Lavinia. Lúc đầu nó cảm thấy vô cùng chua chát. Nhưng dần dần thời gian trôi qua, nó cũng thấy rằng Sara xứng đáng trở thành người đứng đầu lớp. Sara không bao giờ nổi xung với ai.

“Có một điều tởm nghĩ về Sara Crewe”. Jessie thật thà nói làm cô bạn thân Lavinia tức sôi máu: “Cậu ấy không tỏ ra trịch thượng với ai cả mặc dù cậu ấy có thể lắm chứ. Lavinia này, tởm nghĩ nếu cậu ấy là tớ, tớ sẽ tỏ vẻ trịch thượng với người khác vì tớ có quá nhiều thứ đẹp đẽ. Mà mọi người luôn thêm muốn và bàn tán. Thật đáng ghét cái cách mà bà Minchin khoe mẽ Sara khi có bất kỳ ông bố bà mẹ nào đó đến thăm trường”.

“Sara yêu quý! Lên ngay phòng khách để nói chuyện với bà Musgrave về đất nước Ấn Độ cho bà ấy nghe!”. Lavinia nhại lại theo cách bà Minchin hay nói: “Sara yêu quý! Nói chuyện bằng tiếng Pháp với quý bà Pitkin nhé. Ngữ điệu của cô bé thật vô cùng là hoàn hảo, thừa bà Pitkin!!” Lavinia nói tiếp: “Nó không học tiếng Pháp ở trường một chút nào. Việc nó nói được tiếng Pháp không có nghĩa là nó thông minh. Chính mồm nó nói ra rằng nó không học tiếng Pháp. Bởi vì ba nó học tiếng Pháp, ông ta nói với nó thường xuyên nên nó đã quá quen. Hơn nữa ba nó cũng chẳng có gì là xuất sắc cả khi ông ấy chỉ là một sỹ quan ở bên Ấn Độ”.

“Ồ!”. Jessie chậm rãi nói: “Ông ấy đã giết cả một con hổ và bộ da của con hổ đó đang được bày trong phòng của Sara. Điều đó cho thấy vì sao Sara rất thích tắm da đó. Cậu ấy thường nằm lên nó, tay túm đầu con hổ lắc lắc và nói chuyện với nó như nói chuyện với một con mèo”.

“Nó luôn làm những chuyện ngốc nghếch!”. Lavinia cướp lời: “Mẹ tớ nói rằng cái cách mà nó luôn giả vờ mới thật là ngốc nghếch làm sao. Mẹ tớ nói rằng lớn lên nó sẽ trở thành một người tự kỷ”

Đúng là Sara không bao giờ trịch thượng với ai cả. Em là một đứa trẻ hoà nhã và hào phóng, em luôn chia sẻ những gì em có với mọi người. Bọn học sinh nhỏ tuổi thường hay bị coi thường, bị sai khiến bởi những đứa trẻ lớn tuổi hơn chưa bao giờ bị Sara làm cho khóc nhè cả. Sara là một cô bé có tính cách hiền hậu bao dung. Khi có bạn nào đó ngã và trầy xước đầu gối, em chạy lại và đỡ chúng đứng dậy, an ủi, lấy từ trong túi ra một vài chiếc kẹo hoặc vài thứ thú vị khác rồi cho chúng. Em không bao giờ xô đẩy các bạn hoặc chế giễu nhạo báng các bạn, những người bạn nhỏ tuổi.

- Nếu cậu bốn tuổi, nếu cậu bốn tuổi – Sara nghiêm khắc cảnh cáo Lavinia khi tình cờ bắt gặp nó tát Lottie và gọi Lottie là con nhãi con. – Nhưng sang năm cậu sẽ lên năm tuổi và lên sáu tuổi vào năm sau nữa và... - Sara mở to đôi mắt kết tội Lavinia - Chỉ mười sáu năm nữa thì cậu sẽ hai mươi tuổi!

- Ôi trời! – Lavinia nói – Làm thế nào mà chúng ta có thể tính toán được.

Đúng là mười sáu cộng bốn là hai mươi và hai mươi là tuổi mà ngay cả những đứa trẻ liều lĩnh nhất cũng không dám mơ đến.

Vì thế bọn trẻ rất phục Sara. Đã nhiều lần em mời bọn trẻ con lên phòng riêng và chiêu đãi bánh kẹo. Cho chúng chơi với Emily, cùng xem bộ đồ trà của riêng búp bê Emily, được uống trà cho rất nhiều đường bằng những chiếc tách xinh xắn có những bông hoa xanh trang trí bên ngoài. Bọn trẻ chưa từng nhìn thấy bộ đồ trà của một con búp bê như thế bao giờ. Từ buổi chiều hôm đó, Sara được cả lớp coi như một vị thánh, một nữ hoàng.

Lottie tôn thờ Sara đến nỗi nếu Sara không phải là một người rộng lượng thì nhiều lần em đã phát bực. Lottie được cho đến học ở trường bởi vì người cha trẻ tuổi của em không biết phải làm gì với em. Mẹ của Lottie mất sớm. Vì vậy em được nâng niu như một con búp bê, hay một con khỉ con nên từ bé em đã có một tính cách vô cùng khó chịu. Khi Lottie muốn hoặc không muốn điều gì là em luôn khóc lóc và gào thét. Khi em muốn một cái gì đó không thể có hoặc chối bỏ những gì mà người ta cho là tốt đưa cho em, em hét toáng lên khiến cả những nhà bên cạnh cũng nghe thấy. Mẹo nhỏ duy nhất và hiệu quả nhất của Lottie là bằng cách nào đó em phát hiện ra rằng một đứa trẻ sớm mất mẹ sẽ được mọi người cưng chiều và xót thương. Sau khi mẹ em qua đời, em tình cờ nghe được mọi người bàn tán nhiều về em. Vì vậy thói quen xấu đó dần hình thành trong em và điều đó đã trở thành một vũ khí lợi hại mà em thường sử dụng rất hiệu quả.

Lần đầu tiên Sara phải chịu trách nhiệm về Lottie là vào một buổi sáng, khi đang ngang qua phòng khách em nghe bà Minchin và Amelia đang cố gắng dỗ dành một đứa trẻ nào đó đang gào thét. Đứa trẻ giãy giụa khóc lóc đến nỗi bà Minchin bắt buộc phải quát lên một cách nghiêm khắc mới nghe được những gì chính mình nói.

- Tại sao nó khóc thế? – Bà ta la lên

- Ôi...! Ôi... - Sara nghe thấy – Cháu không có mẹ

- Ôi Lottie! – Cô Amelia kêu lên – Hãy nín đi cháu, đừng khóc nữa, làm ơn đừng khóc nữa.

- Ôi... ôi! – Lottie rú lên náo loạn – Cháu không có mẹ?

- Phải quát cho nó một trận mới được – Bà Minchin kêu lên – Ta sẽ quát cho mày một trận đứa bé hư đốn kia!

Lottie càng gào thét lớn hơn. Cô Amelia bắt đầu khóc, giọng bà Minchin mỗi lúc một dữ dần cho đến khi không chịu được nữa, bà ta bật dậy khỏi ghế một cách phẫn nộ và lao ra khỏi phòng, để lại mình cô Amelia giải quyết.

Sara đứng lại trước sảnh, phân vân không biết có nên vào phòng hay không bởi vì gần đây em đã bắt đầu quen với Lottie và có lẽ em có thể dỗ được cô bé thôi không khóc nữa. Khi bà

Minchin bước ra khỏi phòng thì bắt gặp Sara đang đứng trước cửa. Bà ta tỏ vẻ khó chịu. Bà ta nhận thấy rằng tiếng quát nạt của bà ta mà người đứng bên ngoài nghe thấy sẽ chẳng hay ho gì.

- Ôi Sara! – Bà ta rên rỉ, cố gắng nở một nụ cười.

- Cháu đứng lại... - Sara giải thích - ...bởi vì cháu biết Lottie đang ở đó, cháu nghĩ có lẽ...có lẽ cháu có thể dỗ được bạn ấy. Cháu có thể thử được không bà Minchin?

- Cháu có thể làm điều đó nếu cháu muốn. Cháu là một đứa trẻ thông minh. – Bà ta nói với một giọng không bình thường. Sau đó, bà ta chợt nhận thấy Sara có vẻ hơi sợ sệt thái độ cộc cằn của mình, bà ta liền thay đổi thái độ - Nhưng cháu là một người thông minh trong mọi vấn đề - Bà ta xun xoe – ta dám chắc rằng cháu có thể dỗ dành được nó, hãy vào đi! Nói rồi bà ta bỏ đi, để Sara lại một mình.

Khi Sara bước vào phòng thì Lottie đang nằm lăn trên sàn nhà gào thét, hai cái chân mập mạp đập thành thạch xuống sàn còn cô Amelia thì đang cúi xuống dỗ dành tuyệt vọng và lo lắng, khuôn mặt đỏ bừng và đầm đìa mồ hôi. Khi còn được nuông chiều ở nhà, Lottie nhận ra rằng nếu gào thét và quấy đập thì nó sẽ luôn được người khác dỗ dành bằng một cách nào đó. Cô Amelia phục phịch khốn khổ thí hết cách này đến cách khác nhưng vẫn chưa ăn thua gì.

- Lottie yêu quý! – Cô Amelia nói – ta biết cháu không có mẹ, thật đáng thương! - Một lát cô lại đổi giọng - Nếu cháu không nín ta sẽ đánh cháu, thiên thần nhỏ bé đáng thương ạ! Đó, đó! Đứa trẻ hư thân tồi tệ kia, ta sẽ, ta sẽ... tát cho cháu một cái.. ta sẽ...

Sara từ tốn bước đến gần, thực ra em không biết phải làm gì lúc này, nhưng em nghĩ rằng nếu muốn làm cho Lottie nín thì không nên nói những lời vô ích và quá xúc động như cô Amelia.

- Cô Amelia! – Em nói nhỏ - Bà Minchin nói rằng cháu có thể dỗ Lottie, cô cho phép cháu chứ?

Cô Amelia quay lại nhìn Sara vẻ tuyệt vọng:

- Ôi! Cháu nghĩ rằng cháu làm gì được?

- Cháu không biết cháu có làm được hay không! – Sara trả lời giọng nhỏ nhẹ - nhưng cháu sẽ cố.

Cô Amelia nhồm người lên, thở dài nặng nhọc. Lottie quấy đập càng tợn.

- Cô hãy tạm lánh đi một lát – Sara nói – Cháu sẽ ở lại với bạn ấy.

- Ôi! Sara – Cô thút thít – Ta chưa từng gặp được đứa trẻ nào như thế này, ta không tin rằng chúng ta có thể dỗ được nó.

Nhưng cô Amelia cũng đi ra khỏi phòng và có vẻ như đã trút được gánh nặng sau khi nói với

Sara như thế.

Sara đứng cạnh cô bé đang giãy giụa kêu khóc một lát. Em cúi xuống nhưng không nói gì. Đối với Lottie đây là một vấn đề hoàn toàn mới lạ. Cô bé đã quá quen với việc cứng nạng hoặc bị quát nạt mỗi khi gào thét. Gào thét giãy giụa mãi mà hình như Sara không bận tâm khiến Lottie chú ý. Em mở to đôi mắt đẫm nước để nhìn xem đó là ai. Một cô bé đang đứng cạnh mình, nhưng đây lại là người bạn có búp bê Emily và rất nhiều điều thú vị nữa. Bạn ấy đang nhìn mình, khuôn mặt đang trầm tư suy nghĩ điều gì.

Dừng lại vài giây để nghe ngóng, Lottie chợt nghĩ là phải tiếp tục gào thét, nhưng sự yên tĩnh của căn phòng và thái độ kỳ lạ của Sara đã làm Lottie không còn đủ can đảm để gào thét như trước được nữa.

- Không có mẹ! – Cô bé kêu lên nhưng giọng đã mềm hẳn đi.

Sara vẫn nhìn chăm chú Lottie nhưng trong mắt em đã biểu lộ một sự thông cảm đối với người bạn đáng thương.

- Chị cũng không có mẹ. – Sara nói

Lottie cảm thấy bất ngờ, quá bất ngờ đến mức không thể tin được. Cô bé tội nghiệp đuổi chân ra sàn, vịn vẹo một lúc rồi im thin thít, mắt tròn tròn nhìn Sara. Lottie không thích bà Minchin vì bà ta hay cáu giận, em cũng không thích cô Amelia vì cô ấy ngốc nghếch một cách quá đáng. Nhưng Lottie lại có vẻ mến Sara mặc dù em biết rất ít về Sara. Lúc này Lottie chưa có ý định từ bỏ ngay việc khóc lóc ăn vạ nhưng ý nghĩ miên man đã làm phân tán đầu óc của em vì vậy cô bé tội nghiệp lại bắt đầu vịn vẹo và sau một hồi thốn thức, em hỏi Sara:

- Mẹ chị đâu rồi?

Sara ngẫm nghĩ giây lát. Người ta đã nói với em rằng mẹ em đang ở trên thiên đàng. Em đã suy nghĩ rất nhiều về câu chuyện này và tất nhiên những ý nghĩ trong đầu em như thường lệ, lại chẳng giống ai bao giờ.

- Mẹ chị ở trên thiên đàng! – Em nói – Nhưng chị chắc rằng thỉnh thoảng mẹ sẽ quay lại để gặp chị mặc dù những lúc ấy chị có thể không nhìn thấy mẹ. Mẹ của em cũng thế. Có lẽ mẹ của em và mẹ của chị đang cùng nhìn chúng mình. Có lẽ mẹ chúng mình đang trong phòng này ấy chứ!

Lottie ngồi thẳng dậy và nhìn quanh. Em là một cô bé xinh xắn với mái tóc lượn sóng, đôi mắt tròn xoe như bông lưu ly ướt. Nếu linh hồn mẹ em là có thực và nếu bà nhìn thấy em chừng nửa giờ trước đây thì có lẽ bà sẽ không nghĩ rằng đây là con gái bà, con gái của một thiên thần.

Sara tiếp tục kể chuyện. Có lẽ mọi người nghĩ rằng những gì em kể giống như một câu chuyện cổ tích, nhưng cách kể chuyện cũng giống như trí tưởng tượng phong phú của em khiến cho câu chuyện có vẻ như thật và Lottie thì nghe như nuốt lấy từng lời. Trước đây, đã có người nói với em rằng mẹ em là một thiên thần có đôi cánh. Sau này em cũng đã có lần được xem các bức tranh vẽ những quý bà đẹp dễ mặc những chiếc áo dài trắng - những thiên thần - mọi người nói với em như thế. Nhưng câu chuyện của Sara thì lại có vẻ như một câu chuyện có thực kể về một xứ sở kỳ diệu mà ở đó có những người bằng xương bằng thịt đang sống.

“Ở nơi đó có những cánh đồng rộng trồng đầy hoa”

Em nói say sưa như thường lệ, có cảm tưởng như em đang miên man trong một giấc mơ: “Những cánh đồng đầy hoa Lily và những cơn gió nhẹ luôn thoảng qua khơi dậy mùi hương thơm ngào ngạt của chúng. Các em nhỏ chạy tung tăng trên những cánh đồng đầy hoa Lily và hái từng bông hoa. Chúng cười đùa với nhau và cùng kết thành những vòng nguyệt quế đội đầu hoặc đeo vào cổ. Những con đường rực nắng, không đứa trẻ nào mệt mỏi cả mặc dù chúng phải đi qua những quãng đường dài. Bọn trẻ có thể đi lại nhẹ nhàng như những đám mây trôi đến những nơi nào chúng thích. Ở đó những bức tường bao quanh thành phố được làm toàn bằng ngọc trai và bằng vàng nhưng chúng không cao lắm, người ta có thể leo lên trên đó, tựa lưng vào chúng nhìn xuống mặt đất và mỉm cười, gửi những lời ngọt ngào xuống dưới trần gian.

Những câu chuyện hấp dẫn của Sara đã làm Lottie ngừng khóc hắt, cuốn hút cô bé theo từng chi tiết chuyện. Rõ ràng chúng hấp dẫn hơn hẳn những câu chuyện trước đây mà Lottie được nghe kể. Em ngồi xích lại gần Sara, nuốt lấy từng lời cho đến khi câu chuyện kết thúc, Lottie thèm thuồng tiếc nuối quá khiến miệng em tròn vo.

- Em muốn đi tới đó! – Lottie khóc - Ở đây em không có mẹ!

Sara cảm thấy dấu hiệu nguy hiểm nên nhanh chóng thoát ra khỏi “giấc mơ” mà em đang đắm chìm khi kể chuyện. Em nắm lấy bàn tay mấm mĩm của Lottie, kéo cô bé sát lại và cười khe khẽ an ủi:

- Chị sẽ là mẹ của em! – Sara nói – chúng mình sẽ chơi trò mẹ con, và em sẽ là đứa con gái bé bỏng của chị. Còn Emily sẽ là em gái của em.

Hai má núm đồng tiền của Lottie lộ rõ:

- Thật chứ! Emily sẽ là em gái của em? – Lottie hỏi

- Ừ - Sara trả lời và đứng bật dậy – chúng ta cùng đến nói cho Emily biết điều đó nhé, chị sẽ rửa mặt và chải đầu cho em.

Lottie đồng ý ngay, nhanh chóng theo Sara đi ra khỏi phòng và leo lên tầng trên. Cô bé tội nghiệp có vẻ quên khuấy mất mới chừng một giờ trước em đã không cho ai rửa mặt, chải đầu và điều đó đã làm cho bà Minchin phải đích thân đến giải quyết.

Và từ lúc ấy Sara trở thành mẹ nuôi của Lottie.

CHƯƠNG 5

BECKY

Một trong những điều có sức lôi cuốn nhất ở Sara, những điều khiến em được các bạn yêu quý và cũng làm cho Lavinia và một số đứa trẻ khác ghen ghét là khả năng kể chuyện của em. Sara có thể biến những điều em nói thành những câu chuyện mặc dù đôi khi chúng thực ra không phải là những câu chuyện có đầu có đuôi.

Những ai đã từng đến ngôi trường này, đã được nghe em kể chuyện sẽ biết thế nào là sự ngạc nhiên, sẽ hiểu tại sao bọn trẻ cứ đi theo Sara và lắng nghe những câu chuyện bất tận của em, sẽ được chứng kiến những buổi dạ tiệc, mọi người vây quanh để nghe Sara kể chuyện còn những người đứng vòng ngoài thì cố gắng chen chân vào vòng trong. Không những Sara có tài kể chuyện mà em còn như say mê với việc kể chuyện cho người khác nghe. Khi em ngồi hoặc đứng giữa một đám đông vây tròn để kể chuyện thì đôi mắt màu xanh lá cây của em mở to hơn, lấp lánh, hai má đỏ ửng và em bắt đầu diễn tả mọi tình tiết của câu chuyện bằng giọng nói lúc trầm, lúc bổng, một cách say mê như người nhập đồng. Em xoay người bên này rồi lại xoay người bên kia, cúi khom người và đôi bàn tay thì diễn tả những câu chuyện đầy kịch tính. Em quên mất mình đang kể chuyện trước các bạn, nhưng sự thật là em đang hoá thân vào từng câu chuyện thần tiên, chuyện về các ông vua và các bà hoàng hậu, về những quý bà xinh đẹp trong các cuộc viễn du mà em tự nghĩ ra. Những lúc kết thúc câu chuyện, Sara thở hồn hển khuôn mặt biểu hiện sự phấn khích tột độ. Em đặt nhẹ tay lên bộ ngực gầy đang thở dồn dập và cười khe khẽ như cười với chính mình vậy.

Khi kể chuyện em thường nói: “Có vẻ như các câu chuyện đó không phải là chuyện bịa mà thậm chí chúng còn thực hơn cả các bạn, hơn cả lớp học này. Tớ cảm thấy như tớ đang hóa thân vào từng nhân vật trong chuyện. Thật lạ lùng!”

Thấm thoát, Sara đã học ở đây được hai năm. Một buổi chiều đông đầy sương mù của thành Luân Đôn. Sara vừa bước ra khỏi xe ngựa, mình bọc bên trong tấm áo nhung viền lông ấm áp. Khiến cho dáng em to hơn bình thường. Những ngày qua đây, Sara thường bắt gặp một bóng người nhỏ bé bần thủ đang đứng trên bậc tam cấp, ngẩn cổ, mở to đôi mắt và nhìn chăm chăm về phía mình qua hàng rào. Có một điều gì đó tha thiết và ngượng ngập trên khuôn mặt lấm lem kia đã khiến em chú ý. Sara quay lại nhìn và mỉm cười. Đây là cách mà em vẫn hay chào mọi người. Rõ ràng người có bộ mặt nhem nhuốc với đôi mắt mở to kia có vẻ sợ người ta bắt gặp vì dăm để ý đến những học sinh quan trọng của trường. Cô bé đó thụt ngay đầu vào nhanh như cái lò xo và chạy biến vào trong bếp nhanh đến nỗi nếu bộ dạng cô bé không khốn khổ và bần thủ thì Sara đã không tìm được và bật cười rồi. Buổi tối hôm đó, khi Sara đang ngồi giữa các bạn trong góc lớp kể chuyện thì cô bé ban chiều ngượng ngịu đi vào phòng, kéo

theo một thùng than to quá cỡ, em quỳ trên tấm thảm trước lò sưởi, coi đồng lửa lên và gạt tàn than sang hai bên. Lúc này trông em có vẻ sạch sẽ hơn buổi chiều nhưng bộ dạng có vẻ rất sợ hãi. Em sợ nhìn thấy bọn trẻ trong lớp và sợ phải nghe thấy chúng nói. Em nhặt từng viên than cho vào lò cẩn thận đến nỗi không gây ra tiếng động nào và em cũng rất nhẹ nhàng gạt tàn than quanh tấm kê lò bằng sắt. Nhưng chỉ hai phút sau Sara đã nhận ra cô bé đã bị câu chuyện của mình cuốn hút và em nhận thấy cô bé đang chậm rãi làm việc đó để có thể nghe thêm được một chút những gì mà Sara đang nói. Vì vậy Sara cố ý nói to hơn và phát âm rõ ràng hơn.

“Các nàng tiên cá bơi nhẹ nhàng trong làn nước trong xanh như pha lê kéo theo là những tấm lưới đan bằng ngọc trai của biển sâu. Công chúa đang ngồi trên một tảng đá màu trắng và ngắm họ...”

Đó là một câu chuyện tuyệt vời về một nàng công chúa yêu chàng hoàng tử cá đã về sống với chàng trong một cung điện dưới đáy biển.

Cô bé ngồi trước lò sưởi đang quét tàn than hết lần này đến lần khác. Hai lần, ba lần. Đến lần thứ ba thì câu chuyện của Sara đã hấp dẫn em đến mức trông em như đang bị bỏ bùa mê. Em quên khuấy rằng mình không có quyền được nghe chuyện và em cũng quên tất cả mọi thứ trên đời. Em quỳ gối xuống sàn và ngồi trên gót chân, tay cầm hờ hững chiếc chổi nhỏ. Giọng của Sara vẫn đều đều dẫn dắt em vào cõi thần tiên nơi biển cả, nơi có những hang động quanh năm lộng gió, nơi tràn ngập ánh sáng màu xanh trong suốt, nơi mà cát trải đều như thảm bụi vàng. Những bông hoa và cỏ biển kỳ thú uốn lượn quanh em, xa xa các thiên thần đang hát xen lẫn tiếng nhạc rộn rã.

Chiếc chổi rơi khỏi bàn tay chai sạn của cô bé khiến Lavinia Herbert quay lại nhìn, nó nói:

- Nó đang nghe câu chuyện của chúng ta đấy.

Kẻ tội đồ khốn khổ chộp lấy chiếc chổi và lê bước về phía thùng than. Em vồ lấy thùng than và chạy ra khỏi phòng nhanh như một con thỏ trong cơn hoảng hốt.

Sara cảm thấy tức giận với Lavinia.

- Tớ biết rằng cậu ấy đang nghe tớ kể chuyện – Sara nói - Tại sao cậu ấy không được phép nghe?”

- Hứ! – Lavinia dẫn giọng - Tớ không biết mẹ cậu có cho cậu kể chuyện cho bọn người hầu nghe không, nhưng tớ chắc rằng mẹ tớ sẽ không bao giờ cho phép tớ làm chuyện đó.

- Mẹ của tớ - Sara nói vẻ xúc động mạnh - Tớ tin rằng mẹ tớ sẽ không ngăn cản tớ làm điều đó. Mẹ tớ biết rằng các câu chuyện thuộc về tất cả mọi người, không phân biệt ai cả.

- Tớ nghĩ rằng – Lavinia phản đối với vẻ hơi gay gắt - Tớ nghĩ rằng mẹ cậu đã chết, làm thế nào mà bà ấy biết được?

- Cậu làm thế nào mà biết được mẹ tớ có biết hay không? – Sara nói, giọng nhỏ nhẹ nhưng

kiên quyết. Thỉnh thoảng giọng em lại nhỏ nhẹ và kiên quyết như vậy.

- Mẹ của Sara cái gì cũng biết – Lottie nói - Mẹ của em cũng thế, không kể Sara là mẹ của em ở đây. Mẹ khác của em cũng biết tất cả mọi thứ. Những đường phố tràn đầy ánh sáng, những cánh đồng hoa Lily trải ngút tầm mắt tất cả mọi người đang chạy tung tăng vui đùa và hái những ôm hoa đầy chặt. Sara đã kể điều đó khi em đi ngủ.

- Cậu thật ma quái – Lavinia nói và quay sang Sara - Cậu đã bịa ra các câu chuyện về thiên đường.

- Có vô số các câu chuyện kỳ thú hơn trong sách Khải huyền mà tớ đã đọc nữa cơ! – Sara trả đũa – Nào, hãy xem nhé, làm thế nào mà cậu biết được các câu chuyện của tớ là các câu chuyện cổ tích. Nhưng tớ có thể nói cho cậu biết – Sara nói vẻ hơi mỉa mai - Cậu sẽ không bao giờ biết rằng chúng là các chuyện cổ tích nếu như cậu không phải là người tử tế - tử tế hơn bây giờ. Thôi, Lottie đi theo chị.

Nói xong Sara bước ra khỏi phòng, trong lòng hy vọng rằng có thể tìm được cô bé người ở nhưng Sara nhìn quanh vẫn không thấy cô bé đâu.

- Chị Mariette! Người nhóm bếp lò sưởi là ai thế? – Đêm hôm đó Sara hỏi Mariette và thế là Mariette được thể kể hàng tràng dài về cô bé đốt lò cho Sara nghe.

- Quý cô Sara đã hỏi đúng người rồi đấy! Cô bé đó là một con người khốn khổ vừa thể chân công việc rửa bát thuê trong trường vì người làm công trước mới nghỉ việc, nhưng ngoài việc rửa bát nó còn phải làm tất cả các công việc khác. Nó phải đánh xi các đôi giày của mọi người trong nhà, mang các thùng than lên xuống cầu thang, lau sàn nhà, lau cửa sổ và bị sai khiến bởi bất kỳ ai. Năm nay nó mười bốn tuổi nhưng trông còi cọc như đứa bé mười hai tuổi. – Rõ ràng Mariette có vẻ thương cô bé – Cô bé nhút nhát đến nỗi nếu có ai đó tình cờ bắt chuyện thì đôi mắt sợ hãi của nó mở to tới mức như sắp bật ra ngoài.

- Tên bạn ấy là gì ạ? – Sara hỏi, lúc này em đang ngồi cạnh bàn, hai tay đỡ cằm và chăm chú lắng nghe chị Mariette kể.

- Tên của cô bé là Becky! – Mariette nói - Chị hay nghe thấy mọi người dưới tầng hầm gọi: “Becky làm việc này” và “Becky làm việc kia” liên tục không nghỉ trong ngày.

Sara ngồi nhìn ngọn lửa suy nghĩ về Becky sau khi chị Mariette đi khỏi. Trong đầu em nghĩ ra một câu chuyện trong đó Becky là nhân vật chính - một người luôn bị ngược đãi và hành hạ tàn nhẫn. Sara nghĩ có lẽ Becky luôn bị đói. Em hy vọng sẽ tiếp xúc Becky vào một dịp nào đó. Sau đó em cũng gặp Becky nhiều lần nhưng lúc nào Becky cũng có vẻ vội vã và như trốn tránh nên Sara không có cơ hội nói chuyện với nó.

Nhưng vài tuần sau, vào một buổi chiều sương mù, khi Sara quay về phòng mình, em chợt bắt gặp ngay một hình ảnh rất cảm động, Becky đang ngồi gà gật trên chiếc ghế xinh xắn được

lầm riêng cho Sara đặt phía trước lò sưởi, trên mặt còn lấm lem vệt than. Chiếc tạp dề cứng lấm lấm vì than, chiếc mũ nhỏ nhàu nát đội lệch trên đầu và dưới chân là thùng than rỗng không. Trông Becky vô cùng mệt mỏi, có thể công việc ở đây quá sức đối với một cơ thể còm cõi như cô bé. Becky thường phải làm công việc dọn giường vào buổi tối cho mọi người. Ở đây có nhiều người phải phục vụ cho nên cô bé phải chạy đi chạy lại cả ngày. Hôm nay, Becky đã cố ý dọn phòng của Sara sau cùng. Phòng của Sara khác những căn phòng khác. Trong khi phòng của các học sinh khác nhỏ và ít đồ đạc thì phòng của Sara đầy ắp những thứ đắt tiền sang trọng. Nhất là đối với một người ở như Becky thì những đồ đạc đó quá sang trọng. Thực tế thì căn phòng này rất xinh xắn, sáng sủa và không lớn lắm. Trong phòng có treo nhiều tranh, sách và vô khối những thứ hấp dẫn được Sara mang từ Ấn Độ sang. Trong phòng có kê một chiếc ghế sofa, một chiếc ghế tựa thấp và êm. Emily đang ngồi trên một chiếc ghế giành riêng cho búp bê khuôn mặt như thiên thần. Chiếc lò sưởi được đánh sáng bóng và ngọn lửa thì hầu như không bao giờ tắt. Becky để giành căn phòng của Sara đến cuối buổi bởi vì cô bé nghĩ mình có thể nghỉ ngơi đôi chút trong phòng được. Becky luôn hy vọng tranh thủ mấy phút để được ngồi trên chiếc ghế mềm và quan sát xung quanh. Cô bé nghĩ về sự may mắn hiếm có của cô chủ nhỏ trong căn phòng này - người chủ sở hữu của tất cả những thứ đẹp đẽ trong căn phòng, người mà Becky đã cố gắng nhìn trộm qua hàng rào quảng trường khi đang đi ra phố rét mướt trong bộ quần áo ấm áp và sang trọng.

Chiều hôm nay, khi vừa ngồi nghỉ trên chiếc ghế kê cạnh lò sưởi trong phòng của Sara, một cảm giác dễ chịu chưa từng có lan toả trên đôi chân ngẩn ngẩn và đau nhức khiến cho toàn thân cô bé cũng có cảm giác êm ái khôn tả. Hơi ấm từ ngọn lửa lan toả mơn man khắp da thịt như bùa mê làm cô bé ngây ngất. Becky nhìn chăm chú và những viên than hồng, trên khuôn mặt nheo nhuốc khẽ thoáng một nụ cười mệt mỏi. Đầu cô bé ngoẹo xuống như không quan tâm tới mọi thứ bên ngoài, hai mắt díp lại và thế là cô bé rơi nhanh vào giấc ngủ. Thực ra, cho đến khi Sara vào phòng thì Becky mới chỉ ngủ được mười phút nhưng giấc ngủ của em như giấc ngủ hàng trăm năm của nàng công chúa ngủ trong rừng trong chuyện cổ tích. Nhưng hồi Becky khốn khổ - trông cô bé chẳng giống một nàng công chúa ngủ trong rừng chút nào. Em chỉ là một cô bé rửa bát thuê xấu xí, luôn hốt hoảng và mệt mỏi.

Để so sánh với Becky, Sara như người của thế giới khác. Nhất là ngày hôm nay.

Buổi chiều hôm nay thật đặc biệt, Sara tham dự lớp học khiêu vũ. Nhưng hôm nào mà có sự hiện diện của vũ sư thì hôm ấy sẽ là một dịp đặc biệt mặc dù tuần nào cũng có một dịp như thế. Các học sinh được mặc những chiếc áo choàng đẹp hơn mọi ngày. Sara khiêu vũ rất đẹp, em học rất tiến bộ. Vì thế chị Mariette có nhiệm vụ làm cho em càng xinh đẹp và nổi bật bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Hôm nay Sara mặc một chiếc áo dài màu hồng. Chị Mariette mua những nụ hoa thật và kết thành vòng đội lên má tóc đen của Sara. Sara vừa học một điệu nhảy mới thật nhẹ nhàng và vui nhộn. Em nhảy như bay, lướt khắp căn phòng giống như một con bướm màu hồng, niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt màu hồng rạng rỡ của em. Khi quay về phòng, bước chân của Sara vẫn còn cảm giác bồng bênh như đang khiêu vũ. Becky thì ngồi đó, ngủ gật, chiếc mũ lệnh muốn rơi ra khỏi đầu.

- Ôi! – Sara giật mình kêu lên khi nhìn thấy Becky khốn khổ.

Sara không hề cảm thấy tức giận khi Becky với bộ dạng bẩn thỉu đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ của riêng mình. Ngược lại em có vẻ vui vui khi nhìn thấy điều đó. Khi nhân vật khốn khổ kia tỉnh dậy, Să có thể nói chuyện với cô ta. Em nhẹ nhàng đến gần và đứng nhìn cô bạn. Becky ngáy nhè nhẹ.

“Mình ước sao tự bạn ấy sẽ tỉnh dậy!” Sara nghĩ: “Mình không muốn đánh thức bạn ấy nhưng bà Minchin chắc chắn sẽ rất tức giận nếu nhìn thấy cảnh này. Mình sẽ đợi thêm mấy phút nữa.”

Em ngồi lên mép bàn, dùng đưa đôi chân khẳng khiu và suy nghĩ phải làm gì. Lúc này cô Amlia có thể đến bất cứ lúc nào, nếu cô ấy đến thì chắc chắn Becky sẽ bị mắg.

“Nhưng bạn ấy rất mệt mỏi!” Em nghĩ thầm: “Bạn ấy quá mệt mỏi”

Ngay lúc ấy, một viên than loé sáng đã gián đoạn suy nghĩ của Sara. Viên than rơi ra khỏi một cục than to và rơi xuống tấm chắn lò sưởi. Becky giật mình mở mắt và tỏ vẻ hốt hoảng. Em cũng không biết mình đã ngủ gật. Em chỉ ngồi xuống ghế một lúc và cảm nhận hơi ấm toả ra từ lò sưởi. Còn bây giờ em đang ngồi đây hoảng sợ, trước mặt là cô gái nhỏ nổi tiếng nhất trường. Cô ấy cũng ngồi khá gần với em và trông cô ấy như một nàng tiên màu hồng còn đôi mắt của cô ấy thì lộ vẻ thích thú khi nhìn thấy em.

Becky đứng bật dậy, tay chụp lấy mũ, em cảm thấy chiếc mũ như treo lơ lửng trên tai em. Em vội vã nắn sửa lại chiếc mũ trên đầu cho ngay ngắn.

“Ôi! Chắc chắn mình sẽ gặp rắc rối. Nếu cô ấy giận dữ thì thật khốn khổ cho mình” Việc dám ngồi ngủ gật trên chiếc ghế dành riêng cho quý cô khiến em có thể bị đuổi việc và thậm chí sẽ không được thanh toán tiền công.

Becky bật khóc, tiếng khóc nghẹn ngào

- Ôi thưa cô, thưa cô! – Becky nói trong tiếng nức nở - xin cô thứ lỗi, ôi tôi đã...

Sara nhảy xuống sàn nhà và tiến gần đến Becky

- Đừng sợ! – Sara nói, thái độ rất đúng mực như đối với một người bạn ngang hàng với em - Điều đó chẳng có vấn đề gì cả!

- Tôi không có ý định làm thế, thưa cô! – Becky chống chế - Đó là vì ngọn lửa ấm quá, còn tôi thì mệt quá. Tôi không cố ý hỗn hào như thế đâu!

Sara bật cười thân thiện và đặt tay lên vai Becky

- Bạn mệt quá mà! Bạn không thể chống lại được điều đó. Bạn vẫn chưa tỉnh hẳn cơ mà! – Sara nói.

Becky khốn khổ nhìn Sara kinh ngạc. Từ trước tới nay em chưa bao giờ nghe một ai nói với em bằng giọng nói ngọt ngào và thân thiện như thế. Em thường bị sai bảo lung tung, bị mắng chửi vô cớ, bị bộp tai một cách tàn nhẫn. Còn cô bé này, người đang rực rỡ kiêu sa trong bộ quần áo khiêu vũ màu hồng nhìn em với một vẻ trù mến độ lượng chưa từng có. Cứ như là em được quyền mệt mỏi, được quyền ngủ. Bàn tay mềm mại của cô bé động vào vai em là điều cảm động nhất mà em cảm được từ nhỏ đến giờ.

Sự lo lắng lẫn buồn rầu trên khuôn mặt lấm vệt than tở vẻ rất hối tiếc đến nỗi Sara không thể chịu đựng được. Em đặt bàn tay lên má của Becky và hỏi:

- Tại sao cơ chứ? – Em nói – Chúng ta có khác gì nhau đâu. Tôi cũng là một bé gái như bạn. Việc tớ không phải là bạn và bạn không phải là tớ chẳng qua chỉ là một tai nạn thôi mà.

Becky nghe và chẳng hiểu mô tê gì cả. Đầu óc em không thể bắt kịp những ý nghĩ kỳ lạ của Sara. Đối với em tai nạn có nghĩa là một thảm họa xảy ra khi ai đó bị xe húc phải, bị ngã ra khỏi cái thang và được mang tới bệnh viện.

- Một tai nạn?... thưa cô – Becky run rẩy – Có thật là một tai nạn!

Sara trả lời, mắt mờ màng nhìn Becky nhưng Sara chuyển sang nói với Becky về chuyện khác. Em nhận thấy Becky không hiểu được những gì em nói

- Bạn làm xong việc chưa? – Em hỏi - Bạn có thể ở lại đây thêm mấy phút không?

Becky xúc động đến nghẹn thở

- Ở đây? Thưa cô? Tôi...?

Sara chạy ra mở cửa nhìn ra ngoài và lắng nghe.

- Ở ngoài không có ai cả? – Sara giải thích - Nếu bạn dọn xong giường ngủ rồi thì bạn có thể ở đây thêm một chút. Tớ nghĩ...có lẽ... bạn muốn ăn một miếng bánh.

Mười phút sau đó đối với Becky như là một cơn mê. Sara mở tủ thức ăn và đưa cho Becky một miếng bánh to. Sara có vẻ rất mừng khi thấy Becky ăn miếng bánh một cách ngon lành. Em hỏi chuyện và cười với Becky liên tục cho đến khi Becky hoàn hồn. Một hai lần Becky mới thu đủ can đảm để hỏi lại Sara một câu:

- Có phải... ? – Em đánh bạo hỏi, mắt nhìn chiếc áo choàng khiêu vũ màu hồng mà Sara đang mặc một cách say mê. Giọng em hỏi như một lời thì thầm - ...Đây có phải là một chiếc áo đẹp nhất của cô không?

- Đây là một trong những bộ váy áo khiêu vũ của tớ - Sara trả lời – Tôi thích nó lắm, cậu

cũng thích nó à?

Becky bị hấp dẫn đến mức không nói được. Cuối cùng cô bé cất giọng sợ sệt:

- Một lần tôi đã nhìn thấy một nàng công chúa khi đang đứng giữa một đám đông trên phố Coving Garden để xem những ông bà tai to mặt lớn vào nhà hát. Cô ấy thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Cô ấy là người con gái đã lớn, mặc một bộ quần áo toàn màu hồng có thêu hoa. Tôi chợt nghĩ đến cô ấy khi nhìn thấy cô lúc cô đang ngồi trên bàn, thưa cô! Trông cô giống cô ấy lắm.

- Tớ cũng thường nghĩ rằng – Sara nói giọng đầy suy tư - Rằng lẽ ra tớ nên là một công chúa. Tớ tự hỏi không biết lúc ấy tớ sẽ cảm thấy như thế nào. Một lúc nào đó tớ chắc chắn sẽ giả vờ làm một công chúa cho mà xem!

Becky nhìn Sara khâm phục và cũng như trước, em cũng không hiểu những câu nói của Sara. Em nhìn Sara với một vẻ thán phục kỳ lạ. Ngay sau đó, Sara nhanh chóng thoát khỏi trạng thái suy tư đó, em quay lại phía Becky và hỏi:

- Becky – Em nói - Bạn chưa nghe câu chuyện mà sáng nay tớ kể cho mọi người bao giờ phải không?

- Đúng vậy thưa cô! – Becky thú nhận với vẻ hoảng hốt – Tôi biết tôi không nên thế nhưng đó là một câu chuyện hay, tôi biết, tôi không thể khác được.

- Tớ muốn bạn nghe chuyện đó – Sara nói - Nếu bạn kể chuyện thì điều mong muốn nhất lúc ấy là bạn sẽ kể cho những ai muốn nghe bạn kể. Tôi không biết tại sao lại như thế. Bạn có muốn nghe nốt phần còn lại không?

Becky lại cảm thấy hụt hơi.

- Tôi.... nghe... á? – Em kêu lên – Tôi sẽ được nghe cô kể như các học sinh khác phải không ạ? Thưa cô, tôi sẽ được nghe câu chuyện về chàng hoàng tử và những nàng tiên cá màu trắng với những ngôi sao trên mái tóc luôn cười đùa.

Sara gật đầu:

- Bây giờ tớ e bạn sẽ không đủ thời gian để nghe hết đâu! Nhưng nếu bạn nói cho tớ biết mấy giờ bạn có thể lên phòng tớ thì tớ sẽ sắp xếp thời gian để kể cho bạn nghe dần dần từng ngay cho đến khi hết thì thôi. Đó là một câu chuyện khá dài và tớ lại hay thêm vào các tình tiết mới.

- Thế thì... - Becky thở gấp gấp – Tôi sẽ không ngại những thùng than nặng, tôi sẽ không ngại người đầu bếp mắng chửi nếu như tôi có một điều may mắn như thế để mong chờ!

- Bạn có thể lắm chứ - Sara nói - Tớ sẽ kể hết cho bạn nghe.

Khi Becky xuống tầng dưới, em trở thành một người khác hoàn toàn. Em không còn vẻ mệt mỏi, không còn còng lưng bởi sức nặng của giỏ than nữa. Sara lại vừa đưa thêm cho em một miếng bánh nữa. Em được ăn, được sưởi ấm nhưng không chỉ có bánh và hơi ấm. Có một điều kỳ diệu, đã sưởi ấm lòng em và làm cho em không còn cảm thấy đói nữa. Đó chính là Sara.

Khi Becky đi khỏi, Sara ngồi trên bàn, hai chân em để lên ghế, hai cùi gáy để lên đầu gối, hai tay chống cằm.

“Nếu mình là một công chúa... một công chúa thực sự” Em thì thầm một mình “Mình có thể đem đến cho những người nghèo khổ niềm vui và tiền bạc. Nhưng nếu mình là một công chúa giả vờ thì mình có thể làm được một số việc cho mọi người. Những việc tương tự như vừa rồi chẳng hạn. Bạn ấy rất vui khi được nghe mình kể chuyện và mình nghĩ đó là điều mà người ta thường gọi là hạnh phúc. Mình sẽ giả vờ là một công chúa để làm mọi việc miễn sao mọi người hạnh phúc. Mình là người đem hạnh phúc đến cho người khác”.

CHƯƠNG 6

CÂU CHUYỆN VỀ NHỮNG MỎ KIM CƯƠNG

Cách buổi chiều hôm đó không lâu, có một việc vô cùng thú vị xảy ra. Không chỉ có Sara mà toàn trường đều thấy đó là một câu chuyện rất hấp dẫn. Nó đã trở thành chủ đề của mọi cuộc nói chuyện trong nhiều tuần. Một trong các lá thư mà Đại úy Crewe gửi cho con gái, ông đã đề cập đến một câu chuyện thú vị nhất từ trước tới nay. Một người bạn học ngày bé của ông đã tình cờ gặp ông ở Ấn Độ.

Ông ta là chủ một khu đất rộng, nơi người ta phát hiện có mỏ kim cương. Lúc ấy ông ta đang bận rộn với việc triển khai công việc khai thác. Nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, ông ta sẽ là người sở hữu một khối lượng tài sản khổng lồ khiến cho ai nghe thấy cũng phải choáng váng. Thú vị hơn là ông ấy rất quý Đại úy Crewe - người bạn học năm xưa nên ông đã tạo cho Đại úy Crewe một cơ hội để chia sẻ kho báu khổng lồ này bằng việc mời Đại úy Crewe cùng tham gia vào dự án. Ít nhất thì đó cũng là những điều mà Sara được biết khi đọc xong thư. Bất kỳ một dự án làm ăn nào cho dù lớn đến đâu cũng không gây chú ý cho bọn trẻ nhưng những mỏ kim cương nghe giống như câu chuyện Ngàn lẻ một đêm khiến không ai có thể thờ ơ được. Sara kể điều đó cho Ermengarde và Lottie theo dòng suy nghĩ của em những mỏ kim cương hiện lên với những con đường hầm lát ngọc bích trong lòng đất. Nơi đó những viên đá lấp lánh dính khắp nơi trong đường hầm. Nơi đó có những người thợ mỏ da đen kỳ dị xúc từng xúc đầy những viên đá quý màu đỏ. Ermengarde thích câu chuyện đến mê li, còn Lottie thì bắt Sara kể đi kể lại chuyện đó hằng đêm. Lavinia thì lại hằn học khi nghe thấy câu chuyện đó. Nó nói với Jessie rằng nó không tin về sự tồn tại của các mỏ kim cương.

- Mẹ tớ có một chiếc nhẫn kim cương trị giá 40 bảng! - Nó nói - Nhưng chiếc nhẫn nhỏ lắm.

Nếu thật sự có những mỏ chứa đầy những hạt kim cương như thế thì người chủ của chúng sẽ vô cùng giàu có, điều đó không thể tin được, điều đó thật nực cười.

- Có lẽ Sara sẽ giàu có đến nỗi cậu ấy sẽ chớ nên buồn cười. – Jessie rúc rích đáp lại.

- Nếu nó giàu thế thì trông nó sẽ càng lỗ bịch cho mà xem – Lavinia gầm gừ

- Tớ nghĩ rằng cậu ghét Sara! – Jessie nói.

- Không! Tớ không ghét nó! – Lavinia cưỡng lại – Nhưng tớ không thích có những mỏ chứa đầy kim cương trên đời.

- Ồ! Nhưng phải có chỗ nào đó để người ta có thể khai thác kim cương chứ - Jessie nói.

- Tớ không biết. Tớ chắc rằng thế, còn tớ không quan tâm nữa về bất cứ chuyện gì về Sara nữa.

- Có đấy, một trong những điều mà cậu ấy hay giả vờ là giả vờ làm công chúa. Cậu ấy lúc nào cũng suy nghĩ về điều đó. Cậu ấy nói rằng việc giả vờ làm công chúa sẽ khiến cậu ấy học bài dễ hơn. Cậu ấy cũng muốn Ermengarde cũng trở thành công chúa nữa nhưng Ermengarde nói rằng nó béo quá.

- Nó béo quá! – Lavinia nói. – Còn Sara thì gầy quá!

Một cách rất tự nhiên, Jessie lại cười khúc khích:

- Sara nói rằng: vấn đề quan trọng ở đây là bạn suy nghĩ gì và bạn sẽ làm gì.

- Tớ thì cho rằng nó sẽ trở thành một công chúa khi nó là một con ăn mày. – Lavinia nói.

- Từ nay chúng ta sẽ nói “Muôn tâu công chúa” mỗi khi gặp nó.

Bài học ngày hôm nay đã kết thúc, cả lớp đang ngồi trước đồng lửa trong lớp, tận hưởng thời gian thích thú nhất trong ngày. Đó là thời gian mà bà Minchin và cô Amelia đang uống trà trong phòng khách. Thường vào lúc này bọn trẻ nói chuyện rất rôm rả, bọn chúng nói cho nhau nghe nhiều bí mật nhất là những lúc bọn học sinh nhỏ tuổi không chạy nhảy và trêu đùa ầm ĩ. Việc mà chúng thường ngày vẫn làm. Khi bọn chúng làm mất trật tự thì các học sinh lớn thường can thiệp bằng những câu mắng mỏ vì không ai muốn chúng gây mất trật tự cả vì nếu không bà Minchin và cô Amelia xuất hiện sẽ đánh dấu sự kết thúc cho những giây phút thú vị như thế này.

Khi Lavinia đang nói thì cửa phòng mở ra và Sara đi vào, Lottie đi theo sau em, như một thói quen, giống như một chú cún con đi theo chủ.

- Nó đây rồi! Lại đi cùng với con bé khủng khiếp kia nữa cơ chứ. – Lavinia kêu lên khe khẽ - Nếu nó thích con nhóc kia thì tại sao nó không giữ trong phòng. Chỉ chốc nữa thôi là con nhóc ấy sẽ gào rú lên cho mà xem.

Tự nhiên Lottie lại muốn tới chơi trong lớp học và em đã khẩn thiết xin bà mẹ nuôi Sara cho em được đi cùng. Em tham gia vào nhóm các học sinh nhỏ tuổi và chơi đùa trong góc lớp. Sara ngồi trên bậc cửa sổ mở một cuốn sách và đọc. Đó là cuốn sách viết về cuộc Đại cách mạng Pháp. Chẳng mấy chốc em đã bị cuốn vào không khí của nhà ngục Bastille. Trước mắt em hiện lên cảnh những người tù sau nhiều năm bị giam giữ trong ngục tối được những người cách mạng đến giải cứu và kéo lê họ ra, râu tóc màu xám của họ mọc dài che lấp cả mặt. Họ hầu như đã quên hẳn thế giới bên ngoài. Họ giống như đang trong một giấc mơ.

Trí tưởng tượng của Sara đang bay bổng theo nội dung cuốn sách đến nỗi phải mất một lúc sau khi có tiếng khóc của Lottie em mới choàng tỉnh. Khi bị ai đó quấy rầy trong lúc đang đọc sách, Sara thường rất khó giữ được bình tĩnh. Những ai thích đọc sách sẽ hiểu cảm giác giận dữ tràn ngập trong lòng khi lâm vào những tình huống như thế. Những lúc ấy người ta khó có thể kiềm chế và sẽ trở nên cáu bẳn.

- Tớ cảm thấy như có ai đó vừa đánh tớ! – Sara nói với Ermengarde – Lúc ấy cảm giác của tớ như muốn đánh lại, tớ phải khó khăn lắm mới có thể không nói ra những lời khó chịu bằng cách nghĩ ngay đến những điều khác.

Sara đã phải nghĩ ngay đến một vài việc khi em đặt cuốn sách trên bậu cửa và nhảy xuống sàn nhà.

Sara thấy Lottie đã bò lăn bò càng trong phòng. Nó la hét ầm ĩ khiến Lavinia và Jessie rất tức giận. Cô bé vừa bị ngã và đầu gối bị chầy xước. Nó đang la hét, nhảy như chơi đùa giữa đám bạn. Trong lúc đó thì lũ bạn thay nhau mắng mỏ em hoặc cũng có đứa vỗ về an ủi em.

- Im ngay lập tức, con bé khóc nhè kia! Im ngay! – Lavinia ra lệnh.

- Em không phải đứa bé khóc nhè... không phải... - Lottie gào lên – Sara! Sara!

- Nếu nó không im miệng thì bà Minchin sẽ nghe thấy đấy – Jessie kêu lên – Lottie yêu quý! Tớ sẽ cho cậu một xu.

- Không cần! – Lottie thốn thức và cúi xuống nhìn đầu gối béo múp của mình. Cô bé nhìn thấy một giọt máu và lại oà khóc to hơn.

Sara chạy ào đến, em quỳ xuống và vòng tay qua Lottie.

- Nào Lottie! – Sara nói – Thôi nào! Em đã hứa với chị rồi cơ mà.

- Lavinia nói em là đứa bé khóc nhè – Lottie gạt nước mắt nói

- Nhưng nếu như em vẫn còn khóc thì em sẽ là một đứa bé hay khóc nhè. Lottie yêu quý! Em đã hứa với chị rồi cơ mà!

Lottie nhớ rằng mình đã hứa với Sara rằng sẽ không ăn vạ nữa, nhưng cô bé vẫn thích khóc to như mọi lần.

- Em không có mẹ! – Cô bé kêu lên – Em không có mẹ! Không có gì hết!

- Có, em có đấy chứ - Sara nói vui vẻ - Em quên rồi à? Em không muốn Sara là mẹ của em à?

Lottie bò đến bên cạnh Sara.

- Nào, hãy đến ngồi trên bậu cửa sổ với chị - Sara tiếp tục dỗ dành Lottie. – và chị sẽ kể thêm cho em nghe một câu chuyện nữa.

- Thật không? – Lottie tươi tỉnh – Có thật là chị sẽ kể cho em nghe về những cái mỏ kim cương?

- Mỏ kim cương? – Lavinia không chịu đựng nổi - Đứa bé hư thân kia! Tao chỉ muốn tát cho mày một cái.

Sara đứng bật dậy. Hãy nhớ lại rằng khi Sara đang miệt mài với cuốn sách về ngục Bastille em đã phải nhớ lại rất nhanh một vài việc phải làm là chạy đến đây dỗ dành đứa con nuôi Lottie. Vì vậy em có vẻ khó giữ được bình tĩnh. Em không phải là thiên thần. Thêm nữa em không thích gì Lavinia

Em nói với Lavinia bằng một giọng giận dữ:

- Tớ cũng muốn tát cậu một cái nhưng tớ đã không làm việc đó – Sara nói và tỏ vẻ kiềm chế - Ít ra ở đây tớ và Lottie đều muốn tát cậu. Và cậu cũng xứng đáng bị như thế nhưng tớ sẽ không làm điều đó. Chúng ta không còn là những đứa trẻ dại dột nữa. Chúng ta đều đủ lớn để hiểu hết mọi việc.

Lavinia liền chộp ngay lấy cơ hội.

- **! Vâng... Muôn tâu lệnh bà! – Nó nói – Chúng ta đều là những nàng công chúa, tôi tin như thế. Ít ra một trong hai chúng ta là công chúa. Ngôi trường này thật vinh hạnh biết bao khi có học sinh trong trường là một nàng công chúa.

Sara quay về phía Lavinia. Trông em như thể sẽ muốn xông đến bộp tai Lavinia một cái. Một trong những mẹo sống của em là luôn biết cách giả vờ. Em không bao giờ tiết lộ điều đó với những bạn học nào mà em biết họ không thích điều đó. Gần đây, em thường giả vờ mình là một nàng công chúa và em giấu điều đó tận sâu trong tim. Em luôn ngượng ngùng và rất nhạy cảm khi có ai động đến điều đó. Đối với em, đó là một bí mật lớn. Và bây giờ Lavinia đã rêu rao điều đó cho gần như là toàn bộ các học sinh. Sara cảm thấy máu chảy rần rật trên mặt và nóng ran hai tai. Em đang cố gắng kiềm chế. Một công chúa sẽ không dễ bị kích thích mỗi khi giận dữ. Em buông hai tay xuống và đứng im một lát. Cuối cùng, Sara cũng cất tiếng, giọng nói rần rỏ và rành rọt. Đầu em ngẩng cao và tất cả các em học sinh đều chú ý lắng nghe.

- Đúng thế - Em nói - Thỉnh thoảng mình cũng vờ làm một nàng công chúa. Tớ giả vờ làm công chúa để tớ có những hành động và ý chí của một công chúa!

Lavinia không nghĩ ra được câu nào phù hợp để đối đáp lại. Đã nhiều lần trước đây nó cũng không đủ lý lẽ để tranh luận với Sara. Một trong những nguyên nhân của điều đó là hình như Sara luôn tỏ ra thông cảm với chính đối thủ của mình trong các cuộc tranh luận. Nó cũng nhận thấy rằng các học sinh đều đang dỏng tai nghe Sara nói. Sự thực là bọn trẻ đều thích các nàng công chúa và tất cả bọn chúng đều đang hy vọng nghe nàng công chúa này nói. Cả bọn đều tiến sát đến gần Sara để nghe cho rõ. Lavinia mãi mới tìm ra câu trả lời Sara nhưng cũng rất yếu ớt.

- **! – Nó nói - Tớ hy vọng rằng khi cậu lên ngôi cậu sẽ không quên chúng tớ.

- Tớ sẽ không quên cậu – Sara nói ngắn gọn và sau đó em đứng im, mắt nhìn chằm chằm Lavinia. Cuối cùng Lavinia cầm tay Jessie và quay đi.

Sau lần ấy những đứa nào ghét Sara thường hay gọi em là Công chúa Sara mỗi khi chúng tỏ vẻ khinh thị còn những đứa quý mến em thì cũng gọi là Công chúa Sara nhưng để tỏ lòng yêu quý. Không ai gọi em là công chúa không. Bọn trẻ yêu quý Sara thường rất thích thú với cái danh hiệu sang trọng đó. Bà Minchin sau khi biết được thường hay khoe điều đó với các bậc phụ huynh đến thăm trường. Bà ta có ý đồ cho mọi người biết rằng trong trường này có một người trong hoàng tộc đang học.

Đối với Becky thì danh hiệu đó là một điều phù hợp nhất dành cho Sara. Tình thân của em và Sara đã bắt đầu từ buổi chiều đông lạnh giá nọ khi em ngủ gật trên ghế trong phòng của Sara. Tình thân đó đã được bồi đắp và phát triển mặc dù phải hú nhận là bà Minchin và cô Amelia chưa biết gì về việc đó: Họ cho rằng Sara chỉ tỏ ra tốt bụng với đứa bé rửa bát thuê kia nhưng họ không biết những lúc Becky hoàn thành công việc dọn phòng của mình một cách nhanh chóng hơn bình thường. Rồi em vào phòng của Sara, vui vẻ đặt giỏ than nặng trĩu xuống, sau đó là những giây phút tuyệt diệu đối với em, Sara bắt đầu kể chuyện cho Becky nghe, thường những câu chuyện của em được chia làm nhiều phần, và cuối cùng là kẹo bánh Becky được ăn, được cho mang về phòng nơi căn gác xép tối om trên nóc nhà.

- Tôi sẽ phải ăn cho bằng hết những chiếc bánh này thưa cô! – Becky nói - Bởi vì nếu tôi để rơi vụn bánh xuống sàn nhà, thì bọn chuột sẽ nhảy ra vồ lấy!

- Chuột cống! – Sara kêu lên sợ hãi – Trên đó có chuột cống à?

- Rất nhiều thưa cô – Becky trả lời một cách tự nhiên - Bọn chuột cống và chuột nhắt thường sống trên đó. Tôi phải quen với tiếng động khi chúng chạy. Tôi phải quen với điều đó, tôi không sợ miễn sao chúng đừng chạy lên chân tôi.

- Ôi! – Sara kêu lên khe khẽ.

- Cô sẽ quen ngay thôi mà! – Becky nói – Cô phải quen thưa cô, từ ngày còn bé khi đi rửa bát

thuê. Tôi thậm chí đã thích chuột hơn cả gián nữa.

- Vì vậy tớ sẽ... - Sara nói - Tớ cho rằng cậu có thể kết bạn với một con chuột đúng lúc nhưng tớ không tin rằng tớ cần phải làm bạn với một con gián.

Có những hôm Becky không dám ngồi lâu trong căn phòng sáng sủa và ấm áp của Sara. Những hôm nó – hai cô bé nói rất ít, và Sara như thường lệ lại đưa cho Becky mấy thứ vừa mua được. Becky cất chúng vào chiếc túi trong làn váy kéo vắt qua hông bằng một miếng vải.

Từ đó trở đi Sara luôn để ý tìm mua bánh kẹo trên phố, những thứ có thể gói được thành từng gói nhỏ. Điều này bỗng chốc đã trở thành một sở thích mới của Sara. Khi ra phố bằng xe ngựa hay đi bộ em luôn để mắt nhìn vào các cửa hàng. Lần đầu tiên em mua về được hai hoặc ba chiếc bánh nhân thịt, em cảm thấy rất sung sướng như vừa phát hiện một điều mới mẻ và thú vị. Khi Sara đưa cho Becky xem, đôi mắt Becky bừng sáng.

- Thừa cô! – Becky thầm thì – Chúng là những chiếc bánh ngon... ngon nhất, bánh xối là thứ tuyệt nhưng nó tan ngay khi đưa vào miệng như... thừa cô... Nói thế nào cho cô hiểu như... như... còn những chiếc bánh này thì không thể... nó sẽ ở trong bụng.

- **! – Sara lưỡng lự - Tớ không biết như là có tốt hay không nhưng tớ tin những chiếc bánh này có thể làm giảm cơn đói.

Đúng là chúng có thể giảm được cơn đói của Becky. Thêm mấy chiếc bánh Sandwich nhân thịt bò vừa mua ở một cửa hàng ăn, mấy chiếc bánh mỳ tròn và ít nước sốt Bologna. Chẳng mấy chốc Becky bắt đầu hết cảm thấy đói, hết mệt, giỏ than không còn quá nặng đối với em nữa.

Dù giỏ than có nặng như thế nào, người bếp có quát nạt đến bao nhiêu và dù cho công việc vất vả có đè lên đôi vai gầy guộc nhưng Becky luôn có cái để trông đợi mong chờ. Một buổi chiều, em có cơ hội được ngồi cùng với Sara trong căn phòng nhỏ xinh xắn. Đối với em chỉ được nhìn thấy Sara đã là một điều hạnh phúc mà không cần bất cứ điều gì khác kể cả bánh nhân thịt. Nếu thời gian không có nhiều Sara và Becky chỉ nói mấy lời với nhau, những lời tâm tình thân thiết. Nếu có nhiều thời gian hơn, Sara lại kể một chuyện gì đó cho Becky nghe hoặc một điều gì đó mà sau đó sẽ làm cho Becky nhớ mãi và nằm ngửa mặt nhìn lên trần căn gác xép nghĩ thâu đêm. Sara là người luôn làm những việc mà em thích thú một cách vô thức, tạo hoá đã ban cho em bản năng là một người luôn đem đến niềm vui cho người khác. Em sinh ra trên đời đã có sẵn một trái tim hào phóng và đôi tay mở rộng. Mặc dù có những lúc trong tay em không có gì nhưng trái tim em lại đầy ắp tình thương, tình yêu nồng ấm, em có thể đem lại tiếng cười và cảm giác thoải mái cho những người xung quanh. Tiếng cười và cảm giác thoải mái đôi khi lại là món quà quý giá nhất.

Đã lâu lắm Becky không có cơ hội được cười, được hạnh phúc. Cuộc đời em chỉ toàn tăm tối, nghèo khó và vất vả. Sara đã làm cho em cười vui, cùng cười đùa với em. Cả hai không ý thức được rằng tiếng cười lúc này, cũng có ích hơn cả những chiếc bánh nhân thịt.

Vài tuần trước ngày sinh nhật lần thứ 11 của Sara, ba em gửi cho em một lá thư. Sara đọc thư của ba và nhận thấy lời lẽ của ba không còn vẻ tinh nghịch và hóm hỉnh như thường lệ. Ba không được khoẻ, công việc liên quan đến những mỏ kim cương đã đè nặng lên vai ông.

“Con biết không Sara bé bỏng” Ông viết “ba của con không phải là nhà kinh doanh chuyên nghiệp, ba đang vất vả với đồng sổ sách và những con số. Thực sự ba không hiểu gì về chúng cả. Chúng quá sức đối với ba. Ba bị sốt nên ba thức trắng gần như cả đêm và trần trọc mãi, khi chợp mắt được một chút thì toàn mơ thấy những điều không tốt. Nếu như có “cô chủ nhỏ” của ba ở đây, chắc chắn cô chủ nhỏ sẽ cho ba lời khuyên nghiêm chỉnh và có ích. Có phải thế không cô chủ nhỏ của ba?”

Có một thời gian, đại úy Crewe hay đùa gọi con gái mình là cô chủ nhỏ bởi phong cách và giọng điệu chững chạc trước tuổi của Sara.

Ông đã chuẩn bị rất chu đáo cho ngày sinh nhật của con gái. Ông đặt hàng tận Paris một con búp bê cho Sara và tất nhiên kèm theo là một bộ sưu tập quần áo búp bê khổng lồ. Khi viết thư trả lời ba về món quà sinh nhật này Sara đã thể hiện một thái độ khác lạ.

“Con đang già đi” Em viết “Ba biết không, con không phải đang sống vì những con búp bê, con búp bê này là con búp bê cuối cùng nhé ba. Con nói nghiêm chỉnh đấy. Nếu con biết làm thơ con sẽ làm một bài thơ về “Con búp bê cuối cùng”. Chắc hẳn bài thơ đó sẽ rất thú vị. Nhưng con lại không biết làm thơ. Con đã thử làm thơ vài lần nhưng những bài thơ con viết nghe rất buồn cười. Nghe không giống Watts, Coleridge hay Shakepeare chút nào.

“Đối với con Emily vẫn luôn là người bạn thân thiết nhất, nhưng con sẽ rất tôn trọng con “Búp bê cuối cùng” mà ba mua cho con. Con chắc chắn rằng lớp con cũng sẽ thích nó. Các bạn trong lớp con thích búp bê lắm. Mặc dù đôi khi có những bạn lớn hơn con - khoảng mười lăm tuổi - cứ hay tự cho mình là đã trở thành người lớn rồi.”

Khi đọc lá thư này Đại úy Crewe đang rất đau đầu vì công việc ở mỏ kim cương. Chiếc bàn làm việc của ông ngổn ngang giấy tờ và thư từ, chưa đựng đầy những thông tin rắc rối và không mấy tốt đẹp về cuộc làm ăn với người bạn kia. Nhưng ông vẫn không tìm được nụ cười, ông cười bởi vì đã từ lâu - mấy tuần này ông không được hưởng cảm giác vui sướng như thế.

“Ôi!” ông nói “Nó càng lớn càng hài hước. Cầu chúa nhân từ cho công việc ở đây tiến triển tốt, ta sẽ sớm quay trở lại nước Anh để gặp con gái yêu của ta. Còn gì bằng khi lúc này ta được hưởng niềm hạnh phúc với đôi tay bé nhỏ của con gái ta choàng lấy cổ ta. Còn gì bằng ngày...”

Sinh nhật của Sara được tổ chức như một ngày hội lớn. Lớp học được trang hoàng lộng lẫy. Mỗi bữa tiệc sẽ được tổ chức ở đây. Nghi thức mở các hộp quà cũng sẽ được tổ chức long trọng. Một bữa tiệc thịnh soạn cũng sẽ được tổ chức tại phòng riêng của bà Minchin. Ngày sinh nhật đến, cả trường nội trú như náo nức hẳn lên. Buổi sáng trôi qua nhanh đến nỗi mọi người không nhận ra vì phải tất bật công việc chuẩn bị. Những vòng hoa nhựa ruồi được treo khắp nơi. Bàn ghế được kê lại, được phủ bằng những tấm vải đỏ.

Buổi sáng khi Sara bước sang phòng khách riêng của em, em bỗng nhìn thấy một gói nhỏ màu nâu. Em biết đó là một món quà và em cũng đoán được ai là tác giả của món quà này. Em nhẹ nhàng mở gói quà ra. Đó là một chiếc gối vải hình vuông được làm bằng vải flaneling màu đỏ hơi cũ và bẩn, những chiếc đinh ghim màu đen được đính rất cẩn thận trên mặt gối tạo thành chữ “Chúc nhiều vui vẻ”.

- Ôi! – Sara kêu lên, một cảm giác ấm áp tràn ngập trái tim em. - Bạn thật vất vả! Tôi thích món quà của bạn lắm nhưng nó làm tôi thấy buồn quá.

Nhưng ngay sau đó có một việc làm Sara phân vân, bỗng dưng em nhìn thấy giữa gối có một tấm thiệp được đính vào, trên đó nắn nót ghi Cô Amelia Minchin.

Sara lật đi lật lại tấm thiệp

“Cô Amelia” Sara tự hỏi “Làm sao có thể thế được nhỉ?”

Ngay lúc ấy em nghe có tiếng ai đang khe khẽ mở cửa phòng. Sara quay lại và thấy Becky đang loay hoay đi vào. Trên mặt cô bé rạng rỡ một nụ cười yêu thương và hạnh phúc. Em chạy về phía Sara nhưng bất chợt đứng lại dút dút ngón tay tỏ vẻ lo lắng.
- Cô có thích không? Cô Sara? – Em hỏi – Cô có thích không?

- Thích không á? – Sara kêu lên – Becky yêu quý, bạn tự làm đấy à?

Becky hít hít xúc động, đôi mắt em như mờ đi vì sung sướng.

- Nó chẳng qua chỉ được làm bằng một miếng vải flaneling, mà miếng vải cũng chẳng còn mới nữa; nhưng tôi muốn tặng cô một cái gì đó vào ngày sinh nhật thế nên tôi đã thức mấy đêm để làm. Tôi biết rằng cô có thể giả vờ nghĩ rằng chiếc gối cũ kỹ này là một chiếc gối bằng vải satin bóng bẩy với những đinh ghim đính kim cương. Khi tôi làm, tôi cũng đã cố tưởng tượng như thế đấy. Còn tấm thiệp, thưa cô Sara, tôi đã lấy từ trong thùng rác đấy, việc đó không sao chứ thưa cô. Cô Amelia đã vút nó vào thùng rác trước đó. Tôi không có một tấm thiệp nào cả. Tôi cũng biết rằng món quà này nếu không có một tấm thiệp thì thật không được trọn vẹn, vì vậy tôi đã lấy tấm thiệp của cô Amelia để dùng tạm.

Sara chạy nhào tới Becky và ôm lấy cô bé. Em xúc động không nói nên lời, chỉ thấy nghẹn ngào nơi cổ họng.

- Ôi Becky! – Em bật khóc nhưng miệng mỉm cười xúc động – Tôi yêu bạn vô cùng Becky ạ!

- Ôi! Thưa cô! – Becky nói trong hơi thở - Cảm ơn cô, cô thật tốt bụng, món quà đó có đáng gì đâu. Thậm chí nó không còn mới nữa.

CHƯƠNG 7

Lại CHUYỆN NHỮNG MỎ KIM CƯƠNG

Buổi chiều, Sara dẫn đầu đoàn học sinh đi vào lớp. Đó là một đám rước rất tung bừng. Bà Minchin mặc một bộ váy lụa quý phái nhất, cầm tay Sara vẻ rất ân cần. Một người hầu nam theo sau tay mang một cái hộp đựng Con búp bê cuối cùng, một người hầu gái mang một chiếc hộp khác, còn Becky đi ra sau cùng tay mang một chiếc hộp thứ ba, hôm nay em mặc một cái tạp dề mới và đội một cái mũ cũng mới. Sara thích được đi vào lớp theo cách thức bình thường như mọi ngày, nhưng trước đó bà Minchin đã cho gọi em vào phòng riêng và sau một hồi thuyết phục, bà ta bắt đầu bộc lộ ý nghĩ của mình:

- Đây không phải là một dịp bình thường – Bà ta nói – Ta muốn rằng ngày hôm nay phải được coi là một ngày đặc biệt, không thể như những ngày khác được.

Vì thế, Sara đã được bà Minchin dắt vào lớp một cách vô cùng sang trọng. Em cảm thấy ngượng ngùng khi bước qua cửa lớp. Mấy đứa bạn gái lớn tuổi hơn véo tay nhau và tò mò nhìn Sara chằm chằm còn mấy bé gái ít tuổi hơn thì nhảy nhót reo hò inh ỏi.

- Hãy im lặng nào các quý cô! – Bà Minchin nói trong tiếng ồn ào của bọn trẻ - James, đặt cái hộp lên bàn và mở nắp ra. Emma! Đặt chiếc hộp lên ghế - Bỗng nhiên bà ta đột ngột quát to – Becky!

Becky dường như đã quá phấn khích đến nỗi quên cả chính thân phận của mình, em đang cười với Lottie – cô bé con này cũng đang nhảy nhót rất hào hứng. Becky suýt nữa thì đánh rơi cái hộp xuống sàn nhà, tiếng quát đột ngột của bà Minchin khiến em giật mình và hoảng sợ. Điều bộ nhún mình sợ hãi xin lỗi bà Minchin của Becky trông buồn cười đến nỗi Lavinia và Jessie cũng phải bật cười.

- Đây không phải là chỗ cho mày nhìn ngó các quý cô trẻ đâu – Bà Minchin nói - Đừng quên mày là một đứa đi làm thuê. Đặt cái hộp xuống.

Becky vội vâng tuân lệnh và bước hấp tấp ra phía cửa.

- Các người cũng có thể đi được rồi – Bà Minchin vẫy tay bảo những người hầu.

Becky bước sang bên cạnh một cách kính cẩn để nhường đường cho hai người hầu lớn hơn đi ra ngoài trước. Em không thể không đưa mắt nhìn chiếc hộp đặt trên bàn một cách thèm muốn. Từ trong lần giấy gói của chiếc hộp bằng giấy lụa, một mảnh lụa xanh thò ra ngoài.

Đột nhiên Sara nói:

- Thưa bà, nếu không phiền xin bà vui lòng cho Becky ở lại.

Sara vừa làm một việc rất liều lĩnh. Bà Minchin cảm thấy như bị ai đó xúc phạm nên bà ta hơi nhồm người lên. Bà ta lấy tay ấn cặp kính đang trễ trên mũi và nhìn thẳng vào mặt cô học trò cưng của mình.

- Becky ư? Sara yêu quý? – Bà ta thốt lên.

Sara bước gần bà Minchin thêm một bước và nói lại:

- Cháu muốn bạn ấy ở lại vì cháu biết bạn ấy rất thích được xem các món quà – Sara nói thêm – Becky cũng là một bé gái như chúng cháu, thưa bà!

Bà Minchin cảm thấy bối rối. Bà hết nhìn Sara rồi lại quay sang Becky:

- Sara yêu quý, Becky chỉ là một kẻ hầu bếp. Một kẻ hầu thì không phải là một bé gái như các cháu.

Sara chưa bao giờ nghĩ về những người hầu bếp theo cách đó. Em chưa bao giờ coi họ là những cái máy chỉ biết mang than củi và nhóm lò.

Sara nói:

- Nhưng Becky thì vẫn là một bé gái và cháu biết bạn ấy muốn được vui chơi. Vì hôm nay là sinh nhật cháu, nên cháu xin bà hãy cho Becky ở lại.

Bà Minchin đáp lại một cách nghiêm khắc:

- Bởi vì cháu đã yêu cầu điều đó như là một đặc ân cho nó trong ngày sinh nhật của cháu nên ta cho phép Becky có thể ở lại. Rebeca! Hãy cảm ơn quý cô Sara vì lòng tốt của cô ấy đi!

Becky đang đứng sát góc tường, mân mê cái tạp dề trong sự sung sướng pha lẫn chút e dè. Nó bước lên phía trước khẽ nhún mình cảm ơn. Ánh mắt của nó và của Sara cùng bất chợt gặp nhau và cùng ẩn chứa một sự hiểu ý thân thiện.

Becky lắp bắp nói:

- Ôi! Nếu cô cho phép! Tôi vô cùng biết ơn, thưa cô! Tôi thực sự rất muốn xem con búp bê. Cảm ơn cô! - rồi quay sang phía bà Minchin nó cúi đầu kính cẩn – Thưa bà, con xin cảm ơn bà vì đã cho con được ở lại.

Bà Minchin lại vẫy tay những lần này là về phía góc gần cửa ra vào:

- Ra đứng ở đó, không được đứng quá gần các quý cô. – Bà ta ra lệnh.

Becky đi về phía đó, mỉm cười. Cô bé chẳng quan tâm đến chỗ mình đứng là ở đâu miễn là nó được đứng ở bên trong phòng thay vì ở dưới cầu thang nơi nhà bếp trong khi bao nhiêu điều thú vị đang diễn ra ở đây. Cô bé thậm chí chẳng bận tâm đến việc bà Minchin đang hăng giọng một cách khó khăn và tiếp tục nói:

- Nào các quý cô. Tôi có vài lời muốn nói với các quý cô đây!

- Bà ấy lại sắp sửa đọc một bài diễn văn đây – Có tiếng xì xào của mấy cô bé – Mình ước sao nó qua nhanh đi cho rồi!

Sara cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Vì đây là bữa tiệc sinh nhật của em nên chắc hẳn bài phát biểu sẽ dành riêng để nói về em. Em cảm thấy thật khó chịu khi phải đứng giữa phòng trước mặt đông đủ bạn bè và nghe một bài phát biểu tán dương mình. “Như các quý cô đã biết...” Bài diễn văn bắt đầu và nghe y hệt như một bài diễn văn người ta vẫn thường nghe.

“Hôm nay Sara yêu quý của chúng ta vừa tròn mười một tuổi”

Lavinia thì thào: “Sara yêu quý cơ đấy!”

“Trong các quý cô cũng có một số người đã tròn mười một tuổi, nhưng ngày sinh nhật của Sara thì đặc biệt hơn so với sinh nhật của những người khác. Bởi vì khi Sara lớn lên, bạn ấy sẽ được thừa kế một gia tài đồ sộ, đó là một cơ hội lớn. Và bạn ấy sẽ lãnh một trách nhiệm quản lý và sử dụng số tài sản đó một cách đúng đắn nhất”

Jessie vừa cười rúc rích vừa bàn tán: “Lại chuyện những mỏ kim cương!”

Sara không chú ý những gì bà Minchin vừa nói. Em đứng đó, đôi mắt xanh xám nhìn bà Minchin ko chớp, em cảm thấy người mình như đang nóng lên. Khi bà Minchin nói đến chuyện tài sản to lớn của em, em cảm thấy rất ghét bà ta và tất nhiên em cũng biết rằng ghét một người lớn tuổi hơn là điều bất kính.

Bài phát biểu của bà Minchin vẫn tiếp tục “Khi người cha yêu quý của Sara, ngài Đại úy Crewe đưa bạn ấy đến đây từ miền đất Ấn Độ xa xôi và nhờ ta chăm sóc, ông ấy đã nói với ta rằng: Tôi e rằng con tôi sau này sẽ rất giàu có đấy, bà Minchin ạ” Ta đã đáp lại rằng “Thưa ngài Crewe, sự giáo dục của cô bé ở trường chúng tôi sẽ làm tăng thêm giá trị số tài sản khổng lồ ấy.” Và từ đó Sara đã trở thành một học sinh giỏi nhất. Tiếng Pháp và môn khiêu vũ của bạn ấy là niềm tự hào của trường ta. Phong cách của bạn ấy – cái mà khiến mọi người gọi bạn ấy là công chúa Sara - thật vô cùng hoàn hảo. Những cử chỉ đáng yêu mà bạn ấy đã thể hiện với các quý cô trong chiều nay đã thể hiện điều đó. Ta hy vọng rằng các quý cô có thể tận hưởng đc sự hào phóng tuyệt vời của bạn Sara. Ta muốn tất cả chúng ta cùng bày tỏ lòng biết ơn của mình với Sara bằng cách hãy cùng nhau hô to: “Cảm ơn, Sara!”

Cả phòng cùng đứng dậy giống như buổi sáng hôm nay - một buổi sáng mà Sara có ấn tượng sâu sắc.

- Cảm ơn Sara! - Cả lớp đồng thanh hô to.

Phải công nhận rằng Lottie sung sướng đến mức tột bậc, cô bé hết ngồi xuống rồi lại đứng lên, nhấp nha nhấp nhồm. Trong giây lát, Sara cảm thấy ngượng ngùng. Em cúi người đáp lễ - một động tác giao tiếp chuẩn mực và rất lịch sự.

Em nói:

- Cảm ơn tất cả các bạn vì đã tới dự sinh nhật của tôi.

Bà Minchin tán dương:

- Sara, thật là tuyệt! Đó mới chính là việc mà một nàng công chúa thường làm khi đi công chúng tán dương mình. Lavinia! – Bà Minchin bỗng quát lên- Em đang làm cái trò gì thế? Nếu em ghen tị với bạn mình thì ta nghĩ em nên biểu lộ thái độ đó theo cách mà quý cô vẫn thường làm. Bây giờ ta sẽ để các quý cô tự do thoải mái trong buổi sinh nhật.

Ngay khi bà Minchin vừa bước ra khỏi, cả phòng như nổ tung. Cửa lớp cũng đi đóng chặt lại và tất cả bọn trẻ cùng nhảy ra khỏi chỗ ngồi của mình. Những học sinh bé thì nhảy lên sung sướng, những học sinh lớn hơn thì vội vàng thưởng thức các món ăn trên bàn. Rồi tất cả cùng chạy đến bên những chiếc hộp. Sara đã cúi xuống nhặt một trong những chiếc hộp đó với vẻ mặt rạng rỡ.

- Tôi biết, chắc chắn đây là những cuốn sách cho mà xem!

Bọn trẻ rì rào bàn tán, Ermengarde thì tỏ ra kinh ngạc.

- Ba cậu gửi cho cậu toàn là sách để làm quà sinh nhật à? – Cô bé kêu lên - Tại sao thế nhỉ? Ba cậu cũng chán chết như ba tôi vậy. Sara! Đừng mở chúng ra!”

- Tôi thích sách lắm – Sara bật cười, nhìn cái hộp lớn nhất. Và khi em nhắc con Búp bê cuối cùng ra, bọn trẻ ò lên khâm phục, bọn chúng xúm cả lại nhìn chăm chăm vào con búp bê.

- Con búp bê to như Lottie ấy nhỉ - Có tiếng ai đó. Lottie vỗ tay và nhảy quanh.

- Quần áo của búp bê như trong rạp hát ấy nhỉ! – Lavinia nói – Áo choàng của nó dính đầy đá quý óng ánh.

- Ôi! – Ermengarde kêu lên và chạy lại gần – Nó có cả một chiếc kính diễn kịch trên tay nữa kia kìa, một cái kính màu xanh gọng vàng!

- Đây là thùng quần áo của búp bê này! – Sara giới thiệu với bọn trẻ - Ta mở nó ra xem có gì trong đó nhé!

Sara ngồi bệt trên sàn và lấy chìa khoá mở cái hòm. Bọn trẻ xúm đến quanh em xôn xao khi Sara mở cái thùng và lôi lần lượt từng món ra. Chưa bao giờ lớp học lại ồn ào như thế. Những cái tất lụa cổ cao, riềm đăng ten, những chiếc khăn mùi xoa, một cái hộp nhỏ đựng đầy đồ trang sức trong đó có một cái vòng cổ và một cái vương miện được làm bằng kim cương giả. Một đôi găng tay dài làm bằng da hải cẩu. Nào là quần áo dạ hội, quần áo đi dạo... nào là mũ, quần áo ngủ và cả những cái quạt. Ngay cả Lavinia và Jessie là những đứa trẻ thường tự coi mình đã lớn và quá tuổi chơi búp bê cũng kêu lên thích thú khi ngắm nhìn con búp bê.

- Giá như... - Sara nói khi lấy một chiếc mũ làm bằng nhung đen đội trên đầu con búp bê – Giá như con búp bê này hiểu được tiếng người nói, nó sẽ cảm thấy tự hào biết bao nhiêu khi nghe thấy mọi người đang chiêm ngưỡng nó!

- Cậu chỉ hay giá như thôi! – Lavinia nói về rất trịch thượng.

- Tớ biết là như thế! – Sara điềm tĩnh nói - Tớ thích thế! Không có điều gì làm tớ thích hơn điều đó. Điều đó giống như một câu chuyện cổ tích ấy. Nếu có điều gì làm cho bạn cảm thấy khó khăn, sự tưởng tượng sẽ làm cho điều đó trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

- Thật dễ tưởng tượng khi cậu có tất cả mọi thứ - Lavinia nói - Nếu cậu sống trên gác xép và chỉ là một đứa trẻ ăn xin thì cậu có thể tưởng tượng được hay ko?

Sara đang sắp xếp những cái lông đà điểu trên mũ của búp bê bên dừng lại và tỏ vẻ trầm ngâm.

- Tớ tin rằng tớ vẫn có thể... - Sara nói - Nếu tớ là một người ăn mày thì lúc nào tớ cũng phải tưởng tượng và giả vờ. Nhưng tất nhiên điều đó không phải là dễ.

Sau này, khi nghĩ lại những điều trên em thường tự hỏi sao cuộc sống lại có những điều kỳ lạ như thế vì đúng lúc em dứt lời thì cô Amelia đi vào phòng.

- Sara! – Cô nói - Luật sư của ba cháu, ngài Barrow đã tới thăm bà Minchin. Bởi vì bà Minchin có chuyện bàn riêng với ông ấy nên bây h cháu sẽ đưa tất cả lớp sang phòng của bà Minchin để cùng dự tiệc vì tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng bên đó rồi. Bà Minchin sẽ cùng ông Barrow sang bên này nói chuyện”

Bọn trẻ chưa bao giờ thờ ơ với những đồ uống và đồ ăn trong tiệc sinh nhật nên khi nghe cô Amelia nói, mắt của chúng đều sáng lên. Cô Amelia tổ chức bọn trẻ thành một hàng dài và cô cầm tay Sara đi đầu, bỏ lại đằng sau Con búp bê cuối cùng trên chiếc ghế với cơ man nào là quần áo đẹp trên bàn, những cái khăn của búp bê vắt trên thành ghế. Becky vì ko được phép tham gia bữa tiệc nên đã đứng nán lại đôi chút để ngắm nhìn những thứ đẹp đẽ kia. Cô bé quá thật quá liều mạng khi nán lại trong phòng.

- Quay về làm việc đi Becky! – Cô Amelia quát Becky như thế.

Becky nhặt một chiếc bao tay lên, rồi em nhặt một chiếc áo choàng và giấu chúng một cách say mê. Bỗng nhiên em nghe tiếng bà Minchin nói gần cửa ra vào. Becky co rúm cả người lại vì sợ bị mắng là đã vô phép ở lại căn phòng đầy đồ đạc đẹp đẽ và quý giá này. Cô bé tội nghiệp lao về phía cái bàn, chui xuống gầm bàn giấu mình dưới tấm khăn trải bàn.

Bà Minchin bước vào phòng, theo sau là một người đàn ông khắc khổ, dáng người nhỏ bé với vẻ mặt hơi bối rối. Bà Minchin cũng tỏ vẻ bối rối không kém. Bà ta nhìn người đàn ông với một ánh mắt giận dữ và khó hiểu.

Bà ta kiểu cách ngồi xuống ghế và vẫy tay ra hiệu cho người đàn ông ngồi xuống.

- Xin mời ông ngồi, ông Barrow! – Bà ta nói.

Ông Barrow không ngồi ngay. Ông ta có vẻ đang chú ý tới Con búp bê cuối cùng và đồ đạc sang trọng của nó. Ông ta đeo cặp kính lên và nhìn những thứ đó tỏ vẻ không hài lòng. Con búp bê cuối cùng có vẻ không quan tâm gì lắm tới ông ta. Nó chỉ ngồi im trên ghế và hướng cặp mắt về phía người đàn ông.

- Một trăm bảng! – Ông Barrow nói to – Toàn những thứ đắt tiền, được đặt làm tận bên Paris. Người đàn ông này tiêu xài thật hoang phí biết bao!

Bà Minchin cảm thấy bị xúc phạm. Đối với bà ta cách xử sự của ông Barrow có vẻ hơi quá tự nhiên. Bà ta cho rằng ngay cả những luật sư riêng cũng không có quyền tự do quá đáng như vậy.

- Xin lỗi ông Barrow! Ông nói gì tôi không hiểu! – Bà Minchin lạnh lùng hỏi lại.

- Những món quà sinh nhật này... - Ông Barrow cũng với thái độ dửng dưng nói - ... dành cho một đứa trẻ mới mười một tuổi. Thật quá xa xỉ. Tôi cho rằng như thế đấy. Bà Minchin chồm cả người lên.

- Đại úy Crewe là một người rất giàu có. Chỉ riêng những cái nhẫn kim cương của ông ấy thôi...

Ông Barrow đi quanh bà Minchin.

- Những cái nhẫn kim cương à? – Ông ta kêu lên - Chẳng có cái nhẫn nào hết! Sẽ chẳng có cái nhẫn nào hết...

Bà Minchin ngồi bật dậy khỏi ghế.

- Cái gì? – bà ta kêu lên – Ý ông là...

- Dù sao đi chăng nữa – Ông Barrow trả lời điềm tĩnh - nếu không có những cái nhẫn kim cương đó thì có lẽ còn hay hơn nhiều.

- Không có...cái nhẫn...nào? – bà Minchin hỏi dồn, tay vịn thành ghế, bà ta cảm thấy như giấc mơ đẹp dễ dàng rời khỏi cuộc đời mình.

- Những cái nhẫn kim cương thường làm cho người ta phá sản dễ hơn là làm cho người ta giàu có – Ông Barrow nói – Khi một người bị một người bạn thân dụ dỗ vào kinh doanh mà chẳng có một kiến thức gì về việc kinh doanh cả, anh ta tốt hơn là nên vút quách cho sớm những cái nhẫn kim cương hay nhẫn vàng hay cái nhẫn quý quái gì nữa đi.... Đại úy Crewe quá cố...

Đến đây bà Minchin ngắt lời ông ta vẻ hoảng hốt.

- Đại úy Crewe quá cố! – Bà ta kêu lên – Quá cố! KHÔNG phải ông đến đây để nói với tôi rằng đại úy Crewe đã...

- Ông ấy đã chết! Thưa bà! – Ông Barrow trả lời dần từng tiếng – Ông ấy chết vì bệnh sốt rét rừng và những khó khăn gặp phải trong kinh doanh. Bệnh dịch chắc khó có thể giết ông ấy nếu

như ông ấy không bị kiệt sức vì công việc kinh doanh. Và công việc kinh doanh cũng đã không thể giết ông ấy nếu như không có sự giúp đỡ của bệnh dịch. Đại úy Crewe đã chết!

Bà Minchin ngồi phịch xuống ghế. Những lời ông Barrow vừa nói khiến bà ta bị sốc mạnh.

- Ông ấy gặp khó khăn gì trong việc làm ăn?

- Những cái mỏ kim cương, người bạn thân và việc phá sản – Ông Barrow nói.

Bà Minchin nghệt thở.

- Phá sản? – bà ta cướp lời.

- Mất không còn một đồng cắc nào! Đại úy Crewe có rất nhiều tiền. Người bạn của ông ta thì lại như phát điên lên vì những cái mỏ kim cương. Anh ta đã bỏ cả gia sản của mình cũng như Đại úy Crewe vào đó. Sau đó người bạn kia cao chạy xa bay. Đại úy Crewe đã vị viêm não khi biết tin. Cú sốc đó quá lớn đối với anh ta. Anh ta đã chết mà vẫn gọi tên con gái mình. Anh ta ko để lại cho đứa trẻ một đồng xu nào cả.

Bây giờ thì bà Minchin đã hiểu. Trong đời mình, chưa bao giờ bà ta lại chịu một cú sốc như thế này. Bà ta cảm thấy như mình vừa bị người khác xúc phạm và ông Barrow đều là những kẻ đáng nguyên rủa.

- Ý ông muốn nói với tôi rằng Đại úy Crewe mất mà không để lại một cái gì à? Rằng Sara sẽ chẳng có gì? Rằng đứa bé bây giờ chỉ là một đứa ăn xin. Rằng giờ đây trong tay tôi chỉ là một đứa trẻ nghèo khổ chứ không phải là người được thừa kế một gia tài lớn?

Ông Barrow là một kẻ khôn ngoan. Ông ta cảm thấy rằng đây là lúc cần phải thoát khỏi cái trách nhiệm càng nhanh càng tốt.

- Chắc chắn là đứa trẻ đó sẽ trở thành một đứa trẻ nghèo khó. – Ông ta trả lời bà Minchin – Và chắc chắn đứa trẻ thuộc quyền quản lý của bà, cô bé không còn bất cứ một ai thân thích trên đời này nữa.

Bà Minchin chồm về phía trước. Có vẻ như bà ta sẽ xông sang phòng khách của mình và ngừng ngay cuộc yến tiệc linh đình kia lại.

- Thật ngạc nhiên! – bà nói – Nó đang ở trong căn phòng của tôi, mặc chiếc váy lụa viền đăng ten của tôi, tổ chức bữa tiệc sinh nhật bằng tiền của tôi.

Ông Barrow than phiền:

- Cô bé tổ chức bữa tiệc sinh nhật bằng tiền của bà ư? Công ty Barrow và Skipwoth không chịu trách nhiệm về bất cứ việc gì đâu nhé và tất nhiên chúng tôi chẳng bao h dám có một may mắn lớn như vậy. Đại úy Crewe đã chết mà không phải thanh toán hoá đơn cuối cùng cho

chúng ta. - Giọng ông mỉa mai – Đó quả là một may mắn lớn nhất mà tôi được hưởng.

Bà Minchin vô cùng tức tối:

- Điều này thực sự tồi tệ, tồi tệ hơn cả những điều tồi tệ mà bất cứ ai có thể tưởng tượng!

Bà ta nói trong nước mắt:

- Điều tệ hại đó đang đến với tôi ư? Tôi luôn chắc chắn rằng ông ta đã thanh toán những thứ mà tôi đã phải chi trả cho con bé. Tôi đã phải trả những hoá đơn khi mua những búp bê và cả chiếc tủ quần áo búp bê cho nó. Đứa trẻ đã có tất cả những gì nó muốn. Nó cần có một chiếc xe ngựa riêng, một người giúp việc và một con ngựa nhỏ. Và tôi đã thanh toán hết cho những điều vớ vẩn đó tới tấp suốt cuối cùng.

Ông Barrow tỏ ra không muốn tiếp tục nghe câu chuyện của bà Minchin sau khi đã xếp và kể lại những chi tiết rõ ràng và xác thực vừa rồi cho bà ta nghe. Ông ta không cảm thấy một sự đồng cảm đặc biệt nào đối với sự giận dữ của người đàn bà kinh doanh trường học này.

- Lẽ ra bà không nên trả thêm cho bất cứ thứ gì nữa! – Ông ta nhấn mạnh - Trừ khi bà muốn tặng không cho quý cô này. Sự không ai nhớ đến bà. Bà cũng không có nhiều tiền để chi trả cho những việc đó!

- Nhưng tôi đã phải làm điều đó? – Bà Minchin hỏi lại như thể bà ta cảm thấy đó là trách nhiệm của ông Barrow phải giải quyết mọi công việc cho ổn thoả - Tôi phải làm gì bây giờ?

- Bà không phải làm gì cả! – Ông Barrow nói – tháo cặp kính và cất vào trong túi - Đại úy Crewe đã chết. Đứa trẻ vẫn còn đó và không ai chịu trách nhiệm về nó ngoài bà cả! Bà Minchin thật sự giận dữ:

- Tôi không chịu trách nhiệm về nó và tôi từ chối phải lãnh cái trách nhiệm đó.

Ông Barrow bỏ đi, nói một cách bức bối:

- Tôi không kịp làm gì cả, thưa bà! Văn phòng luật Barrow và Skipwoth sẽ không phải chịu trách nhiệm về một điều gì cả. Tuy nhiên chúng tôi rất tiếc vì những điều đã xảy ra. Bà Minchin gào lên:

- Tôi không phải chịu trách nhiệm gì cả. Nếu ông nghĩ rằng tôi phải có trách nhiệm với nó, ông thật sự nhầm rồi. Tôi đã bị cướp và bị lừa, tôi sẽ quảng nó ra đường phố!

Giá như bà ta không quá giận dữ thì đã không nói những điều như vậy. Bà ta coi những việc bà ta làm đối với Sara là công trạng của mình trong việc chăm sóc một đứa trẻ. Hơn nữa đứa trẻ đó là một đứa khiến bà ta luôn cảm thấy khó chịu vì thế bà ta đã hoàn toàn mất tự chủ.

Ông Barrow đi ra phía cửa và nói:

- Tôi sẽ không làm điều đó thưa bà. Điều đó thật chẳng hay ho chút nào cả. Quả là khó có thể có được mối quan hệ tốt. Bọn trẻ bị tổng ra ngoài đường không một xu dính túi và cũng chẳng có bạn bè!

Ông ta là một thương gia nên thừa trí thông minh để biết mình đang nói gì. Ông ta biết rằng bà Minchin cũng là một kẻ thực dụng kiểu con buôn và bà ta có đủ khôn ngoan để nhận biết sự thật. Bà ta sẽ không làm một việc gì có thể khiến mọi người cho rằng bà ta là một kẻ độc ác và vụ lợi.

Ông Barrow nói thêm:

- Tốt hơn hết là giữ nó lại và bắt nó làm việc. Nó là một đứa trẻ thông minh, tôi tin là như vậy. Bà có thể có cách đối xử với nó cho tới khi nó lớn mà!

Bà Minchin la lên:

- Tôi sẽ có cách đối xử với nó trước khi nó lớn kìa!

Ông Barrow nói bằng giọng cười mỉa mai:

- Tôi chắc rằng bà sẽ làm điều đó, thưa bà. Tôi chắc chắn bà sẽ làm mà. Xin chào!

Ông ta cúi xuống, bước ra ngoài và đóng sầm cửa lại.

Bà Minchin đứng sững lại trong giây lát và nhìn theo ông ta một cách giận dữ. Điều mà ông ta nói có vẻ đúng. Bà ta cũng đã nhận ra điều đó.

Bà ta hoàn toàn chẳng được gì trong chuyện của Sara cả. Giấc mơ ư về một cô học trò mẫu có thể đem lại cho bà ta nhiều điều tốt đẹp đã trở thành mây khói. Giờ đây cô bé giàu có của bà ta chỉ là một đứa trẻ nghèo khó không người thân, không bạn bè. Bà ta đã mất đi một số tiền lớn và sẽ không bao giờ có thể lấy lại được.

Và bà ta đứng đó nín thở, đầu óc chìm trong cảm giác đau đớn. Bà ta nghe thấy có cái gì đó vắng bên tai, hình như có tiếng gì đó phát ra từ phía căn phòng của bà. Tiếng động phát ra như không khí của một bữa tiệc linh đình. Đúng là bữa tiệc sinh nhật của Sara vẫn chưa kết thúc. Ít nhất thì bà ta cũng có thể dừng ngay cái bữa tiệc đó lại. Bà ta hướng về phía cửa vừa lúc cô Amelia mở tung cánh cửa ra. Khi cô Amelia nhìn thấy bộ mặt thất vọng và giận dữ, cô đã chùn lại, bước lùi về phía sau một bước về mặt hoảng hốt.

Cô kêu lên:

- Có chuyện gì thế?

Bà Minchin tức giận trả lời:

- Sara Crewe đâu?

Cô Amelia lắp bắp:

- Sara ạ? Sao lại thế, con bé cùng bọn trẻ đang ở trong phòng đợi chị cơ mà, dĩ nhiên là vậy rồi!

- Có phải trong tủ quần áo lộng lẫy của nó có một chiếc đầm dài màu đen phải không? - Giọng bà ta mỉa mai châm biếm.

Cô Amelia lắp bắp:

- Một chiếc đầm dài màu đen á? Một chiếc đầm dài màu đen ư? - Mặt cô Amelia tái đi - Nó có nhiều áo đầm với đủ màu sắc. Liệu có màu đen không nhỉ? - Cô nói tiếp - Không, ồ... có! Nhưng nó quá ngắn đối với con bé. Nó chỉ có một cái bằng nhung đen đã cũ nhưng lại cộc mắt rồi!

- Đi vào bảo nó hãy cởi cái váy lụa hồng kịch cỡm ấy ra và mặc cái màu đen vào dù dài hay ngắn. Trông nó loè loẹt quá!

Cô Amelia bẻ bàn tay múp míp của mình và khóc:

- Ôi chị ơi! - cô nức lên - Chị ơi! Chuyện gì xảy ra thế?

- Đại úy Crewe đã chết! Ông ta đã chết mà không để lại một xu, bỏ lại cho ta đứa trẻ hư đốn đó. - Bà Minchin nghiêng răng kèn kẹt.

Cô Amelia ngồi phịch xuống chiếc ghế gần nhất.

- Ta đã tiêu cho nó không tiếc tay hàng trăm bảng và ta sẽ không bao giờ được nhận lại được một xu. Hãy dừng ngay bữa tiệc lỗ bịch của nó lại. Đi đi và bắt nó thay ngay cái áo đầm khác.

Cô Amelia thở hỗn hển:

- Em! ph... phải đi và nói với Sara ngay à?

Bà Minchin tức giận quát lên:

- Ngay lúc này! Đừng có đực ra như ngỗng thế. Đi đi!

Tội nghiệp Amelia bị bà chị gọi là con ngỗng. Thực ra cô không biết rằng cô ấy còn khá hơn một con ngỗng nhiều. Chỉ có loài ngỗng mới làm những điều bất công như bà chị cô. Thật ngại khi phải bước vào giữa căn phòng toàn bọn trẻ vui vẻ nô đùa trong bữa tiệc và nói với chủ nhân của bữa tiệc đó rằng cô ta vừa bị biến thành kẻ ăn mày và phải xuống dưới nhà, phải mặc cái đầm đen cũ đã quá cộc. Nhưng phải làm thôi. Đây không phải là lúc băn khoăn nữa.

Cô Amelia giụi mắt bằng chiếc khăn tay cho đến khi hai mắt đỏ ngầu. Sau đó cô đứng dậy, ra khỏi phòng và không dám nói thêm một lời. Khi chị gái cô giận dữ và nói những câu như vừa rồi thì kinh nghiệm cho thấy tốt hơn hết là hãy làm theo mệnh lệnh mà không nên phản nản. Bà Minchin đi lại trong phòng và nói to một mình mà không biết mình đang làm gì. Suốt năm qua câu chuyện về mỏ kim cương đã gọi ra cho bà ta rất nhiều điều. Bà ta hy vọng rằng mình có thể sẽ gặp may trong buôn bán cổ phiếu nếu nhờ vào sự giúp đỡ của các ông chủ mỏ. Và giờ đây thay vì trông chờ khoản lợi ích đó, bà ta đã mất hết.

Bà ta nói về chế nhạo: “Đúng là công chúa Sara, thực ra đứa trẻ đã được nuông chiều như một nữ hoàng”

Bà ta vừa nói vừa đập mạnh tay một cách giận dữ vào góc bàn và ngay sau đó bà ta nghe thấy tiếng kêu lẫn tiếng khóc nức từ phía dưới tấm khăn phủ bàn.

- Cái gì thế? – Bà Minchin kêu lên giận dữ lắng tai nghe tiếng nức nở. Sau đó bà ta dừng lại và nâng góc khăn lên.

- Mà dám! – bà ta gầm lên - Thật to gan! Đi ra khỏi đây ngay!

Tội nghiệp Becky vừa cúi người chui ra khỏi bàn, chiếc mũ vải của em bị lệch sang một bên, mặt đỏ như sắp khóc.

Em nói:

- Vâng! Thưa bà. Con đây, con biết con không được làm như thế, nhưng con đang tìm con búp bê cuối cùng cho cô Sara, và con thấy bà vào, con sợ quá nên phải chui vào trong gầm bàn.

- Mà đã ở đó và nghe thấy hết tất cả! – Bà Minchin hét lên.

- Không! Thưa bà – Becky chống chế và cúi rạp xuống trước mặt bà Minchin. – Con không nghe! Lúc ấy con chỉ muốn chui ra khỏi bàn làm sao cho bà không nhìn thấy con nhưng con ko thể nên con phải nằm lại trong gầm bàn. Nhưng con không nghe thấy gì hết. Con không nghe vì con con không biết nghe để làm gì! Thưa... bà! Nhưng con không thể không nghe ạ!

Bỗng nhiên Becky quên cả nỗi sợ hãi. Em oà khóc trước mặt bà Minchin, nước mắt đầm đìa trên má.

- Thưa bà... - Becky vừa khóc vừa nói – Cháu viết rằng bà sẽ cấm cháu nhưng cháu rất thương cô Sara... ôi... cô Sara đáng thương!

Bà Minchin quát lên:

- Ra khỏi phòng ngay!

Becky cúi đầu chào một lần nữa, nước mắt em chảy tràn trên hai gò má.

Giọng em run run lên và giọng nghịu một cách đáng thương:

- Vâng! Con sẽ ra ngoài!... Nhưng con chỉ muốn hỏi bà một điều: cô Sara là một người giàu có, trước đây cô thường được mọi người săn sóc, được ăn uống no nê. Bây giờ cô ấy sẽ ra sao nếu như không có người hầu. Nếu... bà cho phép con phục vụ cô ấy sau khi con đã làm xong việc rửa bát chén. Xin bà cho con được phục vụ cô Sara, bây giờ cô ấy nghèo lắm. Ôi!... – Becky khóc oà – Cô Sara nhỏ bé đáng thương, thừa bà! Cô như là một nàng công chúa.

Dù thế nào đi nữa thì Becky cũng đã khiến bà Minchin tức giận hơn bao giờ hết. Đứa rửa bát thuê trong nhà bà ta đã đứng về phía đứa bé đáng ghét kia – đứa bé gái chưa bao giờ làm bà ta cảm thấy đáng ghét như bây giờ. Bà ta giậm chân bình bịch.

Bà ta nói:

- Đương nhiên là không rồi! Nó sẽ tự phục vụ cho chính mình và cả những người khác nữa. Rời khỏi phòng ngay hoặc là mày sẽ phải rời khỏi nơi này mãi mãi.

Becky vắt chiếc tạp dề qua đầu và chạy như bay ra khỏi phòng. Em xuống khu rửa bát và ngồi đó một mình với đồng bát đĩa, khóc như mưa.

“Sara thật giống như những nhân vật trong các câu chuyện mà cô ấy đã kể cho mình nghe” Em khóc thút thít “...những nàng công chúa đáng thương bị hắt hủi, vùi dập trên đời!”

Một vài giờ sau, khi Sara đến gặp bà Minchin theo lệnh mà bà ta đã truyền đạt cho cô Amelia. Về mặt bà ta bất động, dữ tợn.

Thậm chí lúc đó dường như đối với Sara, bữa tiệc sinh nhật của em như một giấc mơ đã xảy ra từ rất lâu hoặc em chưa từng mơ đến.

Mọi dấu hiệu của bữa tiệc đã biến mất: Những bông hoa nhựa ruồi đã bị gỡ khỏi các bức tường, bàn ghế lại được sắp xếp lại như trước. Mọi thứ trong phòng khách của bà Minchin trở về như nó vốn có. Mọi dấu hiệu của bữa tiệc không còn, bà Minchin lại tiếp tục mặc bộ váy thường ngày. Các học sinh thì theo lệnh phải để những bộ quần áo dạ hội sang một bên. Sau đó chúng quay trở lại phòng học tùm tùm lại và thì thầm bàn tán với nhau ra điều thích thú lắm.

Bà Minchin nói với cô Amelia:

- Hãy nói với Sara lên phòng ta ngay! Và hãy nói rõ với nó là ta không muốn trông thấy nó khóc lóc hoặc ủ rũ đâu đấy!

Cô Amelia nói:

- Chị à! Sara là đứa trẻ lạ lùng nhất mà từ trước tới giờ em mới gặp. Nó chẳng bao giờ gây ồn ào cả. Chị còn nhớ con bé đã không có phản ứng gì khi ba nó - Đại úy Crewe trở lại Ấn Độ. Khi em hỏi có chuyện gì xảy ra thì nó chỉ im lặng đứng lên và nhìn em không nói gì. Mắt nó mở to hơn và mặt tái đi. Khi em xong việc, con bé vẫn đứng nhìn chăm chăm vài giây nữa, sau đó cầm nó

rung lên, nó quay mặt đi và chạy ra ngoài rồi leo lên cầu thang. Những đứa trẻ khác trong hoàn cảnh tương tự hẳn sẽ khóc ầm lên còn nó thì dường như không nghe thấy gì. Điều đó khiến em cảm thấy rất lạ. Khi chị nói ra bất cứ điều gì mà không có người nghe hoặc trả lời thì chị sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên. Khi chị nói bất cứ một điều gì lạ và đột ngột thì chị cũng mong người ta nói lại một câu gì đó - bất kỳ một câu gì đó!

Không một ai trừ Sara biết điều gì đã xảy ra trong phòng khi em lên gác và khoá cửa lại. Thực tế em không thể nhớ bất cứ một điều gì trừ việc đi đi lại lại trong phòng và lẩm bẩm với giọng nói dường như không phải của chính em: “Ba không còn nữa! Ba không còn nữa!”

Có lúc em đứng trước mặt Emily đang ngồi im trên ghế nhìn em và khóc to: “Emily! Cậu có nghe thấy gì không? Ba không còn nữa! Cậu có nghe thấy không? Ba mất rồi, ba mất ở bên Ấn Độ - cách đây hàng nghìn dặm”

Khi Sara bước vào phòng bà Minchin, mặt em trắng bệch, hai mắt thâm quầng. Mệng em ngậm chặt như không muốn nói ra những gì em đã và đang phải chịu đựng. Bây giờ trông em không dấu vết gì của một cô bé, một con bướm hồng chạy hết đồng quà này sang đồng quà khác trong căn phòng trang hoàng lộng lẫy trong bữa sinh nhật của em sáng nay. Bây giờ em chỉ còn là một đứa trẻ buồn bã, cô độc và nhỏ bé.

Không còn được chị Mariette giúp đỡ, Sara mặc chiếc áo khoác nhung đen. Chiếc áo ngắn đến mức để lộ cả đôi chân gầy và dài của cô. Vì không thấy dây buộc tóc đen đầu nên em để mái tóc ngắn, đen và dày buông loà xoà trước mặt và như vậy càng làm lộ rõ khuôn mặt xanh xao. Sara ôm Emily chặt trong tay, con búp bê được quấn quanh mình bằng một mảnh vải màu đen.

Bà Minchin quát:

- Bỏ con búp bê xuống! Mày có ý gì khi mang nó đến đây?

Sara đáp lại:

- Không! Cháu sẽ không bỏ nó xuống đâu vì nó là tất cả những gì cháu còn lại, ba cháu đã tặng nó cho cháu!

Sara đã luôn khiến bà Minchin cảm thấy không thoải mái và bây giờ cũng vậy, em không ăn nói thô lỗ nhưng cái vẻ lạnh lùng của em đã khiến bà Minchin thấy khó mà giữ được bình tĩnh. Có lẽ bởi vì bà ta cũng nhận thấy rằng những việc bà ta đang làm đối với Sara là không tốt và phi nhân chính.

Bà Minchin nói với Sara:

- Từ nay mày sẽ không được chơi với búp bê nữa, mày sẽ phải làm việc, phải tự vươn lên và làm cho bản thân mày có ích hơn.

Sara vẫn cứ chỉ mở to đôi mắt một cách lạ lùng và nhìn chăm chăm vào bà Minchin mà

không nói gì.

Bà Minchin tiếp tục:

- Từ bây giờ mọi thứ sẽ khác, tao cho rằng Amelia đã giải thích điều đó với mày rồi!

Sara đáp lời:

- Vâng, ba cháu đã chết, ba cháu không để lại một đồng xu nào cho cháu, cháu là một người nghèo!

- Mày là đứa ăn xin, mày không có anh em, họ hàng thân thích, không có nhà cửa và chẳng có ai thèm chăm sóc mày! – Bà Minchin nói với một sự tức giận dâng lên khi nghĩ đến nghĩa đúng nhất của từ ăn xin.

Khuôn mặt gầy gò của Sara tái đi, nhưng em vẫn ko nói gì.

Bà Minchin quát lên:

- Mày đang nhìn gì vậy? Mày ngu ngốc đến mức không hiểu những điều tao nói sao. Tao bảo mày là từ giờ trở đi mày sẽ không có ai thân thích trên tgiới này, chẳng có ai giúp đỡ mày, chỉ có tao cho phép mày ở lại đi vì lòng từ tâm của tao!

Sara đáp lại bằng một giọng trầm trầm:

- Cháu hiểu! – Và dường như em đang cố nuốt một cái gì đó cứ trào lên nơi cổ họng.

Bà Minchin vừa hét lên vừa chỉ vào một món quà ở gần con búp bê:

- Con búp bê buồn cười đó cùng với tất cả những thứ hoang phí vô lý của nó là do tao trả tiền!

Sara quay đầu về phía chiếc ghế, em nói:

- Con búp bê cuối cùng, con búp bê cuối cùng – Cái giọng buồn buồn của Sara chọt pha lẫn với những âm thanh lạ lùng – Hãy mang con búp bê này đi! Tôi không muốn nó nữa!

Giá như cô bé khóc to và tỏ ra sợ hãi thì có lẽ bà Minchin đã kiên nhẫn hơn. Bà Minchin là người phụ nữ thích tỏ ra là một người độc đoán, có quyền lực. Khi bà ta nhìn vào khuôn mặt nhỏ tái xanh nhưng kiên định và nghe thấy cái giọng nhỏ nhưng vẫn tự tin, điềm tĩnh, bà ta cảm thấy dường như Sara chẳng sợ hãi gì.

Bà Minchin nói với Sara:

- Đừng có tỏ vẻ kiêu kỳ và hãnh diện nữa, cái đó qua rồi. Mày không còn là một nàng công chúa nữa. Cả cái xe ngựa và con ngựa của mày sẽ bị tống đi, người hầu của mày sẽ thôi việc. Từ nay mày sẽ mặc những bộ quần áo xấu nhất và cũ nhất. Tất cả những đồ xa xỉ của mày không còn hợp với địa vị của mày bây h nữa. Mày sẽ giống như Becky, sẽ phải làm để kiếm ăn!

Sara cảm thấy rất ngạc nhiên khi nghe bà ta nói. Một tia sáng mờ nhạt loé lên trong cặp mắt

trẻ con của cô bé – Đó là sự giải thoát. Cô bé hỏi:

- Cháu có thể làm việc à? Nếu vậy thì sẽ chẳng còn vấn đề gì nữa, ...nhưng cháu có thể làm việc gì?

Bà Minchini nói:

- Mày có thể làm tất cả những gì đc giao, mày là một đứa trẻ thông minh, nếu mày trở nên có ích hơn tao sẽ cho mày ở lại đây. Mày nói tiếng Pháp rất tốt và mày có thể giúp bọn trẻ học tiếng Pháp!"

Sara kêu lên:

- Có thật thế không? Vâng! Hãy để cho cháu làm, cháu biết cháu có thể dạy tiếng Pháp. Cháu thích các học sinh bé và bọn chúng cũng thích cháu!

Bà Minchin nói:

- Đừng nói lung tung về việc ngta có thích mày hay không nữa! Mày còn phải làm nhiều việc khác ngoài việc dạy bọn trẻ. Mày sẽ làm chân sai vặt và làm việc trong bếp cũng như lớp học. Nếu mày không làm tao hài lòng, mày sẽ bị tống cổ khỏi đây. Hãy nhớ điều đó, còn bây giờ thì đi làm đi!

Sara đứng im lặng một lúc nhìn bà Minchin. Trong tâm hồn non trẻ của em, một ý nghĩ lạ đang hình thành. Rồi Sara rời khỏi phòng.

- Khoan đã! – Bà Minchin nói – Mày không định cảm ơn tao à?

Sara dừng lại. Trong em xuất hiện lên một suy nghĩ kỳ lạ. Em hỏi:

- Vì điều gì? Thưa bà?

- Vì lòng tốt của ta! Ta đã cho mi một ngôi nhà để ở!

Sara tiến ba bước đến cạnh bà Minchin. Em nói với bà ta bằng một giọng giận dữ không hề trẻ con chút nào:

- Bà không phải là người tốt! Và đây cũng không phải là một ngôi nhà!

a Sara, chẳng có gì thay đổi được điều đó!

Và em đã kịp quay gót ra khỏi phòng trước khi bà Minchin kịp chặn lại để ném một cái nhìn giận dữ. Sara xuống cầu thang và về phòng một cách chậm rãi, rồi bất chợt em ôm lấy Emily và tự nói với mình: "Ước gì nó có thể nói đc! ... có thể nói được!"

Ngay khi Sara định bước vào phòng, định nằm xuống tắm da hổ như thường ngày, ghé cằm

lên đầu con mèo to bụi, nhìn vào ngọn lửa và suy nghĩ thì cô Amelia bước ra khỏi cửa và đóng sập cửa phòng lại trước mặt em. Trông cô có vẻ rất căng thẳng và khó hiểu. Nhưng sự thực là cô Amelia đang cảm thấy rất xấu hổ về điều mà cô đã được lệnh phải làm.

- Cháu không đc vào đây nữa!

- Không được vào? – Sara ngạc nhiên và hơi lùi lại.

- Bây giờ nó không phải là phòng của cháu nữa! – Cô Amelia nói khi mặt cô đang đỏ dần lên.

Ngay lập tức Sara đã hiểu ra. Đây chính là sự khởi đầu của những thay đổi mà bà Minchin đã nói đến.

- Vậy cháu sẽ ở đâu? – Sara hỏi, em nén tiếng run run

- Cháu sẽ ngủ trên gác mái cùng với Becky!

Sara biết nó ở đâu. Becky đã có lần nói với em về nó. Sara quay ra và bước xuống cầu thang, những bậc thang được trải tấm thảm cũ bẩn. Em có cảm giác đang phải rời xa cái thế giới mà trước đây em đã từng sống. Em có cảm giác rằng một đứa trẻ khác – không phải là em đã từng sống trong căn phòng sang trọng đó. Đứa trẻ đó đang phải leo từng bậc lên tầng thượng - một thế giới hoàn toàn khác. Sau khi bước vào căn phòng trên gác mái. Sara bắt đầu quan sát căn phòng. Đây thực sự là một thế giới khác. Lớp sơn trắng đã loang lổ và cáu bẩn. Có một chiếc giường khung đã han gỉ, cột kệ và lớp ga trải giường đã bị ố khá nhiều. Nhiều đồ cũ hỏng đã đc chuyển lên trên này. Một chiếc ghế nhỏ cũ dùng để gác chân đc kê dưới cửa sổ lấy ánh sáng. Sara bước đến và ngồi xuống. Em muốn khóc nhưng không khóc. Em đặt búp bê Emily lên đùi, hai tay ôm lấy chặt, ngồi im như một pho tượng.

Khi Sara ngồi đó thì có ai đó gõ cửa phòng nhẹ nhẹ. Tiếng gõ nhẹ đến nỗi em không nghe thấy cho đến khi có một khuôn mặt đầy nước mắt hiện ra sau cánh cửa. Đó là khuôn mặt của Becky, cô bé đã khóc hàng giờ khiến cho người khác khó có thể nhận ra em nếu nhìn thấy em lúc này.

- Ôi! Thưa cô! Tôi có thể vào được không? – Becky hỏi.

Sara ngẩng đầu nhìn lên. Em cố gắng nén cười mà không được. Đột nhiên, em giơ tay ra và nước nở.

- Ôi, Becky! Tôi đã nói với cậu rằng chúng ta giống nhau mà, chỉ là hai đứa trẻ mà thôi. Tôi không còn là một công chúa nữa rồi.

Becky chạy đến và nắm lấy tay Sara, quỳ xuống cạnh người bạn khốn khổ mà trước đây còn được gọi là công chúa Sara và cùng khóc nước nở.

Becky kêu lên vẫn với cái giọng ngọng ngịu như trước:

- Vâng! Thưa cô!... Dù bất cứ chuyện gì xảy ra với cô thì cô vẫn cứ là công chúa

CHƯƠNG 8

TRÊN GÁC XẾP

Đêm đầu tiên ngủ trên gác xép là một đêm Sara không bao giờ quên. Suốt đêm em nằm trong nỗi lo sợ kinh hoàng, cảm giác mà em chưa nói với ai bao giờ. Và chắc chắn nếu nói ra thì cũng khó có ai có thể hiểu được. Duy chỉ có một điều khiến em đôi lần quên mất nỗi buồn khi cảm nhận một màn đêm bao quanh - một cảm giác mà em chưa bao giờ trải qua. Và có lẽ vì thế lại tốt cho em hơn bởi lúc ấy em có thể ý thức được thân phận nhỏ bé của mình. Nếu không có cảm giác sờ sợ lạ lẫm trên căn gác xép ấy thì chắc chắn em đã không chịu nỗi nỗi buồn vô hạn mà em vừa phải trải qua. Nhưng thực tế là suốt cả đêm hôm đó em hầu như không ý thức được sự tồn tại của mình hoặc nhớ đến bất cứ điều gì trừ một điều duy nhất – đó là việc người mà em yêu quý nhất trên đời đã không còn nữa.

“Ba mất rồi!” Em luôn miệng thì thầm một mình “Ba mất rồi!”

Mãi một lúc sau em mới nhận thấy chiếc giường mà em đang nằm rất cứng, cứng đến nỗi em phải trở mình liên tục để có được cảm giác dễ chịu hơn. Màn đêm lúc này sâu thẳm như chưa bao giờ như thế. Tiếng gió thổi trên mái nhà len qua những ống khói lò sưởi nghe như tiếng hú gọi ghê rợn. Có tiếng gì sột soạt, lục súc bên trong bức tường sau tấm ván chân tường. Sara đoán được cái gì ở trong ấy vì Becky có lần đã kể cho em nghe. Đó là tiếng bọn chuột cống và chuột nhắt đang đánh nhau hoặc chơi đùa với nhau. Một đôi lần em nghe thấy tiếng chạy sột soạt trên sàn nhà. Về sau khi kể lại cái đêm ấy, em nhớ mình đã ngồi bật dậy run rẩy khi nghe thấy tiếng chuột chạy trên sàn, sau đó em lại nằm xuống trùm tấm vải trải giường kín đầu.

Cuộc sống của Sara không thay đổi một cách từ từ mà nó đã rẽ sang một bước ngoặt không ngờ.

- Nó phải bắt đầu tiếp tục cuộc sống! – Bà Minchin nói với cô Amelia như thế - Nó phải được dạy dỗ theo ý muốn của chúng ta.

Buổi sáng hôm sau chị Mariette ra đi. Khi Sara đi ngang qua căn phòng khách của mình trước kia, em nhìn thấy mọi thứ trong phòng đã được dời đi chỗ khác. Những đồ đạc quý giá của em không còn ở đó nữa mà thay vào đó là một chiếc giường kê trong góc. Có lẽ căn phòng này sẽ trở thành một phòng ngủ cho một học sinh mới đến. Khi xuống tầng dưới ăn sáng, em nhận thấy chỗ ngồi thường lệ bên cạnh bà Minchin giờ đây là của Lavinia. Bà Minchin lạnh lùng nói với Sara:

- Mà sẽ bắt đầu cuộc sống mới, Sara! Mà sẽ ngồi với bọn trẻ con ở những chiếc bàn bé. Mà phải giữ cho chúng yên lặng, không cho chúng cãi lộn và làm rơi vãi thức ăn. Từ mai mà phải xuống đây sớm. Lottie vừa đánh đổ trà đấy!

Đó mới chỉ là bắt đầu. Hết ngày này qua ngày khác công việc của Sara ngày càng nhiều hơn

và vất vả hơn. Em phải giảng dạy các học sinh nhỏ tuổi tiếng Pháp. Phải nghe giảng các môn khác trong lớp. Đó chỉ là những công việc nhẹ nhàng nhất trong các công việc mà em phải làm. Bỗng nhiên Sara phải làm hàng trăm thứ việc. Em bị sai ra ngoài phố bất cứ lúc nào dù nắng hay mưa. Em phải làm những việc mà người khác không muốn làm. Người đầu bếp và những người phục vụ nghe lệnh của bà Minchin và họ có vẻ như thích thú với việc sai khiến Sara - người mà trước đây là đề tài của bao câu chuyện hấp dẫn trong trường. Họ không phải là những người phục vụ của giai cấp quý tộc cho nên phong cách và tính khí của họ không lấy gì làm tốt đẹp. Việc có được một người để sai bảo khi cần và quát tháo khi giận khiến họ hả hê. Một hoặc hai tháng đầu Sara nghĩ rằng thái độ tận tâm với công việc hết sức và sự im lặng vờn thiết khi bị mắng chửi trước sau cũng sẽ làm thay đổi cách đối xử của họ đối với em.

Trái tim kiêu hãnh của em bảo với em rằng, em đang phải làm việc để sống chứ không phải cần sự bố thí của người khác. Nhưng đáng buồn thay em càng tận tụy với công việc bao nhiêu thì bọn người giúp việc lại càng quá quắt và độc ác bấy nhiêu. Mẹ bếp luôn sẵn sàng quát mắng em bất cứ lúc nào. Nếu Sara lớn hơn - Bà Minchin chắc sẽ bắt em dạy các học sinh lớn và sẽ sa thải một cô giáo khác để bớt thêm một khoản chi phí. Nhưng hiện giờ Sara là một đứa trẻ nên bà ta chỉ sử dụng em để sai vặt và làm bất cứ việc gì khi có yêu cầu.

Một đứa con trai giúp việc sẽ không thông minh và đáng tin cậy bằng Sara. Sara có thể làm được những việc khó khăn và hiểu được những lời lẽ phức tạp. Em phải đi thanh toán nợ, đồng thời phải quét dọn phòng và sắp xếp mọi thứ cho ngăn nắp. Việc học hành của em đã thành chuyện quá khứ. Em không được học ở trường ở lớp nữa. Có chăng là chỉ sau một ngày mệt mỏi vì phải chạy khắp nơi và làm đủ mọi việc theo lệnh của người khác em mới được phép vào lớp với một chồng sách cũ và ngồi học một mình thâu đêm.

"Nếu mình không thường xuyên ôn tập lại những gì mình đã học có lẽ mình sẽ không còn nhớ gì nữa" Em nói một mình "Mình gần như là một đứa rửa bát thuê như Becky. Nếu mình không biết gì thì mình sẽ hoàn toàn giống Becky. Nếu mình không biết gì thì mình sẽ hoàn toàn giống Becky mất! Không hiểu làm sao mình đã bắt đầu quên, mình quên mất rằng Henry VIII có những sáu bà vợ"

Một trong những điều gây tò mò nhất trong cuộc sống mới của Sara đó là sự thay đổi vị trí của em giữa các bạn cùng lớp trước kia. Giờ đây vì không còn là nhân vật quan trọng nhỏ tuổi nữa, Sara đã không được gọi là một thành viên của lớp nữa. Sara bận tối mắt với công việc nên hiếm có cơ hội được nói chuyện với các bạn cũ. Em cùng thừa biết rằng bà Minchin muốn em sống rời xa các bạn học cũ.

- Ta sẽ không cho nó có cơ hội nói chuyện hoặc làm thân với bọn trẻ - bà Minchin nói - Bọn trẻ con, nhất là bọn con gái thường hay mủi lòng. Nếu Sara kể những câu chuyện lãng mạn của nó cho bọn trẻ nghe chúng sẽ coi nó như là một nhân vật chính bị hành hạ và đầy ải trong một câu chuyện. Cha mẹ của bọn trẻ sẽ hiểu sai về ngôi trường và vì thế bọn trẻ cần tránh xa nó ra. Sara phải sống một cuộc sống khác phù hợp với thân phận mới của nó, ta đã cho nó chỗ trú ngụ, như thế là quá tốt đối với nó rồi.

Sara không coi đó là quyền lợi mà bà Minchin đã bố thí cho em, nhưng là người tự trọng nên em cảm thấy trái tim đau nhói khi có ý định bắt chuyện với các bạn cũ và nhận thấy sự sợ sệt và nghi ngờ của bọn chúng dành cho mình. Thực tế các học sinh của bà Minchin là một bọn trẻ nhỏ thực dụng và đần độn. Chúng quen với sự giàu sang và sung sướng. Hàng ngày chúng chứng kiến thay đổi trong cuộc sống của Sara, quần áo của em ngày càng ngắn đi vì em không có quần áo mới để thay thế, khuôn mặt em mệt mỏi hơn và kỳ lạ hơn, đôi giày Sara đi bị thủng lỗ chỗ. Mọi người sai Sara ra phố, mua hoa quả, đồ khô. Em bê hàng rổ những thứ mua được đi ngang qua các phố một khi mù đầu bếp cần gấp những thứ đó. Bọn trẻ coi việc nói chuyện với Sara giống như việc nói chuyện với một kẻ tội lỗi.

“Hãy nghĩ lại câu chuyện về những mỏ kim cương mà xem! Trông nó thật kỳ quái! Tớ chưa bao giờ yêu quý nó cả nhưng quả thật tớ không thể chịu đựng cái cách mà nó nhìn người khác cứ như là nó muốn soi mói người ta!”

- Đúng thế - Sara nói khi tình cờ nghe Lavinia bình phẩm về mình – Đó là mục đích của tớ khi tớ nhìn người khác. Tớ muốn biết về người khác. Tớ nghĩ nhiều về họ.

Sự thực là Sara đã nhiều lần kiểm chế mình bằng cách nhìn thẳng vào Lavinia khi nó có ý định chơi xấu em, mỗi khi nó thể hiện sự hả hê đối với đối thủ của nó.

Bản thân Sara không bao giờ ác ý với ai hoặc dây dưa với ai. Em làm việc giống như một kẻ nô lệ. Hàng ngày em phải mang vác những rổ, thúng hàng qua những on phố lầy lội. Em miệt mài với những bài giảng môn Pháp văn cho các học sinh bé. Càng ngày em càng gầy gò và khuôn mặt trở nên hốc hác. Người ta bắt em ăn ở tầng dưới dành cho người hầu. Không ai coi trọng sự có mặt của em. Trái tim em bị tổn thương và đau nhói nhưng em không bao giờ thổ lộ điều đó cho bất cứ ai.

“Những người lính thường không kêu ca bao giờ cả!” Em nói qua hàm răng nghiến chặt “Mình cũng sẽ không than vãn. Mình cứ giả vờ rằng mình đang tham gia vào một cuộc chiến tranh và mình là một người lính”

Nhưng có lúc trái tim non nớt và đau đớn của em lại được sưởi ấm khi có sự có mặt của một trong ba người bạn.

Trước tiên là Becky – đúng, chỉ có Becky đã ở cùng với em ngay trong đêm đầu tiên trên căn gác tối om. Sara cũng đã vui bởi phần nào cảm giác cô đơn khi nghĩ rằng phía bên kia bức tường, đằng sau nơi mà bọn chuột cống đang chạy rúc rích kia còn có người bạn nhỏ đáng thương hơn mình. Từ đó về sau, cảm giác ấm áp mỗi lúc một tăng dần. Ban ngày em có cơ hội nói chuyện với Becky vì cả hai đều phải làm việc. Mọi hành động nói chuyện trong giờ làm việc sẽ bị coi như sự cố ý chây lười và ăn bớt thời gian.

- Thưa cô, đừng ngại! - Becky nói nhỏ vào buổi sáng đầu tiên khi Sara chuyển lên gác xép - Đừng ngại nếu tôi nói điều gì không phải. Người ta sẽ mắng chúng ta nếu tôi nói thêm những câu: Làm ơn, cảm ơn, xin lỗi... nói những câu ấy vì sợ người ta phạt, họ cho rằng tôi đã cố tình

lãng phí thời gian.

Nhưng trước khi xuống tầng dưới nhóm bếp, bao h Becky cũng sang phòng của Sara, cài giúp cúc áo và giúp Sara làm mấy việc lặt vặt. Rồi khi đêm đến, bao giờ Sara cũng nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ của Becky tỏ ý hỏi Sara có cần giúp gì không. Mấy tuần đầu Sara buồn bã đến mức không muốn nói gì nên Becky càng ít nói chuyện và sang thăm Sara. Trái tim của Becky mách bảo với em rằng đối với người đang buồn bã thì tốt nhất là nên để họ một mình.

Người thứ hai trong ba người bạn của Sara là Ermengarde. Nhưng trước khi Ermengarde tìm ra được chỗ ở mới của Sara thì đã xảy ra một sự việc kỳ lạ.

Khi Sara đã nguôi ngoai bớt nỗi đau và đang quen dần với cuộc sống hiện tại thì em chợt nhận ra hình như mình đã quên khuấy mất sự tồn tại của Ermengarde trên đời. Tuy là hai người bạn nhưng Sara luôn cảm thấy mình như già hơn Ermengarde hàng mấy tuổi. Ermengarde là một đứa trẻ chậm chạp nhưng lại rất tình cảm. Em đến với Sara bằng tình cảm tự nhiên giản dị. Em thường mang bài tập đến nhờ Sara giảng lại. Em chăm chú nghe như nuốt lấy từng lời và sau nó quẩn lẩn Să đòi Sara kể chuyện. Ermengarde không có chuyện gì thú vị để kể, em thường phải đánh vật với từng trang sách. Tóm lại, Ermengarde không phải là tuýp người mà người ta có thể nhớ đến khi gặp biến cố lớn trong đời và thế là Sara quên mất Ermengarde.

Đặc biệt trong khoảng thời gian đó Sara càng dễ quên Ermengarde hơn vì Ermengarde nghỉ học và về nhà. Khi quay lại cô bé không thấy Sara đi học như trước. Một hôm, Ermengarde tình cờ gặp Sara khi Sara đang đi dọc hành lang, tay ôm một tương quần áo xuống tầng dưới để vá lại. Bản thân Sara đã biết tự may vá. Trông em bây giờ nhợt nhạt và khác xưa nhiều, trên mình khoác một chiếc áo dài nhưng vì dùng quá lâu nên nó ngắn đến nỗi lộ cả đôi chân đen đũi và gầy guộc của em.

Ermengarde là một cô bé chậm hiểu nên đối với em sự thay đổi trong cuộc sống của Sara đã gây cho em một sự bất ngờ. Em không nghĩ ra một điều gì để nói với Sara.

Ermengarde biết chuyện gì đã xảy ra nhưng em không thể tưởng tượng được hoàn cảnh hiện giờ của Sara lại như thế này. Sara bây giờ nhìn đáng thương đến kỳ lạ, vẻ bề ngoài không khác gì của một người hầu. Tình huống này lại làm cho Ermengarde lúng túng, em không nói gì mà lại bất chợt cười phá lên và kêu lên một cách vô tư.

- Ôi! Sara! Có phải bạn đấy không?

- Ừ - Sara trả lời, một ý nghĩ bất chợt thoáng qua đầu em và làm khuôn mặt em nóng bừng. Sara ôm chầm quần áo trên tay, cầm đặt lên trên cổ giữ cho chúng khỏi đổ. Cái nhìn từ đôi mắt xanh thẳm của Sara càng khiến Ermengarde đã vốn kém khôn ngoan lại càng bị quẩn hơn. Em cảm thấy như Sara đã biến thành một cô gái khác mà trước đây em chưa từng gặp. Có lẽ đó là bởi vì Sara bỗng nhiên trở nên khốn khổ, em phải làm cả công việc khâu vá và những việc trước đây Becky vẫn làm.

- Ôi! – Ermengarde lắp bắp - Thế... thế cậu có khoẻ không?

- Tớ không biết! – Sara trả lời - ... Thế còn cậu?

- Tớ cũng bình thường! – Ermengarde ngượng ngập, sau đó bỗng nhiên em nghĩ ra một câu thân mật hơn và hỏi rất nhanh - Cậu... cậu gặp chuyện không vui à?

Sara cảm thấy bức bối. Lúc đó trái tim tan nát của em đập loạn xạ trong lồng ngực, em nghĩ rằng nếu có người nào đó ngu ngốc như Ermengarde thì tốt hơn hết là nên tránh xa.

- Thế cậu nghĩ như thế nào? – Em nói - Thế cậu nghĩ rằng tớ vui lắm hay sao?

Nói xong em bước thẳng mà không nói thêm một lời nào.

Thời gian trôi qua, Sara sẽ nhận ra rằng nếu sự khổ cực trong cuộc sống vừa qua không làm em quên nhiều điều thì có lẽ em đã không trách cô bạn Ermengarde ngốc nghếch đến khốn khổ và cả sự lúng túng rụt rè mà cô bé đã thể hiện khi gặp em. Ermengarde luôn rụt rè. Cô bé càng rụt rè bao nhiêu thì sự thể hiện ra ngoài càng ngốc nghếch bấy nhiêu. Một ý nghĩ chợt vụt qua đầu làm em trở nên quá nhạy cảm với hoàn cảnh hiện tại của mình.

“Cậu ta cũng giống như những người khác!” Sara nghĩ “Thực ra cậu ấy không muốn nói chuyện với mình. Cậu ấy biết rằng không ai muốn nói chuyện với mình!”

Nhiều tuần lễ sau, giữa hai cô bé vẫn có hố ngăn cách lớn. Nếu có tình cờ chạm mặt nhau Sara cũng cố ý nhìn đi nơi khác còn Ermengarde thì lại xấu hổ lúng túng đến nỗi không nói được gì. Đôi lần hai cô bé cũng gạt đầu khi đi ngang qua nhau nhưng có những lúc hai người thậm chí không chào nhau lấy một câu.

“Nếu cậu ấy không thèm nói chuyện với mình...” Sara nghĩ “Mình sẽ tránh mặt cậu ấy! Bà Minchin cũng muốn như thế”

Bà Minchin cũng có ý định như thế thật nên những ngày sau đó Sara và Ermengarde hầu như không gặp lại nhau. Trong thời gian đó trông Ermengarde thần thờ một cách đáng thương. Em luôn tỏ ra buồn bã. Em thường ngồi co ro trên bậc cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài không nói một lời. Một lần Jessie đi qua thấy thế bèn dừng lại một cách tò mò và hỏi:

- Tại sao cậu khóc Ermengarde?

- Không phải tớ đang khóc! – Ermengarde trả lời vẻ lúng túng.

- Đúng mà! – Jessie nói - Một giọt nước mắt to tướng đang lăn trên mũi cậu kia kìa... lại một giọt nữa kìa!

- À! – Ermengarde nói - Tớ khổ tâm lắm, không ai hiểu đâu.

Nói rồi em xoay tấm lưng múp míp lại, rút khăn mùi xoa ra và ấn vào mặt.

Đêm hôm đó Sara trở về gác xếp muộn hơn thường lệ. Hôm nay em phải làm việc cho đến tận lúc các học sinh đã lên giường đi ngủ và sau đó em còn phải ngồi học một mình trong lớp nữa. Khi leo lên hết bậc cầu thang, thật ngạc nhiên, em nhìn thấy có ánh đèn phát ra từ dưới khe cửa phòng mình.

“Không có ai ở đó trừ mình ra!” Em nghĩ nhanh “Nhưng có người nào đó đã thắp nến trong đó!”

Đúng là có người đã thắp nến trong phòng của Sara nhưng ánh nến đó không phải phát ra từ cây nến Sara vẫn dùng, loại mà em thường lấy ở bếp lên mà là loại nến mà các học sinh vẫn hay thắp trong phòng ngủ. Có người đang ngồi trên chiếc ghế thấp để sàn, mặc quần áo ngủ, quấn một chiếc khăn san màu đỏ. Người đó chính là Ermengarde.

- Ermengarde! – Sara kêu lên, sự việc bất ngờ đến nỗi em hầu như hoảng sợ - Cậu sẽ gặp rắc rối cho mà xem!

Ermengarde đang ngồi trên chiếc ghế bỗng đứng bật dậy. Chân cô bé đang đi đôi dép cao cổ vẫn dùng để đi trong phòng ngủ, em chạy về phía Sara. Hai mắt và mũi em đỏ ửng vì khóc nhiều.

- Tớ biết là tớ sẽ gặp rắc rối nếu tớ bị phát hiện – Ermengarde nói – Nhưng tớ không quan tâm, tớ chẳng quan tâm một chút nào! Sara! Hãy nói với tớ xem nào! Có chuyện gì xảy ra thế? Tại sao cậu không thích tớ nữa? - Giọng nói nghẹn ngào của Ermengarde khiến Sara cảm thấy nghẹn nghẹn ở cổ họng. Giọng nói ấy nghe mới giản dị và thân thiết làm sao, nó giống như chính cô bạn Ermengarde ngày trước đã có lần tỏ ý muốn được làm bạn thân của em. Ermengarde muốn nói với Sara rằng mấy tuần vừa qua cô bé thực sự không muốn thể hiện như thế. Ermengarde đã làm Sara hiểu lầm.

- Tớ rất quý cậu! – Sara trả lời - Tớ nghĩ... cậu thấy đấy, mọi thứ đã khác trước... tớ đã nghĩ rằng cậu cũng thay đổi.

Ermengarde mở to đôi mắt đầm nước.

- Tại sao? Chỉ có cậu là thay đổi thôi – Ermengarde kêu lên - ... cậu không muốn nói chuyện với tớ, tớ không biết phải làm gì? Chính cậu mới thay đổi sau khi tớ quay lại trường

Sara suy nghĩ trong giây lát, em nhận thấy mình đã phạm phải sai lầm.

- Tớ cũng đã khác trước! – Em giải thích - Mặc dù không giống như cậu nghĩ. Bà Minchin không muốn tớ bắt chuyện với các bạn. Hầu như tất cả các bạn không muốn nói chuyện với tớ. Tớ nghĩ... có lẽ... cậu cũng thế vì vậy tớ đã cố ý tránh mặt cậu!

- Ôi! Sara! – Ermengarde kêu lên tỏ ý trách móc.

Thế rồi hai cô bé nhìn nhau thêm một lần và cuối cùng lao vào vòng tay của nhau.

Mái đầu của Sara gục trên tấm khăn san màu đỏ của Ermengarde đang choàng lên người. Khi Ermengarde tỏ ý muốn đẩy nhẹ em ra, Sara cảm thấy một nỗi cô đơn ghê gớm. Sau đó cả hai cùng ngồi bệt xuống sàn, Sara vòng tay ôm lấy đầu gối, Ermengarde thì cuộn thu lu người trong chiếc khăn. Ermengarde nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, khác lạ với đôi mắt to của Sara một cách trìu mến.

- Tớ không chịu được nữa – Em nói - Tớ dám nói rằng cậu thì có thể sống mà không cần tớ. Nhưng Sara ạ! Tớ thì không thể sống khi thiếu cậu được! Tớ gần như sắp chết! Vì vậy tối nay khi tớ đang trùm tấm vải trải giường và khóc, tớ chợt nghĩ rằng mình cần phải leo lên đây và cầu xin cậu để chúng mình vẫn tiếp tục là bạn.

- Cậu tốt bụng hơn cả tớ! – Sara nói - tớ tự trọng quá nên không thể kết bạn với người khác được. Cậu thấy đấy, thử thách cho thấy tớ không phải là một đứa trẻ tốt bụng, tớ e rằng như thế. Có lẽ... - Sara nhăn trán suy nghĩ rất chăm chú - ... cuối cùng thì cậu cũng biết hết tính xấu của tớ. Tớ biết thử thách đó chẳng hay ho một tý nào. Tớ nói thật... - Sara thú nhận - Tớ cho rằng chúng sẽ tốt trong những trường hợp khác cho dù chúng ta có thể không biết chung hay như thế nào. Có lẽ những thử thách đó lại đang đến với bà Minchin ấy chứ.

Ermengarde nhìn quanh căn phòng với một sự tò mò xen lẫn lo sợ

- Sara! – Em nói - Cậu nghĩ cậu có thể sống được ở đây hay sao?

Sara cũng nhìn quanh:

- Dù tớ đã... nhưng mọi thứ đã khác, tớ có thể sống ở đây được – Sara trả lời - hoặc tớ giả vờ rằng căn phòng này giống một căn phòng trong câu chuyện nào đó.

Sara nói chậm rãi, trí tưởng tượng của em bắt đầu hoạt động. Từ ngày cuộc sống của em thay đổi em chưa bao giờ được tưởng tượng như trước kia. Em cảm thấy mọi việc thật sự đáng sợ “Có những người phải ở những nơi tồi tệ hơn. Hãy xem bá tước Monte Critso trong nhà ngục Chateau hoặc những người tù trong nhà ngục Bastille”

- Ngục Bastille! – Ermengarde thì thầm, mắt nhìn Sara và bắt đầu bị lôi cuốn. Em nhớ lại những câu chuyện về cuộc cách mạng Pháp mà Sara đã kể cho em nghe. Chúng in đậm trong đầu em bởi Sara đã kể các tình tiết một cách khéo léo. Không ai ngoài Sara có thể làm được điều đó.

Một tia sáng long lanh ánh lên trong đôi mắt Sara. Sara nói và ôm chặt hai đầu gối.

- Ngục Bastille là một nơi tuyệt vời để mình có thể giả vờ. Tớ giả vờ làm người tù trong ngục Bastille. Tớ đã ở đó hết năm này qua năm khác. Mọi người quên khuấy rằng tớ vẫn đang còn tồn tại trên đời. Bà Minchin là người coi ngục và Becky... - Lại một tia sáng hiện lên trong mắt em – Becky là người tù nằm ở phòng bên.

Ermengarde quay nhìn Sara. Sara nhận thấy Ermengarde có vẻ mặt giống mình ngày trước.

- Tớ nghĩ tớ sẽ giả vờ như thế và tớ sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Ermengarde ngay lập tức mê mẩn nhưng vẫn hơi sợ.

- Thế cậu sẽ kể tiếp cho tớ nghe chuyện đó chứ? – Ermengarde nói – Ban đêm tớ sẽ bò lên đây những lúc họ không để ý và nghe những câu chuyện mà cậu tưởng tượng trong ngày, như thế thì mình sẽ là những người bạn thân nhất trên đời.

- Ừ! – Sara trả lời - Lửa thử vàng! Bước ngoặt trong cuộc đời tớ đã thử thách cậu và cũng chính nó đã cho tớ nhận thấy rằng cậu là bạn tốt của tớ.

CHƯƠNG IX

MELCHISEDEC

Nhân vật cuối cùng trong bộ ba đó là Lottie, một đứa bé chưa từng biết đến nỗi bất hạnh là gì. Em rất ngạc nhiên nhìn thấy sự thay đổi đột ngột của người “mẹ nuôi” trẻ tuổi của mình. Em cũng đã nghe được mọi người bàn tán với nhau về những điều đã xảy ra đối với Sara, thế nhưng vẫn không sao hiểu nổi tại sao Sara lại có thể khác đến vậy, tại sao bỗng dưng chị lại chỉ mặc bộ váy màu đen cũ kỹ và tại sao bây giờ Sara vào lớp lại là để dạy học chứ không phải ngồi ngọc tại chỗ danh dự của mình như mọi khi nữa. Còn rất nhiều lời đàm tiếu xung quanh các em nhỏ khi chúng phát hiện ra Sara không còn ở trong căn phòng xinh đẹp, mà chúng luôn ngưỡng mộ, cùng với Emily lúc nào cũng ngồi lặng im trên ghế nhìn mọi người. Cái khó nhất đối với Lottie là Sara nói quá ít mỗi khi mọi người muốn hỏi về mình. Mới bảy tuổi đầu Lottie chẳng thể nào tự mình giải thích nổi những gì vẫn đang còn là bí ẩn nếu như không được giải thích thật rõ ràng.

Buổi sáng đầu tiên khi Sara đảm nhận một lớp tiếng Pháp với đám trẻ nhỏ, Lottie đã mạnh dạn hỏi với vẻ đầy tự tin: “Có phải bây giờ chị rất nghèo không Sara? Có phải chị nghèo giống như người ăn xin phải không chị?”

Bàn tay mũm mĩm của nó nắm lấy bàn tay gầy guộc của Sara và nhìn với đôi mắt to tròn ươn ướt. Sợ Lottie khóc, Sara lấy hết can đảm dỗ dành an ủi nó:

“Người ăn xin làm gì có nhà mà ở, còn chị có chỗ ở cơ mà”.

Lottie lại sốt sắng hỏi “Thế bây giờ chị ở đâu, em thấy có người khác ở trong phòng chị rồi

mà?”

“Chị rời sang phòng khác rồi.” Sara nói.

“Phòng mới có đẹp không chị? Em muốn xem có được không?” Lottie hỏi dồn dập.

“Em đừng nói nữa, cô Minchin đang nhìn chúng ta kìa, nếu không cô ấy sẽ mắng chị vì để em nói chuyện đấy” Sara vội nhắc Lottie.

Sara phát hiện ra rằng hình như người ta bắt cô phải chịu trách nhiệm với tất cả những gì mà họ cho là sai trái. Nếu như lũ trẻ không tập trung học, nếu chúng nói chuyện và kể cả nếu như chúng không nghỉ trưa, cũng chính Sara chứ không phải ai khác là người bị quở mắng.

Vốn là một đứa bé cứng đầu cứng cổ, nếu như Sara không nói cho nó biết chỗ ở của mình thì rồi thế nào Lottie cũng tìm ra được bằng cách này hay cách khác. Nó tự tìm hiểu trong đám bạn nhỏ của mình và lắng nghe lỏm các câu chuyện của các chị lớn hơn khi họ chuyện phím với nhau. Vào một buổi chiều muộn, khi đã thu lượm được những thông tin khá chắc chắn mà mọi người vô tình để lộ ra. Lottie quyết định tiến hành cuộc thám hiểm của mình. Nó leo khắp các tầng và chưa bao giờ biết đến có sự tồn tại của tầng áp mái nếu như không có cơ hội leo lên đến đó. Nhìn thấy hai chiếc cửa gần nhau nó đánh bạo đẩy một bên ra và thật bất ngờ nhìn thấy Sara đang đứng trên chiếc bàn cũ nát nhìn ra cửa sổ.

“Mẹ Sara!” “Mẹ Sara!” Nó kinh ngạc kêu lên khi thấy Sara trong căn phòng trần trụi chẳng có đồ đạc gì và thật xấu xí và có vẻ như rất xa lạ với thế giới xung quanh mà nó đã quen thuộc. Đôi chân ngắn tũn nhỏ bé của nó hôm nay đã phải leo hàng trăm bậc thang để tìm ra được nơi ở mới của Sara.

Sara quay lại khi nghe tiếng Lottie và đến lượt Sara phải kinh ngạc và lo sợ. Điều gì có thể xảy ra nếu như con bé òa lên khóc và nếu như có ai nghe được câu chuyện của hai đứa trẻ thế là cả hai đều sẽ bị phiền toái. Em vội nhảy xuống khỏi bàn và chạy vội đến chỗ con bé vỗ về, cầu khẩn “Đừng khóc và đừng gây bất kỳ một tiếng động nào cả, nếu không chị sẽ lại bị chửi mắng đấy, chị đã nghe chửi suốt cả ngày nay rồi”. “Nơi này cũng có tồi lắm đâu Lottie”, Sara dỗ dành.

“Thật vậy không?” Lottie hốt hển, nhìn xung quanh căn phòng một lượt, đôi môi bặm chặt. Tuy là một đứa bướng bỉnh nhưng Lottie vẫn cố kiềm chế để khỏi bật khóc vì sợ người mẹ nuôi của mình bị quở mắng. Và bỗng nhiên nó cảm thấy nơi nào có Sara thì nơi đó sẽ trở nên đẹp đẽ và hời hợt “Tại sao lại thay đổi như vậy hả Sara?”

Sara ôm ghì lấy con bé và cố gượng cười, một cảm giác dễ chịu ấm áp truyền qua em từ cơ thể mũm mĩm thơ ngây của Lottie. Hôm đó thật là một ngày nặng nề đối với em và lúc Lottie đến cũng là lúc em đang nhìn ra cửa sổ với đôi mắt cay xè.

“Em biết không, ở đây có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ mà ở dưới kia em đâu có nhìn được” Sara khích lệ.

“Xem gì hả chị?” Lottie hỏi, sau sự tò mò mà Sara đã khơi dậy.

“Em có nhìn thấy những ống khói kia không? Chúng rất gần với mình, còn những đám khói cuộn tròn trông như những bông hoa khổng lồ này nữa. Em có thể nhìn thấy những đám mây đang bay lượn trên bầu trời này và cả những chú chim sẻ nữa. Chúng nhảy tung tăng và chuyện trò líu ríu với nhau thật vui và giống như là con người vậy. Ở đây còn có thể nhìn thấy cửa sổ của những phòng áp mái của các nhà khác nữa chứ, thỉnh thoảng lại thấy mấy cái đầu nhô ra và chị lại tự hỏi không biết người đó là ai nhỉ. Và ở đây lúc nào mình cũng được ở trên cao như ở một thế giới khác vậy”

“Ôi thế thì cho em xem với, nhắc em lên đi” Lottie phấn chấn nói.

Sara nhắc Lottie lên và cả hai đều đứng trên chiếc bàn cũ nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ trên mái nhà.

Nếu ai chưa từng trải qua những gì mà hai đứa bé gái nhỏ đang làm, thì sẽ không tưởng tượng được cái thế giới khác lạ mà chúng đang chiêm ngưỡng là như thế nào. Cái thế giới mà chúng đang nhìn là những máng hứng nước mưa chìa ra hai bên, dồn nước mưa vào ống thoát nước, những chú chim sẻ, quen coi mái nhà như nhà của mình nhảy nhót chảnh chọe sợ hãi. Hai con chim đậu trên đỉnh ống khói gần nhất đang mổ nhau chí chọe, cho đến khi một con chịu thua bay đi mới thôi. Còn nhà bên cạnh hiện đang bỏ không nên lúc nào cửa sổ cũng đóng im ỉm.

“Ước gì nhà bên cạnh cũng có người ở thì tốt biết mấy” Sara nghĩ “Hai cửa sổ trên mái nhà thật gần nhau và nếu như bên đó cũng có một cô bé thì chúng có thể nói chuyện thật dễ dàng và còn có thể trèo qua cửa sổ thăm nhau nữa nếu như không sợ ngã”.

Lottie vui vẻ reo lên khi phát hiện ra là ở phòng áp mái thấy bầu trời như gần với mình hơn nhiều so với nhìn từ dưới đất. Ở đây trừ những ống khói ra thì những gì xảy ra dưới mặt đất đều dường như là không có thật hoặc thuộc về một thế giới khác. Khó có thể tin rằng lại có sự tồn tại của cô Minchin, cô Amelia, nhà trường và những vòng bánh xe quay tại quảng trường lại thuộc về một thế giới khác.

“Ôi chị Sara. Em cũng thích căn phòng áp mái này, em thích thật đấy vì nó đẹp hơn ở dưới kia” Lottie reo lên và vịn người trong vòng tay bảo vệ của Sara.

“Nhìn con chim sẻ kia kìa, giá như có chút vụn bánh mà cho nó nhỉ” Sara thì thầm.

“Em có đấy, em còn nửa cái bánh mua từ hôm qua và vẫn còn một ít ở trong túi”. Lottie cao giọng vui sướng.

Khi hai chị em ném chút mẩu bánh vụn cho con vật bé nhỏ, nó liền bay lên và đậu trên nóc ống khói cạnh đó. Hiển nhiên là chú chim này chưa từng quen biết với sự thân thiện và chưa từng được chăm sóc bao giờ nên không mong đợi như vậy từ căn phòng áp mái này. Trong khi Lottie vẫn im lặng còn Sara bắt chước tiếng loài chim để gọi thì chú chim nhận ngay ra rằng những mẩu bánh làm chú giật mình khi nãy lại là biểu hiện của sự hiếu khách và thân thiện. Chú nép đầu vào một bên, từ trên đỉnh ống khói nhìn những mẩu vụn bánh với cặp mắt sáng chớp chớp, Lottie vẫn cố giữ im lặng và hỏi nhỏ “Liệu nó có đến không?” “Nó có đến không?”

“Mắt nó nhìn như muốn nói nó sẽ đến” Sara cũng thì thầm đáp lại. “Nó đang nghĩ xem nó có dám đến không.” “Có, nó sẽ đến! Có, nó sẽ đến!”

Con chim bay sà xuống chỗ vụn bánh, nhưng cẩn thận dừng lại cách đó một chút, nép đầu sang một bên để phòng, biết đâu Sara và Lottie lại chẳng là những con mèo khổng lồ có thể nhảy ra vồ lấy chú bất kỳ lúc nào thì sao. Cuối cùng trái tim chú đã mách bảo rằng chú được an toàn tuyệt đối với hai cô bé tốt bụng này cho dù diện mạo của họ thế nào đi nữa và chú quyết

định tiến đến gần hơn và nhắm vào mẫu bánh to nhất chộp ngay lấy rồi lại vội vàng bay vút sang phía bên kia của ống khói.

“Bây giờ nó hiểu chúng mình rồi, thế nào nó cũng sẽ trở lại để ăn tiếp những mẫu vụn bánh còn lại” Sara nói.

Đúng vậy con chim sẻ đó đã quay trở lại không những một mình mà còn mang theo cả một người bạn nữa, con chim bạn đó bay đi và lại mang về một người bà con nữa và tối hôm đó chúng có một bữa tiệc thật thịnh soạn và vui vẻ. Chúng cũng cười nói ríu rít, hò reo và thỉnh thoảng lại nép đầu sang một bên, quan sát Sara và Lottie. Lottie vui đến nỗi quên hẳn cảm giác kinh hoàng ban đầu khi nó nhìn vào căn phòng trên gác xép của Sara. Thật ra khi nhắc Lottie xuống khỏi bàn, quay về với thực tại, Sara đã tạo cho em một cảm giác về nhiều thứ “đẹp” mà bản thân mình cũng không nghi ngờ sự tồn tại của chúng. Sara từ từ diễn giải “Căn phòng này thật xinh xắn và ở tít trên cao, cao hơn tất cả mọi thứ, giống như một tổ chim ở trên cây. Cái trần nhà cũng thật vui mắt, em khó mà có thể đứng thẳng lên ở góc nhà và mỗi buổi sáng chị chỉ có thể nằm trên giường nhìn thẳng lên trời qua ô cửa sổ của mái nhà giống như một cái đèn trần hình vuông. Mỗi khi có ánh nắng mặt trời, chị có thể nhìn thấy những đám mây hồng trôi qua trôi lại, và cảm thấy như chỉ cần với tay ra là có thể chạm vào chúng được. Còn nếu trời mưa, tiếng những giọt nước mưa đập vào cửa sổ như chúng đang nói chuyện với mình. Khi trời có sao, em có thể nằm và đếm xem có bao nhiêu vì sao đã đi qua ô cửa sổ nhà mình, thật nhiều không đếm xuể. Em nhìn xem ở góc nhà có cái lò than cũ đã gỉ rồi, nhưng nếu đem đánh đi và đốt lửa lên cũng không đến nỗi tồi phải không. Căn phòng nhỏ này cũng đẹp đấy chứ”.

Sara vừa nói vừa cầm tay Lottie dắt em đi xem và làm các điệu bộ để làm tăng thêm vẻ đẹp cho căn phòng và khiến cho Lottie tin rằng căn phòng đẹp thật bởi vì Lottie bao giờ cũng tin vào những gì Sara nói.

Sara lại mô tả tiếp “Hãy tưởng tượng ra một tấm thảm Ấn Độ thật dày, thật êm ở chỗ này, còn góc kia là một chiếc sofa nhỏ với những chiếc gối ôm thật mềm và mình có thể nằm cuộn tròn trên chiếc ghế đó. Còn bên trên nó có thể là chiếc giá đầy sách mà mình có thể với được một cách dễ dàng. Trước mặt lò sưởi là chiếc thảm lông, còn trên tường sẽ là những bức tranh để che đi những chỗ vôi đã bị tróc. Dĩ nhiên là tất cả sẽ phải nhỏ cho vừa với căn phòng này nhưng chắc chắn là sẽ phải rất đẹp; trên bàn là chiếc đèn với ánh sáng màu hồng và đương nhiên là nó phải ở ngay giữa phòng và trên bàn là các đồ dùng để uống trà; một chiếc ấm đồng reo lên trên bếp lửa. Mọi thứ chắc chắn sẽ rất đẹp. À có lẽ mình cũng cần phải đồ dành đàn chim sẻ cho chúng yên tâm làm bạn với chúng mình và sẽ đến thường xuyên rồi gõ cửa vào cửa sổ xin được vào chứ”.

Nói đến đây Lottie vội reo lên “Chị Sara! Thế em cũng muốn ở trên này!”

Sara phải cố gắng lắm mới thuyết phục được Lottie xuống, và sau khi đưa em trở về, Sara quay lại căn phòng áp mái của mình, đứng giữa nhà nhìn xung quanh. Niềm vui từ những ảo tưởng em tô vẽ ra để làm Lottie vui đã tan biến mất chỉ còn lại đó chiếc giường cứng ngắc phủ mảnh vải cũ xám ngoét, bẩn thỉu. Tường đã tróc hết lớp sơn để lộ ra những vết rạn nứt chằng chịt, sàn nhà lạnh ngắt trần trụi không có thảm trải và chiếc lò sưởi cũ rích han gỉ nằm bẹp dí tại xó nhà bên cạnh chiếc ghế gãy xiêu vẹo, và là chỗ ngồi duy nhất trong phòng. Ngồi trên chiếc ghế xiêu vẹo, úp mặt vào hai bàn tay Sara cảm thấy cô đơn quá. Sự hiện diện rồi lại biến mất của Lottie càng làm cho tình cảnh trở nên tồi tệ hơn, em có cảm giác hẫng hụt như là một tù nhân sau khi người đến thăm đã ra về.

“Đây thật là một nơi cô quạnh, có thể nói là cô quạnh nhất trên thế gian này” Sara tự nhủ.

Em vẫn ngồi yên trong tư thế như vậy cho đến khi suy nghĩ của em bị gián đoạn bởi một tiếng động gần đó. Em ngẩng đầu lên để đoán xem tiếng động đó phát ra từ đâu. Nếu là một cô bé nhút nhát thì chắc hẳn Sara đã vội rời bỏ chiếc ghế xiêu vẹo đó ngay, khi nhìn thấy một con chuột to đang ngồi nghe ngửi hít hít vào không khí với dáng điệu khoái chí. Một vài mảnh vụn bánh của Lottie đã vương trên sàn và mùi vị của nó đã kéo chú chuột ra khỏi hang. Trông nó thật ngộ nghĩnh và giống như một chú lùn trong chiếc áo lông xám đến nỗi Sara không rời mắt khỏi nó. Nó cũng nhìn lại Sara bằng đôi mắt sáng như muốn hỏi điều gì. Trông dáng vẻ nghi ngại của nó Sara bật nảy ra một ý nghĩ rất ngộ nghĩnh, ngây thơ.

“Tao dám chắc rằng làm kiếp chuột cũng chẳng thích thú chút nào” Sara chế nhạo. “Chẳng ai yêu thích mày cả, nhìn thấy mày mọi người đều bỏ chạy và kêu lên “eo ôi loài chuột ghê tởm”, còn tao thì chẳng muốn mọi người bỏ chạy mỗi khi nhìn thấy tao và kêu lên “ôi Sara kinh tởm” chút nào cả. Thật khác nhau nếu như được sinh ra làm loài chim sẻ. Thế nhưng khi tạo hóa sinh ra con chuột, có ai đó hỏi nó xem liệu nó có muốn được làm kiếp chuột hay không đâu và cũng làm gì có ai hỏi xem nó có muốn được làm kiếp chim sẻ không đâu?”

Sara ngồi lặng im đến nỗi con chuột có đủ can đảm để tiến sát đến những mẩu bánh vụn. Có lẽ nó cũng có trái tim giống như trái tim của con chim sẻ và trái tim đó cũng mách bảo nó rằng Sara không phải là loài đáng sợ. Con chuột có vẻ đói lắm rồi và chắc nó phải có một gia đình, vợ con nó cũng đang đói bụng đợi nó mang về cho chút đỉnh. Chúng đã có những ngày dài không may mắn ở đây rồi. Chuột bố đã phải bỏ những đứa con đang khóc vì đói ra đi kiếm ăn và quyết liều một phen để nhặt những mẩu bánh vụn và thế là nó cần thận bò tới gần hơn.

“Tiến gần lại tao đi, tao không phải là cái bầy đâu, mày có thể nhặt những mẩu bánh đó, con chuột đáng thương ạ! Những tù nhân ngục Bastille cũng đã từng làm bạn với chuột, cứ cho là tao cũng là bạn của chúng mày đi” Sara khích lệ.

Tôi không biết loài vật có thể hiểu biết được bao nhiêu nhưng chắc chắn là chúng có hiểu và có lẽ có một thứ ngôn ngữ không nói thành lời và tất cả muôn loài trên thế gian này đều hiểu được. Có lẽ cũng có những linh hồn ẩn náu trong mọi vật và có thể nói chuyện với những linh hồn khác mà không cần thốt lên bằng lời. Bất chấp mọi lý do, con chuột đã hiểu rằng nó sẽ được an toàn ngay cả khi nó vẫn là loài chuột. Nó cảm nhận rằng cô gái ngồi trên chiếc ghế xiêu vẹo bọc vải đỏ đó sẽ không nhảy lên, hoặc ném vào nó một vật cứng nào đó làm nó bị thương phải lết về hang với cái lưng quằn hoặc với chiếc chân què. Nó thật sự là con chuột đẹp và chẳng đáng sợ chút nào. Khi nó đứng bằng đôi chân sau, ghéech đầu hít hít vào không gian với đôi mắt sáng nhìn chăm chặp vào Sara, chắc nó hy vọng rằng cô đã hiểu nó và chẳng nữa căm ghét nó như kẻ thù. Sau khi cái điều bí ẩn chẳng nói thành lời ấy mách bảo nó rằng nó sẽ được an toàn thì nó bắt đầu mạnh dạn tiến thẳng đến những mẩu vụn bánh và ăn ngấu nghiến. Vừa ăn thỉnh thoảng nó lại nhìn Sara như những chú chim sẻ đã từng nhìn em và với một cử chỉ rất biết lỗi làm cho Sara rất xúc động.

Sara ngồi im không nhúc nhích quan sát nó. Có một mẩu bánh to hơn hẳn các mẩu khác, có thể không gọi nó là vụn bánh được mà phải là một miếng bánh. Chắc hẳn là con chuột rất muốn miếng bánh đó, nhưng nó lại rơi ngay sát chân ghế nơi Sara ngồi, nên nó còn dè chừng ngần ngại.

“Chắc nó muốn mang miếng bánh đó về hang cho gia đình” Sara nghĩ vậy. “Nếu mình không khuấy động thì chắc nó sẽ dám đến gần để nhặt thôi.”

Thậm chí Sara còn không dám thở mạnh, chăm chú ngồi quan sát con chuột. Nó rón rén đến gần hơn và ăn thêm một vài vụn bánh nữa, dừng lại ngửi ngửi rồi lại ngoảnh sang nhìn Sara chăm chặp, rồi đột nhiên nó đánh liều chộp lấy miếng bánh giống hệt như những gì con chim sẻ đã từng làm. Ngay sau khi đã chộp và làm chủ được miếng bánh nó chuồn thẳng vào sau cửa, biến mất qua một kẽ nứt của miếng gỗ viền chân tường.

“Tao biết là mày muốn miếng bánh đó cho lũ con của mày mà và tao tin rằng tao cũng sẽ làm bạn với mày được.” Sara nói một mình.

Khoảng một tuần sau đó, Emengade đã tìm được cơ hội hiểm hoi cảm thấy an toàn để lên lên phòng áp mái. Sau khi gõ cửa vài lần và chờ đợi khoảng vài phút vẫn không thấy Sara mở cửa. Emengade nghĩ chắc Sara đã ngủ. Nhưng rồi nó lại rất ngạc nhiên khi nghe tiếng thì thầm trong nhà, tiếng cười nói âu yếm đổ dành ai đó từ trong phòng vọng ra.

“Đây!” Emengade nghe thấy tiếng nói “Nhặt lấy và đi về đi Melchisedec, đi về với vợ con mày đi!”

Ngay lúc Sara mở cửa, Emengade đứng ở cửa nhìn Sara chăm chặp vẻ hoảng hốt hỏi: “Ai – bạn đang nói chuyện với ai đó Sara?”

Sara thận trọng kéo Emengade vào, với dáng điệu vui vẻ như có điều gì làm em rất hài lòng.

“Bạn phải hứa sẽ không hoảng sợ và không thét lên nhé nếu không tôi sẽ không kể cho bạn nghe đâu,” Sara trả lời.

Emengade thật sự đã muốn kêu lên ngay từ lúc đó nhưng cố kiềm chế và nhìn xung quanh căn phòng nhưng chẳng thấy một ai và chợt nghĩ “Sara phải nói chuyện với một ai đó chứ, hay với các hồn ma?” Nó dè dặt hỏi một cách sợ hãi “Có cái gì đáng sợ à?”

“Một vài người sợ chúng.” Sara đáp lại “Tôi cũng vậy nhưng chỉ lúc đầu thôi chứ bây giờ thì hết sợ rồi.”

Emengade hỏi tiếp “Có phải ma không?”

“Không.” Sara cười vui vẻ nói. “Chính là con chuột của tôi.”

Emengade nhảy bật lên rồi lại ngồi xuống vào giữa chiếc giường cũ kỹ, dơ bẩn, cuộn chân vào chiếc váy ngủ và chiếc khăn choàng. Cô không kêu lên nhưng nói hỏn hển kinh ngạc “Eo ơi là con chuột, con chuột ư?”

“Tôi e là bạn sẽ sợ đấy nhưng chẳng có gì đáng sợ đâu, tôi đã huấn luyện nó rồi. Nó trở nên thân thiện với tôi và sẽ xuất hiện mỗi khi tôi gọi. Bạn có muốn nhìn nó không hay là sợ?”

Sự thực là với những thức ăn vét từ các đĩa trong nhà bếp, ngày nào Sara cũng đem phần về cho gia đình chuột và ngày lại ngày tình bạn của em với con chuột đã nảy sinh và phát triển. Nhiều lúc em đã quên hẳn người bạn nhỏ bé của mình chỉ là một con chuột.

Lúc đầu Emengade rất hoảng sợ không dám cựa quậy mà ngồi thu tròn thành đồng trên giường, cuộn chân vào trong váy, nhưng dáng vẻ của Sara đã làm nó trấn tĩnh phần nào và câu chuyện của Sara về sự xuất hiện của Melchisedec từ lúc ban đầu đã khêu gợi trí tò mò của nó. Cuối cùng nó cũng dám cúi ra phía trước theo dõi Sara đang quỳ xuống cạnh cái lỗ trên mảnh gỗ viền quanh chân tường và hỏi “Nó – nó không chạy ngay ra và nhảy tót lên giường chứ”

“Không đâu, nó cũng lịch sự như chúng mình vậy” Sara nói và bắt đầu huýt sáo nhẹ nhẹ, một cách dễ dàng, nhẹ đến nỗi chỉ có thể nghe được trong không gian hoàn toàn yên lặng. Sara huýt sáo một vài lần, hoàn toàn bị cuốn hút vào việc đó như đang niệm thần chú vậy. Cuối cùng đáp lại tiếng gọi đó một con chuột xám màu rượu whisky, mắt sáng đã nhô đầu ra khỏi lỗ. Sara đã cầm sẵn trong tay mẩu vụn bánh và thả xuống. Melchisedec lặng lẽ bò tới ăn và cũng lại ngậm một mẩu to nhất cần mẫn như một thương gia, mang về hang.

“Bạn thấy chưa,” Sara nói “Nó mang thức ăn về cho vợ con nó đấy. Mỗi lần nó trở về tôi lại nghe thấy tiếng gia đình nó kêu chít chít vui vẻ. Có ba tiếng kêu khác nhau. Một là của các con nó, một là của vợ nó và loại cuối cùng là của chính nó, con chuột có tên là Melchisedec.”

Emengade bắt đầu thấy buồn cười và nói:

“Ôi! Sara! Bạn thật kỳ lạ và cũng thật dễ thương”.

“Tôi biết tôi đúng là kỳ cục.” Sara vui vẻ thú nhận “Và tôi cũng cố gắng tỏ ra dễ thương với chúng.” Em vừa nói vừa lấy bàn tay nhỏ bé của mình dụi vào trán vẻ bối rối, nhưng thật dịu dàng, thật đáng yêu.

Sara nói tiếp “Bố luôn cười tôi vì cái tính kỳ quặc đó nhưng tôi lại thích như vậy. Ông thường cười những ý nghĩ kỳ quặc của tôi nhưng lại rất thích nghe những câu chuyện kỳ quặc mà tôi dựng nên, còn tôi thì lại không thể sống nếu như không làm những điều kỳ quặc đó.” Sara dừng lại, một lần nữa đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng áp mái của mình rồi nói tiếp với một giọng đượm buồn “Tôi tin rằng tôi sẽ không thể sống ở đây được nếu tôi không nghĩ ra những câu chuyện như vậy.”

Cũng như mọi khi, Emengade vẫn rất hứng thú nghe Sara kể chuyện và tán thưởng “Khi bạn kể về chúng hay nói chuyện về Melchisedec tôi cứ có cảm tưởng như nó là con người vậy.”

“Nó là người thật mà, nó cũng biết đói, biết sợ như chúng mình và nó cũng lấy vợ và có cả con cái nữa,” Sara giải thích. “Làm sao chúng mình có thể biết là chúng cũng suy nghĩ như con người chứ? Mắt nó nhìn tôi cũng tình cảm như con người ấy, chính vì vậy mà tôi đã đặt tên nó là Melchisedec đấy.” Sara ngồi xuống sàn khoanh chân theo cách riêng của mình rồi lại tiếp tục câu chuyện đầy lý thú.

“Hơn nữa Melchisedec là con chuột được gửi từ ngục Bastille đến đây để làm bạn với tôi đấy. Tôi thường nhặt những mẩu bánh mà người nấu bếp vứt đi, thế là đủ nuôi gia đình chuột rồi.”

“Ở đây giống ngục Bastille thật ư?” Emengade hứng thú hỏi “Hay bạn giả vờ như vậy?”

“Gần như vậy,” Sara trả lời “Nhiều khi tôi cứ cố tưởng tượng ra nó giống một nơi nào khác, và ngục Bastille là gần gũi với chỗ này hơn cả nhất là vào những ngày lạnh giá.”

Nghe Sara nói vậy, Emengade đứng bật dậy khỏi giường hoảng hốt khi nghe thấy tiếng động như có ai đó gõ hai tiếng rất lạ vào tường.

“Cái gì vậy?” Emengade kêu lên.

Sara đứng dậy trả lời một cách hài hước: “Đó là một tù nhân khác ở xà lim bên cạnh.”

“Becky!” Emengade kêu lên kinh ngạc.

“Đúng vậy” Sara nói “Nghe này, hai tiếng gõ có nghĩa là Becky muốn hỏi “Người bạn tù ới, bạn có nhà không?” Sara cũng gõ ba tiếng nhẹ vào tường như ám hiệu trả lời. Em lại giải thích “Ba tiếng gõ nghĩa là có tôi đang ở đây và mọi việc đều bình thường.”

Rồi lại có bốn tiếng gõ vọng vào từ bên kia tường phía phòng của Becky.

“Sara giải thích tiếp “Như vậy có nghĩa là người bạn đồng cảnh ới, chúng ta hãy ngủ ngon nhé”

Nét mặt Emengade ửng lên vì vui mừng, reo lên khe khẽ “Ôi Sara! Những gì vừa xảy ra cứ như trong tiểu thuyết vậy.”

“Đúng thế” Sara đáp lại, “Mọi cái đều trở thành chủ đề cho những câu chuyện. Bạn là một câu chuyện và tôi cũng là một câu chuyện, và cả cô Minchin cũng là một câu chuyện.”

Sara ngồi xuống tiếp tục chuyện trò với Emengade, hai đứa mãi vui và Emengade quên khuấy rằng chính mình cũng là một dạng tù nhân bỏ trốn và Sara phải nhắc nó về đi ngủ chứ không thể ở trong ngục Bastille suốt cả đêm được và không được gây tiếng động nào khi lên chui vào giường.

CHƯƠNG X

NGƯỜI ĐÀN ÔNG ẤN ĐỘ

Thật nguy hiểm cho Emengade và Lottie khi tiếp tục những chuyến hành hương lên phòng áp mái. Chúng chẳng bao giờ có thể biết chắc chắn lúc đó Sara có ở trên đó không và cũng chẳng thể nào biết chắc rằng liệu cô Amelia có đi kiểm tra các giường vào ban đêm sau khi học sinh đã đi ngủ rồi không. Chính vì vậy chúng ít khi dám lên trên đó nên cuộc sống của Sara càng cô đơn và xa lạ với thế giới xung quanh. Mặc dù chẳng có ai để trò chuyện và khi bị sai đi ra ngoài làm những việc vặt, cái thân hình bé nhỏ đáng thương ấy bước đi xiêu vẹo trên đường phố với một giỏ trên vai, một tay cố giữ cho chiếc mũ khỏi bay đi mỗi khi trời nổi gió. Đôi giày

ướt sũng mỗi khi trời đổ mưa. Đứng giữa đám đông vội vã chạy trốn mưa xung quanh mình, em càng thấy cô đơn hơn. Khi còn là công chúa Sara, ngồi trên chiếc xe độc mã hoặc đi dạo các phố cùng với cô hầu Mariette, Sara trông thật lộng lẫy, xinh đẹp trong bộ váy áo sang trọng, mọi người đều phải ngoái lại nhìn. Một đứa bé xinh đẹp và được chăm sóc chu đáo cẩn thận bao giờ cũng thu hút sự chú ý của mọi người. Còn những em bé ăn mặc rách rưới, tiêu tụy thì nhan nhản và cũng chẳng đủ xinh đẹp để mọi người phải chú ý đến và bố thí cho chúng những nụ cười. Giờ đây chẳng ai còn để ý đến Sara nữa khi em vội vã đi trong đám đông trên các vỉa hè. Sara đang ở cái tuổi lớn rất nhanh, quần áo của em chỉ vắn vẹo có mấy bộ tầm thường mà người ta để lại vì không đáng lấy chứ không phải để cho em. Sara biết rõ rằng trông em lúc này thật kỳ cục, lạ lùng. Những gì đáng giá của em đều bị người ta tước đoạt mất, những gì còn lại chắc em phải mặc cho đến khi nào không thể chui vào được nữa mới thôi. Thỉnh thoảng em đi qua các cửa hàng có cửa sổ sáng trưng, em thường nhìn vào những căn phòng ấm áp và tự giải trí bằng cách tưởng tượng ra quang cảnh mọi người ngồi bên cạnh lò sưởi hay bên cạnh bàn trà. Em rất thích được ngắm nhìn bên trong những căn phòng trước khi các cánh cửa sập xuống. Có rất nhiều gia đình sống ở khu quảng trường cạnh nhà cô Minchin và em đã làm quen với các gia đình đó theo cách riêng của mình. Em đặt tên cho gia đình em thích nhất là “Gia Đình Lớn”. Em gọi như vậy không phải vì tuổi của những người trong nhà đã nhiều mà vì số người trong gia đình quá nhiều. Tất cả có tới tám đứa trẻ. Cả bố và mẹ đều mập mạp, má lúc nào cũng đỏ au. Bà ngoại trông cũng đậm đà, hồng hào. Trong nhà còn có rất nhiều người giúp việc. Lũ trẻ con thường được dẫn ra ngoài chơi, đi dạo bộ hoặc được ngồi trong những chiếc xe nôi do mẹ và các người hầu đẩy đi thật thoải mái. Thỉnh thoảng Sara lại nhìn thấy chúng chạy như bay ào ra cửa đón bố về. Chúng tranh nhau hôn bố và nhảy cẫng lên xung quanh ông và kéo tuột cả áo khoác của ông, thực tay vào túi của ông để tìm những gói quà cho mình. Có khi đi ngang, Sara còn thấy chúng đứng nhìn ra cửa sổ, xô đẩy lẫn nhau, cười nói ríu rít. Không khí trong Gia Đình Lớn lúc nào cũng vui nhộn đầm ấm. Sara rất thích ngắm chúng và đặt cho chúng những cái tên riêng mà em nhặt ra từ những câu chuyện đã đọc. Em còn đặt cho họ một cái tên chung là Montmorency nếu như không gọi chung là Gia Đình Lớn. Đứa bé tóc vàng với chiếc mũ lưới trai được gọi là Ethelberta Beauchamp Montmorency, bé tiếp theo là Violet Cholmondeley Montmorency, cậu bé con, mới chỉ biết đi lẫm chẫm và có cặp giò mũm mĩm được Sara đặt cho cái tên là Sydney Cecil Vivan Montmorency, rồi đến Lilian Evangeline Maud Marion, Rosalind Gladdys, Guy Clarence, Veronica Eustacia và cuối cùng là Claude Harold Hector.

Câu chuyện buồn cười và rất ấn tượng đối với Sara xảy ra vào một buổi tối. Cũng có thể nó chẳng buồn cười tí nào và cũng chẳng có ý nghĩa gì đối với người khác. Hôm đó tất cả lũ trẻ Montmorency đều đi dự tiệc dành cho trẻ em trước lễ Giáng Sinh. Đúng lúc Sara đi ngang qua cửa nhà “Gia Đình Lớn” thì lũ trẻ cũng đang ứa ra để lên cỗ xe đang đợi sẵn dưới đường. Veronica Eustacia và Rosalind Gladdys trong bộ váy trắng duyên dáng đáng yêu đã ngồi sẵn trong xe, còn cậu bé Clarence trạc năm tuổi đang lồm tồm chạy theo. Cậu bé thật dễ thương với đôi má trái đào, cặp mắt xanh biếc, cái đầu tròn vo cùng những lọn tóc quăn ngộ nghĩnh. Sara mãi ngắm lũ nhỏ đến nỗi quên cả ngoại hình xấu xí của mình với chiếc áo khoác ngoài cũ kỹ và chiếc giỏ trên tay, hay nói đúng hơn là quên tất cả mọi thứ mà chỉ đứng sững ra nhìn chăm

chấp vào cậu bé. Em dừng hẳn lại đứng nhìn hồi lâu. Vào dịp lễ Giáng Sinh, lũ trẻ trong Gia Đình Lớn đã nghe rất nhiều chuyện về những đứa trẻ khốn khổ không cha không mẹ, để cho chúng những món quà nho nhỏ vào những chiếc tất của chúng hoặc đưa chúng đi xem những vở kịch câm. Những đứa trẻ đó bao giờ cũng được mô tả là xanh xao, gầy guộc và đói khát. Trong những câu chuyện như vậy thường thì những người tốt bụng, kể cả những em bé với trái tim đôn hậu khi gặp những đứa trẻ nghèo như vậy thường cho chúng tiền, những món quà giá trị hoặc đưa chúng về nhà thết chúng một bữa thịnh soạn. Ngay lúc chiều thôi, Guy Clarence đã bị xúc động đến chảy nước mắt vì đọc một câu chuyện tương tự và cậu quyết chí phải tìm được một bạn nhỏ như vậy để cho bằng được đồng sáu xu mà cậu đang có. Với ý nghĩ thơ ngây cậu cho rằng đồng sáu xu của mình sẽ giúp được người bạn nghèo đó cả đời và được sở hữu một đồng sáu xu đã có thể cho là giàu có hoặc còn hơn thế nữa. Khi Rosalind Gladdys trèo lên xe, ngồi phịch xuống để cảm nhận được độ êm của chiếc đệm lò xo của chiếc ghế đang nhún nhảy dưới móng thì cũng là lúc cậu bé Guy Clarence đang đi trên tấm thảm đỏ trải từ trong nhà ra nơi đỗ xe với đồng sáu xu trong túi, thấy Sara đứng trên vỉa hè quần áo ướt át, tiêu tụy với chiếc giỏ trên vai đang nhìn cậu có vẻ đói khát.

Cậu bé nghĩ ngay là cặp mắt đói khát như vậy thì chắc hẳn đã lâu lắm rồi Sara chưa có gì ăn. Cậu làm sao có thể hiểu được là Sara đang khao khát sự ấm cúng tươi vui của một mái nhà, khao khát sự tươi vui toát ra từ khuôn mặt thơ ngây ngộ nghĩnh của chính cậu. Sara ước được ôm lấy cậu vào lòng mà hôn hít như đứa em trai của mình vậy. Cậu bé chỉ đơn giản hiểu sự nghèo đói của Sara qua cặp mắt to, vẻ xanh gầy cùng đôi chân khẳng khiu, và quần áo rách rưới của em và ngay lập tức thò tay vào túi, cậu bé móc ra đồng sáu xu và tiến lại gần Sara với vẻ nhân từ và hào hiệp.

“Hãy nhận lấy đi cô gái tội nghiệp.” Cậu bé nói và chìa đồng sáu xu ra “Đây là đồng sáu xu, tôi tặng chị đấy.”

Sara hơi ngỡ ngàng và ngay lập tức cô nhận ra trông cô giống hệt những đứa trẻ nghèo khốn khổ mà chính mình đã từng nhìn thấy trong những ngày còn sống trong cảnh nhung lụa. Chúng cũng đứng trên vỉa hè nhìn Sara ngưỡng mộ mỗi khi em bước lên cỗ xe của mình. Và chính em cũng đã từng nhiều lần cho những đứa trẻ khốn khổ đó những đồng xu của mình. Sara thật bối rối, mặt đỏ bừng rồi lại tái nhợt, trong giây lát em nghĩ mình không thể nhận được đồng sáu xu của cậu bé đó.

“Ôi, không, không đâu!” Sara nói “Tôi không nhận được đâu, xin cảm ơn.”

Giọng nói của em hoàn toàn khác với cách cư xử của những đứa trẻ lang thang bình thường

khác trên đường phố và dáng điệu cử chỉ của em giống hệt của những đứa trẻ được chăm sóc giáo dục cẩn thận đến nỗi Veronica Eustacia mà tên thật là Janet và Rosalind Gladdys tên thật là Nora phải ngoái cổ ra để nghe.

Nhưng Guy Clarence không để gì từ bỏ lòng nhân từ của mình, cậu cúi ngay đồng xu vào tay Sara.

“Chị phải nhận lấy đi, cô gái tội nghiệp ạ.” Cậu bé khẩn khoản nài nỉ “Chỉ có thể mua cái gì đó để ăn, những sáu xu cơ mà!”

Giọng nói và gương mặt cậu bé thánh thiện và chân thành đến nỗi cuối cùng Sara cũng không thể từ chối được nữa vì sợ làm tổn thương đến trái tim nhân hậu đó. Sara hiểu rằng nếu em quá tự cao không nhận đồng sáu xu đó sẽ là một hành động rất tàn nhẫn đối với cậu bé ngây thơ kia và cuối cùng em đã phải cất lòng tự trọng vào túi để nhận đồng xu từ tay cậu mà hai má nóng ran vì xấu hổ.

“Cảm ơn nhiều,” Sara nói “Em mới thật đáng yêu làm sao.” Khi cậu bé trèo lên xe vui vẻ rồi Sara vội bỏ đi ngay, cố gượng cười mặc dù hai mắt cay xè, thở hổn hển. Sara rất hiểu rằng trông mình thật kỳ quặc và tiều tụy nhưng cho đến tận lúc đó em vẫn không nghĩ rằng người ta lại có thể nghĩ em là một kẻ ăn xin.

Cỗ xe của Gia Đình Lớn chuyển bánh trong tiếng nói cười riu rít đầy mãn nguyện của lũ trẻ.

“Donald này” (Donald là tên thật của Guy Clarence) Janet bật hỏi “Tại sao em lại cho cô bé đó đồng sáu xu của mình? Chị dám chắc cô bé đó không phải là người ăn xin!”

“Cách nói, nét mặt và điệu bộ của cô ấy đều không giống kẻ ăn xin chút nào cả!” Nora nhận xét. “Hơn nữa cô ấy có xin đâu.” Nora phụ họa “Chị sợ rằng cô ấy sẽ trách em đó. Người ta sẽ phật lòng khi bị coi là kẻ ăn xin nếu như họ không phải như vậy.”

“Cô ấy có khó chịu đâu.” Donald phản ứng quả quyết. “Cô ấy còn cười một chút và còn khen em là cậu bé tốt bụng, đáng yêu nữa mà. Đúng là em tốt bụng mà, em đã cho cô ấy tất cả sáu xu mà em có được.”

Janet nhìn Nora và khẳng định “Một đứa ăn xin chẳng thể nào nói được những lời như vậy, chắc chắn nếu là kẻ bần hàn cô bé ấy sẽ nói cảm ơn một cách vội vàng và nhận ngay lấy đồng xu đó.”

Sara chẳng hiểu những gì xảy ra sau khi em đi khỏi nhưng từ đó trở đi Gia Đình Lớn ngày càng trở nên gần gũi gắn bó với em hơn cứ như em là một thành viên trong gia đình đó vậy. Hàng ngày mỗi khi đi ngang qua em luôn nhìn thấy những khuôn mặt đáng yêu qua cửa sổ và ngược lại trong Gia Đình Lớn cũng luôn xảy ra những cuộc bàn cãi về Sara khi cả nhà ngồi quây quần quanh lò sưởi.

Một hôm Janet phỏng đoán “Hình như cô ấy là người giúp việc tại trường dòng. Cô ấy chắc mồ côi và chẳng thuộc về ai cả nhưng chắc chắn không phải là người ăn xin mặc dù trông cô ấy rất rách rưới.” Thế rồi bày trẻ quyết định gọi Sara là “cô gái nhỏ không phải là người ăn xin”. Cái tên thật dài dòng và có vẻ buồn cười, nhất là khi đứa em út nói một cách vội vàng ngong nghịu.

Sara luôn sợi dây vải đã cũ qua cái lỗ của đồng xu và đeo vào cổ, tình cảm của em đối với Gia Đình Lớn cũng như những gì xung quanh mà em có thể yêu đều tăng lên. Càng ngày em càng cảm thấy thương yêu Becky nhiều hơn và em cũng rất mong đợi những giờ học tiếng Pháp vào hai buổi sáng trong tuần khi đó em có thể gặp được lũ trẻ nhỏ và dạy chúng học. Tất cả những học sinh nhỏ của Sara đều rất quý mến em, tranh nhau đứng cạnh để luôn bàn tay nhỏ xíu của mình vào bàn tay khẳng khiu của Sara.

Điều đó cũng an ủi trái tim khát khao tình cảm của Sara phần nào và em cảm thấy như chúng gửi gắm niềm tin và muốn ẩn náu nơi mình. Sara cũng trở nên gần gũi với bầy chim sẻ đến nỗi mỗi khi em đứng lên trên bàn thờ đầu ra ngoài gọi thì ngay lập tức lũ chim vỗ cánh, rào rào bay lại cùng với tiếng đáp riu rít của chúng. Thế là chúng ào tới, cả bầy sinh vật nhỏ bé vui sướng trò chuyện với Sara và lượm những mẩu bánh em vãi ra. Còn Melchisedec thì quá thân thiện với Sara nên thỉnh thoảng còn mang theo cả vợ hoặc một hai đứa con đi theo. Sara hay trò chuyện cùng Melchisedec và ở góc độ nào đó nó có vẻ như hiểu hết những điều Sara nói.

Sara dành một tình cảm đặc biệt đối với Emily, con búp bê duy nhất em còn giữ lại được. Thế nhưng lúc nào nó cũng chỉ có ngồi im lặng nhìn mọi việc xảy ra xung quanh mình. Tình cảm đó trỗi dậy mỗi khi em thấy tuyệt vọng. Sara rất muốn tin rằng hay cố tin rằng người bạn đồng hành duy nhất của mình nhất định phải hiểu và thông cảm với mình chứ không phải chỉ

là con búp bê vô tri vô giác. Sara thường hay đặt Emily vào ghế rồi ngồi đối diện để tưởng tượng ra bao điều nhất là vào buổi tối khi mọi vật đã chìm vào màn đêm tĩnh lặng, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng sột soạt và tiếng kêu chít chít của gia đình Melchisedec vọng ra từ trong tường. Trong sự tưởng tượng của mình Sara coi Emily như là một phù thủy tốt bụng có thể bảo vệ được mình. Thỉnh thoảng sau khi ngồi nhìn chăm chú vào Emily rất lâu với biết bao suy nghĩ trong đầu, có thể nói em đã đi đến đỉnh cao của trí tưởng tượng của mình. Sara nghĩ mình có thể hỏi Emily rất nhiều điều, thế rồi em đặt ra những câu hỏi, tự trả lời và coi đó là cách trả lời của Emily. Thực tế Emily chẳng bao giờ có thể trả lời được và Sara lại tìm cách an ủi chính mình bằng cách nói thay Emily “Tôi rất ít khi trả lời. Tôi không bao giờ trả lời nếu như có thể làm như vậy. Khi mọi người chửi mắng bạn thì chẳng có gì tốt hơn là bạn im lặng nhìn họ và suy nghĩ. Cô Minchin chẳng đã giận tái đi khi bạn làm như vậy là gì, cả cô Emelia cùng những cô gái khác cũng đã phải chùn lại vì sợ hãi khi bạn nhìn họ đầy thôi. Khi bạn kiểm chế được cơn thịnh nộ của mình, người ta sẽ hiểu là bạn mạnh hơn hẳn họ vì bạn có khả năng để nuốt cơn thịnh nộ vào trong, còn họ thì không và xổ ra những lời nói thô lỗ chẳng tốt đẹp gì rồi sau đó lại tiếc là giá như mình không nói những điều đó thì tốt biết bao. Những cơn thịnh nộ thật kinh khủng nhưng cái giúp bạn nuốt được cơn thịnh nộ đó còn mạnh hơn nhiều. Tốt nhất là chẳng nên trả lời hay đếm xỉa gì đến những người ghét bỏ mình.” “Mình đã chẳng bao giờ đáp lại cả mặc cho họ mắng chửi mình thậm tệ. Có lẽ Emily giống mình hơn là mình giống chính bản thân mình thì phải. Có lẽ nguyên tắc của nó là chẳng bao giờ đáp lại ai kể cả bạn bè của nó mà nó đã cất giấu tất cả vào trái tim của nó rồi.”

Mặc dù Sara đang cố an ủi mình bằng những lập luận đó nhưng em cũng chẳng cảm thấy dễ chịu hơn chút nào. Có những khi sau một ngày dài lê thê với những công việc nặng nhọc, rồi lại bị sai đi hết nơi này đến nơi khác với đủ loại việc lật vật kể cả trong những ngày mưa dầm gió bắc, vừa về đến nhà, ướt như chuột lột vừa đói vừa rét, em lại bị sai đi ngay đến một chỗ khác. Chẳng ai còn nhớ rằng em vẫn còn là đứa trẻ và đôi chân khẳng khiu của em cũng biết mệt mỏi, cũng như tấm thân nhỏ nhoi của em cũng biết thấm lạnh đến thấu xương chứ. Thế nhưng em chỉ nhận được những lời mắng chửi và những cái nhìn khinh bỉ thay vì những lời cảm ơn. Mỗi khi người nấu bếp tuôn ra những lời thô tục, xấc xược; khi cô Minchin trong cơn thịnh nộ nhất hay khi các cô gái nhạo báng Sara về sự khốn cùng của mình mà em không tự an ủi hay làm dịu được nỗi đau nhức nhối cùng niềm kiêu hãnh của mình bằng trí tưởng tượng thì em cũng chỉ biết tìm sự an ủi từ Emily, con búp bê lúc nào cũng vẫn ngồi im ngay ngắn trên chiếc ghế cũ kỹ trong phòng và nhìn em chăm chú.

Một buổi tối như bao tối khác, khi Sara lết về căn phòng áp mái, đói và mệt lả với cơn giận sôi sục trong lồng ngực bé bỏng của mình, em cảm thấy cái nhìn chăm chú của Emily thật trống rỗng. Chân tay bằng mùn cưa của Emily thật vô cảm đến mức Sara không thể kiềm chế nổi bản thân mình nữa. Em chẳng có ai trên cõi đời này để mà chia sẻ ngoài Emily ra, thế mà nó chỉ biết ngồi im câm lặng.

“Tôi chết mất,” Sara rên rỉ. Emily vẫn lặng im nhìn, chỉ có vậy thôi.

“Tôi không thể chịu đựng hơn được nữa.” Cô gái bé bỏng tội nghiệp nói và run lên.

“Tôi biết tôi sẽ chết. Tôi lạnh, ướt và bị bỏ đói cho đến chết. Hôm nay tôi phải đi hàng ngàn dặm để làm những việc mà họ sai bảo rồi thế mà tôi vẫn chỉ có nhận được những lời chửi mắng suốt từ sáng đến tối. Chỉ vì tôi không hoàn thành được công việc cuối cùng trong ngày là tìm cho bà đầu bếp cài mà bà ta cần thế là họ đã trừng phạt tôi, không cho tôi ăn bữa tối nữa. Mà biết không ở ngoài đường thì mọi người cười nhạo tao vì đôi giày mòn vẹt đã làm tao trượt ngã trong đồng bùn, người tao toàn bùn là bùn đây này. Thế mà họ cười được. Mà nghe thấy tao nói gì không hả Emily?”

Sara nhìn vào cặp mắt bằng thủy tinh cũng đang nhìn em không chớp mắt và gương mặt đầy mãn nguyện của Emily và bỗng dưng một sự tuyệt vọng bao trùm lấy em. Đột nhiên em chộp lấy Emily, hất nó xuống sàn òa lên khóc tức tưởi. Sara chưa từng khóc như vậy bao giờ. Rồi em kêu lên “Mày chẳng là gì cả, chỉ là con búp bê vô tri vô giác, mày chẳng quan tâm đến bất kỳ điều gì. Mày chỉ là con búp bê mùn cưa, mày chưa bao giờ có trái tim cả. Chẳng có gì làm mày động lòng hết. Mày chỉ là con búp bê không hơn không kém!”

Emily nằm lăn trên sàn, chân quặp lên đầu một cách đáng ghét, cái mũi tẹt dí nhưng vẫn bình thản và đầy cao ngạo, trong khi Sara tuyệt vọng ngồi úp mặt vào cánh tay. Đám chuột trong tường bắt đầu cắn nhau chí chóe. Melchisedec đang trừng phạt một vài thành viên trong gia đình.

Những tiếng nứt vỡ của Sara nguôi dần. Con thịnh nộ vừa qua chẳng giống Sara chút nào và chính em cũng phải ngạc nhiên về sự bùng nổ đó. Hồi sau em ngẩng đầu lên nhìn Emily, lúc này dường như đang nhìn em, cũng vẫn với cặp mắt thủy tinh nhưng lần này đượm vẻ cảm thông. Em cuối xuống nhắc Emily lên, mỉm cười đau đớn vì ân hận.

“Mày không thể không là búp bê” Sara thở dài nói. “Tạo hóa không sinh ra chúng mình giống nhau mà. Có lẽ mày đã làm tốt nhất bốn phận của mày rồi.”

Sara hôn con búp bê tội nghiệp rồi đặt nó vào chỗ cũ.

Lúc này đây Sara ước có ai đó đến ở căn nhà bỏ không bên cạnh. Em mong ước điều đó vì cửa sổ của phòng áp mái đó rất gần nơi em ở. Thật thú vị nếu như được thấy ai đó nhô đầu ra khỏi cửa sổ hay nói cho đúng hơn là cái ô hình vuông đó.

“Nếu cái đầu nhô ra đó trông dễ mến, thì mình sẽ bắt đầu bằng một câu chuyện thân thiện” Sara nghĩ “Và có thể biết bao nhiêu điều khác nữa cũng sẽ xảy ra, ai mà biết được. Nhưng tất nhiên người đó cũng phải là người hầu hạng bét như mình thì mới ngủ trên phòng áp mái như mình.”

Thế rồi một buổi sáng khi đã đến cửa hàng tạp hóa, cửa hàng bán thịt và hiệu bánh về, Sara thật vui mừng khi nhìn thấy một xe chở đầy đồ đạc đỗ trước cửa nhà hàng xóm bỏ trống lâu nay. Cánh cửa đang mở toang còn những người đàn ông thì đang khiêng vác đồ đạc vào nhà.

“Thế là có người đến ở rồi!” Sara nghĩ thầm “Đúng là họ dọn đến rồi! Tôi hy vọng sẽ có ai đó nhìn qua cửa sổ phòng áp mái!” Suýt nữa thì em đã hòa vào đám người đang đứng trên vỉa hè chờ cho đồ đạc khiêng vào. Em nghĩ nếu thấy những đồ đạc đó em có thể sẽ đoán được người dọn đến ở thuộc hạng người nào.

“Bàn ghế của cô Minchin cũng thật giống cô ấy.” Em nghĩ “Mình còn nhớ cả cảm giác ban đầu khi gặp cô ấy mặc dù khi ấy mình còn rất nhỏ. Mình đã kể cho bố nghe ý nghĩ ấy và bố chẳng đã cười và nói mình đã nghĩ đúng còn gì. Mình chắc rằng Gia Đình Lớn có những chiếc ghế bành và sofa thật êm. Mình đã nhìn thấy giấy dán tường màu hồng, trông thật ấm áp, vui vẻ và đôn hậu giống hệt họ rồi mà.”

Chiều hôm đó em bị sai đi mua rau và một số gia vị nữa. Khi đi đến bậc cửa ra vào tìm em đập rón lên khi nhìn thấy những đồ đạc đã được dỡ khỏi xe để trên vỉa hè. Một bộ bàn ghế bằng gỗ tếch được chạm trổ thật đẹp và được phủ bằng một chiếc khăn thêu kiểu Á Đông. Nhìn thấy nó em có một tình cảm rất lạ như cảm giác nhớ nhà vậy, bởi em đã nhìn thấy những thứ như vậy ở Ấn Độ. Một trong những đồ vật mà cô Minchin tước đoạt của em là chiếc bàn chạm trổ bằng gỗ tếch mà bố gửi tặng em.

“Nhiều thứ đẹp quá, chắc chúng phải thuộc về những người tốt và mọi thứ đều sang trọng chắc họ phải là những người giàu có.” Sara nghĩ.

Hết chuyến xe này đến chuyến xe khác lần lượt đến, sau khi bốc dỡ hàng, chúng lại đi tiếp chuyến nữa, suốt cả ngày. Rất nhiều lần Sara có cơ hội được nhìn thấy những đồ vật được mang vào thuộc tầng lớp thượng lưu. Tất cả đồ đạc phần lớn là đồ Á Đông rất đẹp và sang trọng. Những tấm thảm lớn và những cây cảnh đẹp tuyệt được đưa xuống xe và còn bao nhiêu là tranh và sách đủ để trưng bày cho một thư viện. Một trong những đồ đạc là một pho tượng Phật đặt trong một điện thờ rất đẹp.

“Một trong những thành viên của gia đình chắc chắn đã từng ở Ấn Độ.” Sara nghĩ. “Họ chắc phải rất thông thạo rất và yêu thích đồ Ấn Độ. Mình sẽ rất vui vì cảm thấy họ như những người bạn vậy cho dù chẳng có cái đầu nào thò ra ngoài cửa sổ phòng áp mái cả.”

Sau khi đã mua sữa cho bữa tối cho nhà bếp, Sara không bị sai thêm việc gì nữa nên em có điều kiện quan sát kỹ hơn và có một điều làm em vui mừng và quan sát nhiều hơn cả. Đó là em nhìn thấy người bố của Gia Đình Lớn, một người đàn ông đẹp trai và tất nhiên là má cũng vẫn đỏ au, chạy tới chạy lui trong nhà mới đến, tham gia mọi việc như một thành viên của gia đình vậy, dáng bộ rất thân mật tự tin. Ông ở trong nhà hồi lâu rồi lại đi ra ngoài xem xét và chỉ bảo những người làm công như một người đầy quyền hành vậy. Rõ ràng là quan hệ của ông với gia đình mới dọn đến rất gần gũi nên ông đã làm những việc đó thay họ.

“Không biết gia đình này có con không nhỉ?” Sara tự hỏi. “Nếu có, chắc chắn những đứa trẻ nhà Gia Đình Lớn sẽ đến chơi với lũ trẻ nhà này và biết đâu chúng chẳng thích thú leo lên căn phòng áp mái.”

Tối hôm đó sau khi đã tròn bốn phận của mình, Becky sang thăm người bạn tù của mình và mang theo những tin tức mới.

“Có một người đàn ông Ấn Độ mới dọn đến nhà bên cạnh. Tôi không biết ông có phải người da ngăm đen không nhưng chắc chắn là người Ấn Độ. Ông ấy rất giàu nhưng ốm yếu còn người cha của Gia Đình Lớn là luật sư của ông ấy đấy. Ông ấy có rất nhiều phiền muộn nên mới bị ốm. Ông ấy thờ một vị thần linh nào đó. Tôi nhìn thấy họ mang vào cho ông ấy một vật bằng gỗ hay đá gì đó và ông ấy cúi đầu khấn. Ông ấy đang đi tìm dấu vết gì đó. Bạn có thể nhận được tiền nếu như có tin tức cung cấp cho ông ấy.”

Sara hơi cười và nói “Tôi không tin ông ấy thờ pho tượng đó, có một số người giữ nó để ngắm nhìn thôi vì chúng cũng đẹp. Bố của tôi cũng có một pho rất đẹp nhưng ông đâu có để

thờ.”

Becky có ý tin là người hàng xóm mới là người Á Đông và theo cô ông ta có vẻ rất lãng mạn hơn là chỉ đơn thuần đi lễ nhà thờ với quyển kinh thánh như những người bình thường khác. Tối hôm đó Becky ngồi lại nói chuyện rất lâu về những người hàng xóm mới. Không biết ông ta là người như thế nào, ông ấy có vợ con hay không, và nếu có thì vợ con ông ấy ra sao. Còn Sara thì không thể không hy vọng là những người hàng xóm mới sẽ là người da ngăm đen, đầu quấn khăn vải, và con cái họ tất giống như bố mẹ chúng, tất cả phải là Á Đông.

“Tôi chưa từng sống cạnh người Á Đông bao giờ nên tôi rất muốn biết họ sống thế nào.” Becky nói.

Cũng phải vài tuần sau sự tò mò của Becky mới được giải đáp. Người hàng xóm này chẳng có vợ con gì cả. Ông sống độc thân chẳng có gia đình vợ con gì hết. Diện mạo của ông cho thấy ông không được khỏe và đầu óc cũng chẳng được thanh thản.

Một hôm có chiếc xe đến và đỗ ngay trước cửa. Cửa xe mở, lại chính là người cha của Gia Đình Lớn bước ra trước. Theo sau ông là một hộ lý mặc đồng phục và tiếp nữa là hai người hầu nam đến để phục vụ ông chủ của họ. Cuối cùng ông chủ cũng bước ra khỏi xe với sự giúp đỡ của những người phục vụ. Trông ông hốc hác, buồn bã, gầy gò chẳng khác gì bộ xương quấn trong chiếc áo choàng lông, người ta đưa ông vào nhà và người bố trong Gia Đình Lớn đi cùng với ông trông rất lo lắng. Một lúc sau một cỗ xe ngựa chở bác sĩ đến để chăm sóc sức khỏe cho ông cũng tới.

Trong giờ tiếng Pháp ngày hôm sau Lottie cũng thì thầm với Sara “Nhà bên cạnh có một người đàn ông da vàng mới đến ở rồi, chị có biết không? Chị có nghĩ ông ấy là người Trung Quốc không? Sách địa lý nói người Trung Quốc có màu da vàng.”

Sara cũng thì thầm đáp lại “Không, ông ấy không phải người Trung Quốc đâu, ông ấy rất yếu. Thôi làm bài tập đi, Lottie.”

Đó là phần mở đầu của câu chuyện về người đàn ông Ấn Độ.

CHƯƠNG XI

RAM DAS

Thỉnh thoảng tại quảng trường cảnh mặt trời lặn rất đẹp nhưng người ta cũng chỉ có thể nhìn thấy được một phần vì tầm nhìn bị vướng những ống khói và mái nhà, còn ở cửa sổ nhà bếp thì chẳng nhìn thấy gì cả mà chỉ có thể tưởng tượng ra cảnh đó qua màu của những bức tường gạch hoặc màu hường vàng vàng của không gian, hay qua ánh sáng rực rỡ phản chiếu qua các tấm kính. Chỉ có một nơi mà ở đó với những cụm mây đỏ, mây vàng ở phía tây, hoặc những đám mây tím hồng được viền xung quanh bằng một vệt sáng rực rỡ, hay những cụm mây xấp trôi bồng bềnh. Chúng cũng được viền bằng một vành đai hồng trông như những chú chim câu màu hồng bay lượn trên bầu trời xanh ngắt và nếu như có gió to, chúng lại vội vã bay đi thật nhanh như đàn chim đi tìm nơi ẩn náu. Cái nơi mà có thể nhìn được toàn cảnh thơ mộng đó chẳng phải đâu xa mà chính là ô cửa trên mái nhà. Mỗi khi ô cửa đó lóe sáng rực rỡ mặc dù bị che bởi những cành cây khẳng khiu, Sara vẫn đoán ra ngay những gì đang xảy ra trên bầu trời và tìm mọi cơ hội để rời khỏi căn phòng áp mái của mình, trèo lên chiếc bàn ọp ẹp luôn đầu ra khỏi ô cửa sổ, vươn mình thật xa để có thể nhìn được bao quát hơn. Hít một hơi thật sâu mãn nguyện và có cảm giác như bầu trời lúc bấy giờ là của riêng mình, không có một ai ngoài em đang tận hưởng khung cảnh tuyệt vời đó từ các cửa sổ trên mái của các tòa nhà khác vì chúng thường được đóng và nếu như có mở thì cũng chẳng có ai lên đến đó làm gì. Một mình Sara đứng đó ngửa mặt lên ngắm nhìn bầu trời xanh ngắt và cảm thấy nó rất hiền hòa và gần gũi như là một cái trần nhà hình vòng cung. Tất cả những điều kỳ diệu đều xuất hiện ở phía tây. Những đám mây lững lờ trôi dập dềnh chờ đợi đến lượt mình tan ra hay đổi từ màu hồng sang đỏ gấc hay từ trắng như tuyết chuyển sang tím đỏ hay xám nhạt như màu lông chim bồ câu. Có những khi những đám mây đó hội tụ lại thành những quần đảo hay những dãy núi sừng sững bao quanh hồ nước xanh biếc trong vắt như pha lê hay màu hổ phách. Cũng có khi cũng chính những đám mây đó lại tạo thành những móm đất nhô ra mặt biển hay cùng liên kết lại thành những vùng đất thần tiên, nơi mà người ta có thể chạy nhảy, leo lên đứng đợi những diễn biến tiếp theo hay chứng kiến sự tan ra của những đám mây với cảm giác như mình cũng đang bơi cùng những đám mây đó. Ít nhất là đối với Sara chẳng có nơi nào đẹp hơn những gì em nhìn thấy khi đứng trên chiếc bàn xiêu vẹo, thò hẳn nửa người ra khỏi ô cửa trên mái nhà nhìn cảnh mặt trời lặn với những tia nắng mềm mại trải trên mái ngói cùng những chú chim sẻ kêu líu ríu như nói chuyện và chia vui cùng em trong không gian huyền diệu như vậy.

Thật may mắn Sara được chứng kiến cảnh tượng thần tiên đó vào một buổi chiều sau khi người hàng xóm Ấn Độ dọn đến được mấy ngày. Chiều hôm đó sau khi làm hết công việc trong nhà bếp, không bị ai sai bảo thêm việc gì nữa thế là Sara lên ngay phòng, trèo lên bàn đứng nhìn ra ngoài đúng vào lúc bầu trời phía tây được bao phủ bởi một biển mây vàng óng lan tỏa như một đợt thủy triều huy hoàng rực rỡ tràn khắp thế giới. Từng đàn chim bay qua bay lại

trên các nóc nhà tạo nên một bức tranh tuyệt tác trong không gian tràn ngập ánh sáng vàng đậm, óng ả.

“Thật tuyệt vời.” Sara nói một mình. “Mình có cảm giác sờ sờ thế nào ấy cứ như là một sự kiện lạ sắp xảy ra. Mình thường hay nghĩ như vậy mỗi khi chứng kiến những điều kỳ diệu.”

Bỗng nhiên Sara quay đầu lại khi nghe thấy một âm thanh rất lạ như tiếng chuột kêu phát ra từ cửa nhà bên cạnh. Chắc ai đó cũng lên xem cảnh mặt trời lặn như mình, cái đầu và một phần cơ thể nhô ra khỏi cửa sổ trên mái nhà nhưng lại không phải là của một cô gái hay của người hầu kẻ hạ trong nhà mà là một mái tóc trắng với khuôn mặt đen sạm, đầu quấn khăn trắng của người Ấn Độ. “Một thủy thủ người Ấn” Sara nói với chính mình và em cũng phát hiện ra cái âm thanh lạ đó là từ con khỉ nhỏ ông đang ôm trên tay. Con khỉ cứ dũi dũi vào ngực ông, chắc ông ấy phải yêu quý nó lắm.

Khi Sara ngược mắt nhìn ông cũng là lúc ông đưa mắt nhìn em. Cảm giác đầu tiên là em thấy trên khuôn mặt đen sạm của ông có vẻ buồn rầu, nhớ nhà. Em đoán chắc là ông cũng lên để xem mặt trời lặn bởi vì khó lòng ông có thể thấy được cảnh đó ở nước Anh và chắc ông rất mong mỏi có được cơ hội này. Em nhìn ông giây lát và mỉm cười vì em cũng đã thấm thía được giá trị của một nụ cười an ủi mặc dù là của những người xa lạ.

Nụ cười của em quả là rất hiệu nghiệm đối với ông. Gương mặt u ám của ông khác hẳn, rạng rỡ hẳn lên, ông cũng nở nụ cười đáp lại để lộ hàm răng trắng muốt. Cái nhìn thân thiện của Sara luôn có tác dụng đối với bất kỳ ai dù là đang mệt mỏi hay đang buồn chán.

Để chào em ông đã để tuột con khỉ khỏi tay. Nó bị hấp dẫn ngay khi nhìn thấy Sara. Con khỉ tinh quái nhảy bổ xuống chần song rồi chạy về phía Sara và leo ngay lên vai em và từ đó chui tọt vào phòng của Sara. Sự có mặt của con khỉ làm Sara rất vui nhưng em nghĩ thế nào cũng phải trả lại con khỉ cho chủ của nó nhưng làm thế nào để bắt nó được đây. Liệu nó có để cho mình bắt nó không, hay nó sẽ kháng cự rồi bỏ chạy mất. Không thể để nó lạc được vì nó thuộc về người thủy thủ Ấn Độ, mà ông ấy có vẻ yêu quý nó lắm. Sara quay sang phía ông, rất vui vì vẫn còn nhớ được vài từ Ấn mà em đã học khi còn ở với bố để có thể nói chuyện được với ông.

“Liệu nó có để cho cháu bắt nó không ạ?” Sara hỏi.

Có lẽ trong đời Sara chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt sững sờ và vui sướng đến như vậy khi viên thủy thủ người Ấn Độ nghe thấy em hỏi ông bằng chính thứ tiếng mẹ đẻ của mình. Sự thật người đàn ông tội nghiệp đó tin rằng chính các vị thần linh đã can thiệp vào và cái giọng nói trong trẻo đó vọng xuống từ trên thiên đường chứ không phải từ miệng một đứa trẻ châu Âu. Ông vội vã cảm ơn rồi rít và Sara cảm thấy ông có vẻ rất quen thuộc với trẻ con người Ấn. Ông là Ram Das, người phục vụ của ngài Sahib. Con khỉ này ngoan lắm, nó không cắn đâu nhưng cũng không phải là dễ bắt nó vì nó có thể truyền từ nơi này sang nơi khác nhanh như chớp. Nó ương bướng nhưng cũng không đến nỗi quá tệ. Ram Das hiểu nó như hiểu con mình vậy và nó chỉ nghe lời Ram Das, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Nếu ngài Rahib cho phép thì Ram Das sẽ trèo qua mái nhà và vào phòng của Sara để bắt nó về. Khi ông đang e ngại sợ Sara không cho vào thì Sara hỏi trước: “Ông có trèo qua được không?”

“Được chứ” Người Ấn Độ trả lời.

“Thế thì ông qua đi, nó đang bay từ bên này phòng qua bên kia như nó đang sợ thì phải.” Sara nói.

Ram Das từ chỗ cửa sổ trên mái nhà ông sang bên nhà Sara nhẹ nhàng và nhanh chóng như thể ông đã đi trên mái nhà suốt cả đời. Ông tụt từ trên cửa sổ xuống nhà mà không gây tiếng động nào, sau đó ông quay về phía Sara cúi chào kính cẩn. Con khỉ nhìn thấy Ram Das, rít lên khe khẽ, ông nhanh chóng đẩy nắp cửa sổ lại và bắt đầu rượt bắt. Cũng chẳng mất nhiều công sức và thời gian lắm để bắt được con vật tinh quái đó. Thực ra con khỉ cũng chạy nhảy một hồi cho vui thôi và chính nó cuối cùng đã nhảy lên vai Ram Das và ngồi đó hóng chuyện và quàng cổ ông bằng đôi cánh tay khẳng khiu trông thật ngộ nghĩnh. Ram Das cảm ơn Sara thật nồng nhiệt. Trong thời gian ngắn ngủi ông đã kịp đưa mắt rất nhanh quanh căn phòng trần trụi và thấy được cảnh khốn khổ của Sara nhưng ông vẫn cảm ơn và chào em một cách trân trọng như là đối với một đứa con gái nhỏ thuộc đẳng cấp cao quý và làm bộ như chẳng nhìn thấy gì. Ông cũng không nán lại lâu sau khi đã bắt được chú khỉ mà chỉ đủ để bày tỏ lòng biết ơn Sara vì tất cả những gì em đã làm. Ông vuốt ve con khỉ nói: “Trông nó hung hãn vậy nhưng thực ra nó cũng không đến nỗi nào đâu. Ông chủ của nó không được khỏe và nó chính là niềm vui của ông ấy đấy. Ông ấy sẽ rất buồn nếu như nó biến mất.” Nói rồi ông lại chấp tay, cúi chào Sara rất lễ phép và leo qua cửa sổ về nhà mình một cách khéo léo chẳng kém gì chú khỉ.

Ông đi rồi Sara đứng ngây ra giữa nhà suy nghĩ miên man về những gì mà cách xử sự cũng như khuôn mặt của người thủy thủ Ấn Độ đã gợi lại cho em. Bộ quần áo dân tộc và thái độ tôn trọng của ông đối với Sara đã đưa em trở lại với những hồi ức của quá khứ. Nó hoàn toàn đối lập với thực trạng của Sara. Thật lạ khi nhớ lại chỉ một giờ trước đây thôi Sara chỉ là kẻ tội tó bị người nấu bếp luôn xúc phạm, chửi mắng không tiếc lời và cũng chỉ vài năm trước thôi em

luôn được mọi người xung quanh đối xử như Ram Das đã đối xử với em. Ai nấy đều cúi chào mỗi khi em đi ngang và mỗi khi em nói với họ thì họ đều cúi đầu sát đất lắng nghe. Họ đều là những người hầu và nô lệ của em. Tất cả đều chỉ là một giấc mơ đã qua đi và chẳng bao giờ quay trở lại và dường như chẳng có cơ hội nào để có thể thay đổi được tình thế hiện tại cả. Em biết chắc cô Minchin đã sắp xếp tương lai của mình ra sao rồi. Vì em còn quá trẻ nên em chỉ là đứa chạy việc vặt hay người hầu. Người ta hy vọng em sẽ còn học được nhiều hơn nữa ngoài những gì em đã được học trước đó qua những buổi tối tự học trên phòng. Em biết chắc sẽ bị quở mắng nếu như không đáp ứng được những gì mà người ta mong đợi ở mình và cô Minchin cũng biết chắc rằng nếu đưa sách vở cho em, Sara sẽ đọc nghiêng ngả và sẽ nhớ như học thuộc lòng vậy bởi em rất mong muốn được học và chỉ vài năm nữa thôi em sẽ được sử dụng như một giáo viên thực thụ và cũng lại làm như nô lệ, dạy hết lớp này đến lớp khác như em vẫn đang phải làm quần quật hết việc này đến việc khác trong nhà bếp bây giờ vậy. Tất nhiên người ta sẽ cho em quần áo lành lặn hơn nhưng chắc sẽ là loại tồi, rẻ tiền để dù sao trông vẫn thuộc loại thấp hèn chứ không cùng đẳng cấp với họ. Đó là tất cả những gì người ta mong đợi ở tương lai của Sara và em đã nghĩ rất nhiều về điều này. Nhưng rồi một ý nghĩ thầm kín lóe lên làm khuôn mặt em rạng rỡ. Em dướn người thẳng ra và ngẩng cao đầu nói một mình “Dù bất kỳ điều gì xảy ra cũng không thay đổi được một sự thật là, bên trong tâm khảm, mình vẫn là công chúa dù mình có ăn mặc rách rưới thế nào đi nữa. Thật dễ dàng để làm một công chúa xúng xính trong nhung lụa nhưng còn khó hơn và ý nghĩa hơn gấp bội khi trong thâm tâm lúc nào mình cũng là công chúa mà chẳng ai biết cả. Ví dụ như bà Marie Antoinette chẳng hạn, khi bà ở trong tù, vương miện của bà cũng đã bị tước đoạt mất, bà chỉ còn lại duy nhất có chiếc áo màu đen trên người và mọi người thi nhau sỉ nhục bà và gọi bà là “mụ góa Capet” thì hơn bao giờ hết bà lại càng lạc quan và cao quý. Mình yêu bà nhất là lúc bà ở trong tù. Cả đám người hung tợn chẳng làm bà hoảng sợ kể cả khi chúng chặt đầu bà.”

Đây chẳng phải cách suy nghĩ mới của Sara mà em luôn như vậy bởi cách suy nghĩ này đã an ủi em trong những ngày cay đắng vừa qua và đã để lại một niềm kiêu hãnh trên khuôn mặt em làm cho cô Minchin không sao hiểu nổi và cũng là nguyên cớ để cô tức giận. Cô có cảm giác như đứa trẻ đang sống một cuộc sống tinh thần cao hơn mọi thứ trên thế gian này. Cứ như là em chẳng bao giờ nghe thấy những lời chửi mắng thô tục hay những lời xỉ vả cay độc chĩa vào mình, mà nếu như có nghe thấy nó cũng phớt lờ đi thì phải. Cũng có khi cô đang mắng nhiếc em bằng những lời thô bỉ nhất, cô vẫn nhìn thấy trong ánh mắt bình thản và không còn thương đại của Sara một cái gì đó giống như một nụ cười kiêu hãnh. Những lúc đó làm sao cô có thể hiểu nổi Sara đang nói với chính mình: “Cô không biết là cô đang nói những điều thô bỉ đó với một công chúa sao, nếu như tôi muốn thì chỉ cần vẫy tay một cái là cô có thể bị đem đi hành quyết rồi. Tôi tha cho cô chỉ vì tôi là một công chúa còn cô chỉ là một mụ già thấp hèn, ngu xuẩn độc ác không biết làm gì hơn ngoài những hành động ghê tởm đó cả.” Ý nghĩ đó đã động viên, an ủi em hơn bất cứ điều gì và cũng chính ý nghĩ đó đã giúp em trấn tĩnh được để không tỏ ra thô lỗ mỗi khi bị người ta xúc phạm một cách đê tiện. Em thường nói “Công chúa phải lịch thiệp và mỗi khi bọn người hầu ỷ thế của bà chủ xấc xược và ra lệnh cho em hết việc này đến việc khác, Sara vẫn ngẩng cao đầu và trả lời họ một cách nhã nhặn làm chính bọn họ cũng phải nhìn em kinh ngạc.

“Nó còn kiêu ngạo, yêu kiều hơn cả là công nương trong cung điện Buckingham ấy chứ”
Thỉnh thoảng người đầu bếp lại cười khoái trá ra mặt nói. “Tôi luôn quát nạt con bé mà dường như nó không bao giờ phản ứng thì phải. Lúc nào nó cũng nhẹ nhàng lễ phép với những câu “xin phép bà; bà làm ơn; xin lỗi bà;” cứ như là chẳng có chuyện gì cả trong khi tôi cứ tức điên lên mới lạ chứ.”

Sau buổi gặp gỡ với Ram Das, sáng hôm sau Sara lên lớp học tiếng Pháp với lũ học sinh nhỏ của mình. Ra bài tập cho chúng xong, Sara gấp sách lại và các ý nghĩ về những nhân vật hoàng gia quyền quý giả làm thường dân liên tục hiện ra trong đầu. Em nghĩ đến vua Alfred đại đế chẳng hạn vì giả làm thường dân nên đã bị vợ của người chăn bò véo tai thật đau khi làm cháy chiếc bánh và vợ ta đã hoảng sợ đến thế nào khi biết được sự thật. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô Minchin phát hiện ra Sara, con bé luôn đi đôi giày rách, các ngón chân luôn lòi ra ngoài, lại chính là một công chúa! Một công chúa thực sự! Cái nhìn trong mắt em chính là cái mà cô Minchin không thể chịu đựng được. “Mình không nên như vậy. Cô Minchin đang ở rất gần và sẵn sàng nhảy bổ đến và véo tai mình bất kỳ lúc nào trong cơn thịnh nộ của cô ấy giống như vợ người chăn bò đã véo tai Alfred đại đế vậy.” Ý nghĩ đó làm Sara giật mình, thoát ra khỏi giấc mơ ngày, đứng lặng hồi lâu thở gấp, rồi bật lên tiếng cười khe khẽ mặc dù không ý thức được điều đó.

“Mày cười cái gì hả con ranh trơ tráo vô liêm sỉ kia?” Cô Minchin liền thét lên. Phải một lúc Sara mới trấn tĩnh được để nhớ ra mình là một công chúa. Hai má đỏ bừng, đau đớn vì những lời sỉ nhục vừa rồi.

“Tôi đang nghĩ” Sara nói

“Mày còn không biết lỗi à” Cô Minchin tiếp tục quát.

Sara lưỡng lự giây lát rồi miễn cưỡng nói “Xin lỗi cô vì tôi đã cười và nếu cô cho điều đó là vô lễ, chứ tôi không xin lỗi vì tôi đã nghĩ gì đâu”.

“Mày đang nghĩ gì hả con ranh? Làm sao mày dám nghĩ cơ chứ, mày đã nghĩ gì? Nói mau!” Cô Minchin ra lệnh.

Jessie cười rúc rích rồi cả nó và Lavinia đều huých tay nhau. Thế rồi tất cả lũ con gái đều bỏ hết sách vở ngẩng đầu lên lắng nghe. Thực sự chúng có vẻ rất thích thú khi thấy cô Minchin tấn công Sara vì chẳng bao giờ Sara tỏ ra sợ hãi cả mà chỉ đối đáp bằng một giọng lạnh lùng. Bây giờ cũng vậy em chẳng tỏ ra sợ chút nào cả mặc dù đôi tai bị véo đỏ ửng nhưng cặp mắt thì lại sáng như sao.

“Tôi nghĩ rằng cô đã không biết mình đang làm gì” Sara khẳng định một cách chắc chắn và lịch sự.

“Tao không biết tao đang làm gì ư?” Cô Minchin vặn lại đầy tức giận.

“Vâng, thưa cô” Sara trả lời “Tôi đang nghĩ điều gì sẽ xảy ra nếu như tôi là một công chúa mà cô lại véo tai tôi liệu tôi sẽ phải đối xử với cô thế nào đây?”

“Tôi cũng nghĩ rằng nếu như tôi là công chúa thật thì cô đã chẳng dám đối xử với tôi như vậy dù tôi có nói gì hay làm gì đi nữa. Tôi cũng nghĩ là không biết cô sẽ hoảng sợ và ngạc nhiên đến chừng nào nếu cô bỗng nhiên phát hiện ra...”

Sara có thể nhìn thấy hay nói cho đúng là tưởng tượng ra một tương lai sán lạn của mình, nên giọng chắc chắn tự tin đến mức cô Minchin cũng hoảng hốt nghi hoặc, chắc phải có một sức mạnh thực sự nào đó đang ẩn náu trong cái đầu nhỏ bé táo bạo đó.

“Cái gì?” Cô gào lên “Mày bảo tao phát hiện ra cái gì chứ?”

“Phát hiện ra tôi chính là công chúa và tôi có thể làm bất cứ cái gì tôi muốn” Sara đáp lại với giọng tự tin.

Tất cả học sinh trong lớp đều trở mắt nhìn. Lavinia thậm chí còn dướn người ra để nhìn rõ hơn.

“Cút về phòng mày ngay!” Cô Minchin hét lên, tức đến nổi thở không ra hơi nữa “Cút ngay

lập tức, rút ngay khỏi phòng học này, còn các em khác tập trung vào bài vở ngay!"

Sara hơi cuối đầu nói "Hãy tha thứ cho tôi vì tôi đã cười nếu như vậy là mất lịch sự." Nói rồi Sara bước ra khỏi phòng để mặc cô Minchin với cơn thịnh nộ của mình, còn đám học trò thì thầm to nhỏ, chẳng đứa nào để tâm vào sách vở cả.

"Bạn có nhìn thấy cô ấy không?" "Bạn có thấy cô ấy trông thật kỳ cục không?" Jessie lên tiếng "Tôi chẳng ngạc nhiên tý nào cả nếu như cô ấy trở thành cái gì đó. Cứ cho là vậy!"

CHƯƠNG XII

BÊN KIA BỨC TƯỜNG

Thật thú vị khi mừng tượng ra tất cả những gì đang xảy ra ở bên kia bức vách nhà mình nếu như bạn sống trong một dãy nhà liền nhau. Sara luôn tự giải trí bằng việc tưởng tượng ra những điều đang còn bí ẩn với em ở bên kia bức vách ngăn giữa trường dòng Select và ngôi nhà có người đàn ông Ấn Độ ấy. Em biết phòng học của bọn trẻ ở ngay cạnh phòng đọc sách của ông ấy và hy vọng là bức tường ấy đủ dày để ông ấy không bị phiền toái bởi những tiếng ồn do bọn học sinh gây nên sau giờ học.

"Tôi thấy rất mến ông ấy" Sara nói với Emengade "Tôi ko muốn ông ấy bị khó chịu. Tôi đã cảm thấy ông ấy như một người bạn của mình mặc dù chưa từng nói chuyện với ông ấy lần nào. Bạn cũng có thể như vậy, chỉ cần quan sát họ, nghĩ về họ và cảm thông với họ cho đến khi bạn thấy có một mối liên hệ nào đó. Tôi luôn thấy lo lắng khi thấy xe của bác sĩ đến hai lần trong ngày. Chắc ông ấy phải ốm lắm."

"Tôi có rất ít bạn cũng như các mối quan hệ, tôi thấy rất vui khi nghe bạn nói vậy" Emengade suy nghĩ một hồi nói. "Các bà cô của tôi lúc nào cũng chỉ có một điệp khúc: "Emengade thân yêu ơi, cháu béo quá đấy, cháu không được ăn kẹo đâu đấy", còn các ông chú của tôi hễ gặp là chỉ toàn hỏi những câu như "khi nào thì Edward đệ tam lên ngôi? Và ai đã bị chết vì đã ăn quá nhiều cá?"

Sara cười và nói: "những người mà bạn chưa bao giờ nói chuyện với thì chẳng thể nào hỏi bạn những câu hỏi như vậy được mà tôi chắc rằng kể cả khi quen thuộc rồi ông Ấn Độ đó cũng chẳng hỏi những câu đó đâu. Không biết vì sao tôi rất quý ông ấy."

Sara đã trở lên gần bó yêu quý những thành viên của Gia Đình Lớn cũng chỉ vì thấy họ lúc nào cũng vui tươi còn em thấy yêu quý người đàn ông Ấn Độ vì trông ông lúc nào cũng ốm yếu và không được vui. Ông đúng là chưa hồi phục được sau những trận ốm nặng. Bọn người hầu trong nhà bếp không hiểu bằng cách nào biết được những thông tin về ông và thường xuyên đem ra đàm tiếu. Thực ra ông không phải là người ấn mà là người Anh sống ở Ấn Độ. Ông đã phải trải qua nhiều nỗi bất hạnh, có lúc tưởng chừng như không còn cách nào gượng dậy được và cuộc đời như vậy là hết. Cú sốc lớn đến mức não ông bị tổn thương rất nặng và ảnh hưởng

đến sức khỏe của ông, từ đó đến giờ mặc dù số phận vẫn mỉm cười với ông và tất cả tài sản của ông đã được bồi hoàn. Nỗi khổ tâm, bất hạnh của ông cũng liên quan tới việc khai thác mỏ.

“Làm gì có lăm kim cương thế!” Người đầu bếp bàn tán “Tôi mà có tiền thì chẳng bao giờ đầu tư vào mấy cái mỏ kim cương ấy cả.” Bà vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Sara. “Chúng mình cũng đã biết kết quả rồi đó.”

“Chắc ông ý cũng đau khổ như bố mình đã đau khổ” Sara nghĩ. “Ông ấy cũng bị ốm như bố mình nhưng thật may là ông ấy không chết.”

Từ đó trái tim Sara hướng về ông nhiều hơn trước. Em cảm thấy vui khi bị sai đi làm công việc bên ngoài vào buổi tối vì lúc đó cửa sổ nhà bên cạnh chưa đóng và em có cơ hội nhìn thấy người bạn tự nhận của mình qua cuwacr sổ. Nếu như lúc đó không ai thấy, Sara thường hay đứng lại , vịn tay vào song cửa chúc ông một buổi tối tốt lành cứ như thể là ông nghe thấy được vậy.

“Nếu như ông ko nghe được chắc ông phải cảm nhận được” Sara cứ cho là như vậy. “Có lẽ những ý nghĩ tốt đẹp sẽ đến với người ta bằng cách này hay cách khác , có thể là qua cửa sổ,cửa ra vào hay qua những bức tường và như vậy ông cũng cảm thấy ấm áp và được an ủi hơn và chắc ông không thể hiểu nổi tại sao lại có một con bé đứng dưới trời đông giá lạnh để cầu chúc cho ông được mạnh khỏe và hạnh phúc phải không Cháu rất thương ông và lo lắng cho ông”. Cứ như vậy Sara đứng thì thầm một cách nồng nhiệt. “Ước gì ông cũng có một đứa cháu như cháu đã từng vui đùa với bố cháu khi ông bị đau đầu. Cháu cũng mong được làm đứa cháu gái nhỏ của ông để tự mình chăm sóc cho ông, ông kính yêu ạ. Cháu chúc ông ngủ thật ngon nhé. Chúa sẽ phù hộ ông!”

Sau mỗi lần như vậy Sara ra về với tâm hồn thanh thản, cảm thấy có cái gì đó rất ấm áp trong lòng. Tình cảm của em mạnh mẽ đến nỗi em tin chắc nó sẽ đến được với ông bằng cách nào đó khi ông ngồi một mình trên ghế bành cạnh lò sưởi và gần như lúc nào ông cũng mặc chiếc áo choàng dài, chống tay lên trán vào nhìn chăm chú vào ngọn lửa. Ông cũng nhìn Sara với cặp mắt của con người luôn bị dày vò day dứt bởi một nỗi phiền muộn. “Ông lúc nào cũng như đang nghĩ ngợi điều gì đó mà nó đang làm cho ông nhức nhối” Sara nói một mình. “Nhưng ông đã lấy đc tiền rồi mà, và thế nào ông cũng khỏi bệnh mà, tại sao ông lúc nào cũng đau khổ như vậy? Chắc ông đang có nỗi khổ tâm nào đó khác nữa thì phải.”

Nếu như có điều gì khác nữa mà cả đám gia nhân cũng ko biết đc thì chắc người bố của Gia Đình Lớn, người mà em gọi là Ông Montmorency phải biết vì ông thường đến thăm người đàn ông Ấn Độ. Cả bà mẹ cùng đàn con cũng thường xuyên đến thăm ông nhưng không nhiều bằng. Ông có vẻ đặc biệt yêu mến hai đứa con gái Janet và Nora, chính chúng đã rất ngạc nhiên khi đứa em trai cho Sara 6 đồng xu. Suwh thật là trong trái tim đôn hậu của ông có một khoảng rất lớn dành cho trẻ em nhất là các em gái vì một lý do của riêng mình. Janet và Nora cũng yêu quý ông như ông yêu quý chúng nó vậy và luôn mong đợi đến các buổi thăm ngắn ngủi nhưng đc chuẩn bị rất chu đáo và có phần nghi thức vì ông là người ốm đau.

“Thật tội nghiệp bác ấy” Jannet nói “Bác ấy nói chúng mình đến làm bác ấy rất vui, chúng mình cố gắng làm cho bác ấy vui nhưng không được làm ồn đâu nhé.”

Janet là chị cả có trách nhiệm bảo ban các em, Chính nó là người quyết định khi nào đc phép yêu cầu ông kể cho chúng nghe những câu chuyện về Ấn Độ. Và cũng chính Janet quyết định khi nào thì nên rút lui vì sợ ông mệt và baoc cho Ram Das đến chăm sóc ông. Chúng cũng rất yêu mến Ram Das, người cũng có thể kể cho chúng nghe rất nhiều câu chuyện về Ấn độ nếu như

anh ta nói được thứ ngôn ngữ khác ngoài tiếng Hindu. Tên thật của người đàn ông Ấn gốc Anh đó là Carisford. Chính Janet đã kể cho ông nghe nó đã gặp 1 cô gái ăn mày nhưng lại ko phải là ăn mày và ông cũng đã rất quan tâm tới chi tiết đó, nhất là sau khi nghe Ram Das kể về những gì đã xảy ra hôm con khỉ của ông làm một chuyên ngao du trên mái nhà. Ram Das đã mô tả chi tiết cho ông những gì mà anh đã thấy trong căn phòng gác xép hoang tàn của Sara. Chẳng hề có thảm trải sàn, vôi vữa trên trần và tường đã tróc lở và hoen ố, ko lũ sưởi và giường thì cũng là chập chội.

Sau khi nghe những chuyện đó, một hôm ông nói với người bố của GĐ Lớn “ Carmichale, tôi ko biết có bao nhiêu căn phòng gác xép như vậy trong khu này và có bao nhiêu bé gái tội nghiệp phải làm kiếp tôi đòi, phải sống trong điều kiện tồi tệ như vậy, trong khi tôi sống trên đồng của cái không thuộc về mình.”

“Ôi ông bạn thân mến ơi, ông hãy tự bóc giày vò mình đi thì mới khỏi bệnh đc.” Ông Carmichale hồ hởi nói “Nếu như ông có trong tay tất cả của cải của Ấn Độ và các vùng phụ cận thì ông cũng ko thể nào làm cho thế giới này bớt nhữn bất công đc đâu. Và nếu như ông muốn sửa sang lại all căn phòng áp mái của khu vực này thì vẫn còn nhiều căn phòng như vậy ở khắp mọi nơi cơ mà. Sự thật là vậy đấy!”

Ông Carisford ngồi trầm ngâm cắn móng tay , nhìn vào những lớp than hồng rực trong lò rồi chậm rãi nói:”ông có cho là.... “ Dừng một lúc rồi ông nói tiếp “Ông có nghĩ rằng đứa bé mà tôi ko ngừng một giây nghĩ đến, đang phải sống trong hoàn cảnh tương tự như vậy ko? “

Ông Carmichale nhìn ông lo ngại, vì rằng chính cái điều mà ông đang suy nghĩ và luôn tự dày vò đó đang làm tổn hại nghiêm trọng đến sức khỏe ông.

CHƯƠNG XIII

MỘT TRONG NHỮNG CÔNG DÂN

Mùa đông năm ấy thật khủng khiếp. Thế mà có những ngày Sara phải lội tuyết suốt ngày vì em luôn bị sai chạy các việc vặt ngoài phố. Tồi tệ hơn là những ngày tuyết tan quyện với bùn lầy băng và cũng có ngày sương mù dày đặc đến nỗi đèn ngoài đường phải bật suốt ngày và quang cảnh Luân Đôn ảm đạm buồn tẻ như hàng chục năm về trước. Sara lại nhớ lại những ngày khi em còn được ngồi ngả đầu vào vai bố trên chiếc xe đi dạo quanh phố. Vào những ngày này cửa sổ nhà Gia Đình Lớn luôn sáng rực, ấm cúng còn phòng đọc sách của người đàn ông Ấn Độ luôn ấm áp với ánh sáng đủ màu sắc khác nhau, còn căn phòng áp mái của Sara thì khủng khiếp không lời nào tả nổi. Chẳng còn những cảnh mặt trời lặn hay những đêm trăng sao mà ngắm nữa. Những đám mây đen ùn ùn kéo đến đè nặng xuống cửa sổ trên mái, nơi duy nhất để ánh sáng có thể lọt được vào phòng. Căn phòng lúc nào cũng xám xịt màu tro hay màu bùn. Chỉ mới bốn giờ chiều thôi, kể cả những ngày không có sương mù cũng chẳng nhìn thấy ánh sáng ban ngày. Mỗi khi có việc phải quay về phòng, Sara đều phải cầm nến. Cảnh vật xung quanh ảm đạm càng làm cho những người đàn bà trong bếp cáu bẳn hơn. Becky bị hành hạ thậm tệ hơn

bao giờ hết chẳng khác gì kiếp nô lệ. Một buổi tối sau khi lê lên đến phòng của mình trên gác xép, nó thì thầm nói với Sara “Nếu không có cô, một người bạn tù trong ngục Bastille, tôi đã chết từ lâu rồi. Tôi cũng không thể tin được bọn họ ngày càng độc ác đến thế. Bà chủ thì chẳng khác gì trưởng cai ngục còn mũ đầu bếp thì biến thành tên cai ngục thứ hai. Bây giờ bạn hãy kể tiếp cho tôi đi, kể về đường hầm họ đào dưới chân tường ấy.”

“Tôi sẽ kể cho bạn nghe cái gì đấy để bạn thấy ấm áp hơn” Sara rùng mình nói. “Lấy chăn quấn quanh người đi, tôi cũng vậy, chúng mình sẽ cùng ngồi trong chăn và tôi sẽ kể cho bạn nghe về rừng nhiệt đới, nơi con khỉ của người đàn ông Ấn Độ thường sinh sống ở đó nhé. Khi tôi nhìn thấy nó ngồi trên bàn cạnh cửa sổ với bộ mặt buồn tẻ nhìn xuống đường, tôi luôn nghĩ rằng chắc nó đang nghĩ đến những khu rừng nhiệt đới nơi loài khỉ thường hay lấy đuôi quấn vào cây và đu từ cây dừa này sang cây khác. Tôi tự hỏi ai đã bắt nó mang về? Chắc nó cũng phải có gia đình mà gia đình đó phải dựa vào nó để có những quả dừa.”

“Đúng là câu chuyện này làm tôi ấm hân lên cô ạ” Becky nói một cách biết ơn. “Khi nghe cô kể chuyện dù là chuyện về ngục Bastille tôi vẫn thấy như là được sưởi ấm vậy.”

“Chỉ vì lúc ấy bạn phải nghĩ về cái gì đó nên đã quên cái lạnh đi thôi.” Sara nói, và kéo chăn quấn kín người Becky chỉ để lộ mỗi khuôn mặt sạm đen của nó. “Tôi đã rút ra một kết luận là khi bị đau khổ về thể xác thì điều tốt nhất là hãy để cho đầu mình làm việc nhiều lên bằng cách nghĩ về cái gì đó?”

“Cô có thể làm được điều đó ư?” Becky hỏi thán phục nhìn Sara với cặp mắt ngưỡng mộ.

Sara nhú mày một chút rồi trả lời một cách khẳng định “Cũng có khi tôi làm được mà cũng có khi không. Những khi tôi làm được thì thấy thoải mái lắm. Tôi tin rằng chúng ta ai cũng làm được nếu như mình tập thường xuyên. Thời gian gần đây tôi cũng tập nhiều hơn và thấy hiệu nghiệm hơn trước. Mỗi khi gặp phải điều gì khủng khiếp – tưởng chừng như không chịu nổi tôi luôn nghĩ “Mình là công chúa hay là một thiên thần”. Vì là thiên thần nên chẳng có gì có thể làm tổn thương hay làm mình buồn bực. Bạn không tưởng tượng được đâu, với cách nghĩ như vậy tôi có thể quên hết mọi thứ”. Sara kết thúc bằng một nụ cười thoải mái. Em có nhiều điều để nghĩ đến và nhiều cơ hội để chứng minh mình có phải là công chúa hay không. Sara chẳng bao giờ quên những thử thách lớn khiến em phải áp dụng biện pháp này vào những ngày khủng khiếp nhất, chúng luôn tồn tại trong ký ức của em, cho mãi đến tận sau này thỉnh thoảng em vẫn hồi tưởng lại.

Đó là những ngày mưa tầm tã, mưa mãi không ngớt kèm theo những đợt rét kéo dài. Những cơn gió lạnh cắt vào da thịt, buốt thấu xương, đường lông bông bùn lầy khắp mọi nơi. Có thể nói Luân Đôn những ngày đó được phủ bằng một lớp bùn, mưa phùn và sương mù. Mặc dù vậy Sara vẫn bị sai ra ngoài làm các công việc vất vả cho đến khi bộ quần áo rách rưới của em thấm đẫm nước mưa. Những chiếc lông cũ kỹ trên chiếc mũ tiêu điều của em bết lại trông thật vô lý. Đôi giày bị tận dụng quá sức cũng ướt đến mức không còn thấm thêm chút nước nào nữa. Cực nhọc là thế em còn bị cô Minchin cắt mất bữa tối, coi đó là biện pháp trừng trị em. Sara vừa đói vừa rét và mệt đến nỗi mặt em nhăn nhoe lại, thỉnh thoảng có những người đôn hậu đi ngang lại liếc nhìn em cảm thương, mặc dù em không biết điều đó, em vẫn mãi miết cố nghĩ về những điều khác, chúng rất cần thiết với em, vì vậy em có thể vẫn giả vờ làm như chẳng có gì xảy ra với em cả, bằng tất cả sức mạnh còn lại trong em. Quả thực lần này khó khăn hơn những lần khác rất nhiều và đã nhiều lúc em phải thú nhận rằng mặc dù cố nghĩ đến bao nhiêu thứ khác, nhưng em không thể nào không bị hành hạ bởi cơn đói rét, thậm chí chúng còn hoành hành dữ dội hơn. Nhưng em vẫn kiên trì đến cùng, mặc cho bùn lầy luồn lách vào bên trong đôi giày rách rưới và mặc cho gió rét như muốn kéo chiếc áo khoác mỏng ra khỏi thân hình em, Sara vẫn vừa đi vừa tự nhủ thầm không thành tiếng thậm chí cũng không mấp máy môi nữa.

“Cứ cho là mình đang mặc bộ quần áo khô ráo, đi đôi ủng thật tốt và một chiếc áo khoác dày, dài và thật ấm áp. Còn có cả ô che nữa chứ và cứ cho là, chỉ là giả sử thôi, khi đi ngang qua hiệu bánh thơm phức tự nhiên mình lại nhặt được đồng sáu xu mà nó chẳng thuộc về ai cả. Nếu được như vậy mình sẽ vào ngay cửa hàng mua sáu ổ bánh nóng hổi và sẽ ăn hết liền một lúc.”

Cũng có những điều kỳ lạ xảy ra trên thế giới này mà chẳng ai ngờ đến cả. Và một điều kỳ lạ xảy ra với Sara. Ý nghĩ đó đến đúng vào lúc em phải băng qua đường. Bùn lầy lội, em gần như phải bám chân thật chặt và nhìn dán xuống mặt đường cho khỏi ngã. Khi gần tới vỉa hè bỗng nhiên em nhìn thấy vật gì sáng lấp ló dưới lớp bùn. Chắc nó phải bằng bạc nên vẫn còn sáng trong bóng mặc dù đã bị giày xéo dưới bùn không biết bao lâu rồi. Nó không phải là đồng sáu xu mà chỉ là đồng bốn xu thôi và chỉ loáng một cái đồng xu đã nằm gọn trong lòng bàn tay đỏ bầm vì lạnh của em.

Sara sung sướng reo lên “Thế là lời cầu nguyện của mình linh nghiệm rồi! Linh nghiệm rồi!”

Và bạn có tin không, khi Sara ngẩng đầu lên, trước mặt em là cửa hàng bánh ngọt, người bán hàng, một người phụ nữ trông rất nhân hậu, vui vẻ, đang xếp từng khay bánh mới ra lò thơm phức vào tủ đầy hàng. Mùi thơm của đủ loại như bánh nướng nhân nho, nhân mận vỏ vàng óng làm Sara càng thêm đói đến mức lả đi.

Em chẳng ngần ngại khi sử dụng đồng xu mình nhặt được mà không biết chủ nhân của nó là ai, một người qua đường trong số biết bao người hàng ngày vẫn chen chúc nhau trên đoạn đường này.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng em vẫn thấy nên hỏi bà chủ cửa hàng bánh xem bà ấy có bị mất gì không trước đã. Nghĩ vậy em bước lên vỉa hè và đặt đôi giày ướt sũng lên bậc cửa. Đúng lúc đó em đứng sững lại khi nhìn thấy một thân hình dúm dỏ còn tiều tụy hơn cả chính mình nữa. Cái thân hình dúm dỏ đó trông như một mớ giẻ rách không đủ để che kín những ngón chân nhỏ xíu lấm lem đỏ bầm vì rét. Phía trên của mớ giẻ rách đó nhô ra một cái đầu lắc lư với mớ tóc bù xù, khuôn mặt dãn dúm khô đét bần thỉu và cặp mắt to, trũng sâu đói khát. Nhìn vào cặp mắt đó Sara đã có ngay sự đồng cảm và biết chắc rằng con bé cũng đang đói lắm. Em thở dài, nói một mình “Nó là một trong những công dân và thật sự nó còn đói hơn mình nhiều.” Đứa bé khốn khổ mà Sara coi là một trong những công dân cũng nhìn Sara rồi theo thói quen né mình tránh sang một bên như để nhường lối cho Sara đi, bởi nó biết rằng nếu như cảnh sát mà nhìn thấy nó, thế nào cũng đuổi “cút đi”.

Sara nắm chặt đồng bốn xu trong tay lưỡng lự một hồi rồi hỏi “Cô đói lắm phải không?”

Đứa trẻ tội nghiệp co dúm người lại trong đồng giẻ rách bọc ngoài, hỏi lại với giọng khê nong “Tôi có đói không ư?” “Tôi ấy ư?”

Sara hỏi tiếp “Cô đã ăn tối chưa?”

Con bé lại khàn khàn rên rĩ “Làm gì có bữa tối, cả bữa sáng cũng chẳng có. Cả ngày nay tôi chưa có gì mà ăn cả. Tôi bị tống cổ ra đường”.

Thật may những ý nghĩ kỳ quặc đã kịp đến trong đầu và em lại tự nói một mình mặc dù chính mình cũng đang lả đi vì đói rét. Em nghĩ “Nếu mình là công chúa bị đuổi khỏi cung điện, mình cũng đói nghèo thì mình phải chia sẻ với mọi người nhất là khi gặp những người khốn khổ hơn mình. Cô bé này nhất định phải đói hơn mình. Mỗi chiếc bánh giá một xu. Giá như mình có đồng sáu xu thì mình đã có sáu chiếc bánh để ăn rồi. Quá ít để cho cả hai đứa nhưng thế cũng còn hơn là chẳng có gì vào bụng cả.”

“Hãy đợi một chút” Sara nói với đứa trẻ tội nghiệp rồi đi vào hiệu bánh. Ấm quá và mùi

bánh mới hấp dẫn làm sao. Lúc đó bà chủ cũng vừa bê ra một khay bánh mới và đang bày vào tủ bánh.

“Thưa bà, bà có mất đồng bốn xu không ạ?” “Đồng bốn xu bằng bạc ạ” Sara nói và chìa đồng xu ra cho bà chủ xem.

Bà chủ ngâng lên nhìn đồng xu, rồi lại nhìn khuôn mặt dài đuồn căng thẳng của Sara và bộ váy áo cũ kỹ rách rưới của em, mà một thời nó đã thuộc vào loại đắt tiền, sang trọng.

“Lạy chúa, nó không phải của tôi! Cháu nhặt được à?” Người đàn bà hỏi.

“Vâng ạ, cháu thấy nó dưới lớp bùn.” Sara nói.

“Cháu hãy giữ lấy đi. Chắc nó cũng nằm đấy cả tuần rồi. Chỉ có Chúa mới biết ai làm rơi thôi mà chắc cháu cũng chẳng tìm được họ đâu.” Bà chủ hiệu bánh nói.

“Cháu cũng nghĩ vậy nhưng cháu vẫn phải hỏi bác xem bác có bị mất không đã ạ?”

“Ôi chẳng có mấy người như cháu đâu” Bà chủ hiệu bánh nhìn em đầy thiện cảm. Thấy Sara đang dán mắt vào ổ bánh nóng thơm phức bà hỏi “Cháu có muốn mua gì không?”

“Cho cháu bốn chiếc bánh loại một xu một chiếc ạ” Sara nói.

Bà chủ cửa hàng đi lại phía quầy lấy bánh cho vào bao giấy. Sara nhận thấy bà cho những sáu chiếc liền nói “Cháu nói bốn chiếc thưa bà, cháu chỉ có bốn xu thôi ạ.”

“Bác sẽ bỏ vào hai túi cho cháu nhé. Cháu có thể để lại ăn vào lúc khác. Bác nghĩ sẽ có lúc cháu đói đấy.” Bà chủ tốt bụng nói.

Nghe vậy, một màn sương kéo đến làm mờ mắt Sara. Em thở thê nói: “Vâng ạ. Cháu đang rất đói, cháu rất cảm ơn lòng tốt của bà”. Em đang định nói tiếp “Ở bên ngoài còn có đứa trẻ khác đói hơn cháu” nhưng đúng lúc đó có vài khách hàng bước vào và có vẻ vội vã nên em chỉ kịp cảm ơn bà lần nữa rồi bước ra.

Bé gái ăn xin vẫn đứng co ro ở góc phố cạnh hiệu bánh, vẻ sợ sệt, cam chịu trong đụn giẻ rách ướt át nhìn lơ đãng về phía trước. Sara thấy nó đột nhiên dụi mắt bằng mu bàn tay đen đui như muốn giấu đi những giọt nước mắt đang muốn tuôn ra và lẩm bẫm gì đó một mình.

Sara mở gói lấy ra một chiếc bánh còn đang nóng và thấy tay mình như ấm lên đôi chút nhờ hơi nóng đó. Em ấn cái bánh vào tay đứa trẻ đáng thương nói “Ăn đi! Bánh còn nóng đấy, nó sẽ làm cho cô ấm lên và đỡ đói phần nào.”

Đứa trẻ ngạc nhiên nhìn Sara không chớp, dường như sợ hãi khi có được sự may mắn bất ngờ đến như vậy. Nó chộp lấy chiếc bánh, ngặm một miếng thật to ăn ngấu nghiến như một con sói đói.

“Ôi! Ôi! Ôi!...” Sara nghe nó nói gì đó khàn khàn trong họng. Con đói như đang cào ruột gan nó. Em lấy thêm cho nó ba chiếc bánh nữa và nhủ thầm nó đói hơn mình. Đúng là nó đang chết vì đói. Nghĩ vậy nhưng tay em vẫn run lên khi đưa ra chiếc bánh thứ tư. “Nhưng mình không

chết đói” em lại nhủ thầm và đưa cho nó chiếc bánh thứ năm. Con ma đói ngay giữa thành phố Luân Đôn vẫn vồ lấy cái bánh và lủi đi không nói một lời cảm ơn. Nó quá đói để có thể nói được lời cảm ơn kể cả khi nó được dạy phép lịch sự. Nó chỉ là một đứa trẻ hoang dã, không người dạy dỗ. Sara nghĩ và thì thầm “Tạm biệt nhé” Tay cầm bánh đến khi sang đến bên kia đường nó cũng ngoái lại. Đáp lại cái gật đầu của Sara, nó cũng gật đầu, sau khi nhìn Sara chăm chặp vẫn chưa hết ngạc nhiên cho đến khi Sara đi khuất nó mới ngoạm nốt chiếc bánh cho đến hết.

Đến lúc đó bà chủ hiệu bánh mới vãn khách, ngẩng lên nhìn ra ngoài thốt lên “Tôi chưa từng thấy như vậy bao giờ. Nếu như đứa trẻ đó cho đứa bé ăn xin này bánh thì không phải là vì nó không muốn ăn. Nó đói thế cơ mà và có thể ăn hết tất cả từng ấy cái bánh ngay một lúc mà. Chưa thấy ai đói thế bao giờ. Mình phải tìm hiểu xem nó làm vậy vì sao mới được chứ.” Bà vẫn đứng sau quầy suy nghĩ rồi sự tò mò đã khiến bà quyết định bước ra hỏi đứa bé ăn xin.

“Ai cho cháu những chiếc bánh đó?”

Đứa trẻ hất đầu về phía Sara đang khuất dần.

“Thế cô ấy nói gì với cháu?” Bà lại hỏi.

“Cô ấy hỏi cháu có đói không?” Con bé trả lời vẫn với giọng khàn đặc.

“Thế cháu trả lời thế nào?” Bà thắc mắc hỏi.

“Có, tôi đói lắm” Con bé trả lời.

“Thế cháu nói vậy rồi cô ấy vào mua bánh ra cho cháu à?” Bà tò mò hỏi. Con bé lại gật đầu đáp lại.

“Cô ấy cho cháu mấy chiếc?”

“Năm chiếc.”

Bà chủ hiệu bánh nghĩ ngợi, rồi nói “Con bé chỉ để lại có một cái cho mình, mặc dù nó có thể ăn hết cả sáu cái một lúc. Mình nhìn thấy điều đó từ mắt của nó mà.” Bà ngoái nhìn theo cái bóng nhỏ bé đã khuất dần và cảm thấy áy náy, xót xa. “Giá như nó có một ổ bánh thì tốt” nghĩ rồi bà cúi xuống hỏi đứa trẻ “Cháu còn đói không?”

“Vẫn đói, nhưng không đói bằng lúc trước” Con bé trả lời.

“Vào đây” Bà vừa nói vừa đẩy cửa mở ra. Con bé chui ngay vào. Được mời vào một nơi ấm áp, có đầy bánh như thế này quả là một điều nó không bao giờ mơ đến. Nó không thể đoán được điều gì sẽ xảy ra nữa nhưng nó cũng chẳng bận tâm.

“Đến đằng kia cho ấm” Bà vừa nói vừa chỉ tay về phía lò sưởi. “Khi nào đói quá cháu có thể đến đây. Chúa sẽ trừng phạt tôi nếu như tôi không cho cháu bánh thay vài cô gái tốt bụng đó.”

Sara vẫn cảm thấy vui với chiếc bánh cuối cùng. Dù chỉ có một chiếc vẫn còn hơn không có chiếc nào. Nó vẫn còn nóng nguyên. Em vừa đi vừa nhấm nháp từng miếng nhỏ để có thể thưởng thức được lâu hơn. “Cứ cho đấy là chiếc bánh thần. Chỉ cần cắn một miếng nhỏ đã đủ no bằng cả một bữa tối thịnh soạn rồi. Mình sẽ bội thực nếu như mình cứ tiếp tục nhấm nháp thế này.” Mải nghĩ, khi em về đến quảng trường nơi có cái trường dòng mà em đang ở thì trời cũng đã tối, các nhà đã lên đèn. Khi đi ngang qua nhà Gia Đình Lớn em vẫn có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng những người trong nhà vì rèm cửa vẫn chưa buông xuống. Thường vào giờ này em hay nhìn thấy người đàn ông mà em đặt tên là ông Montmorency ngồi trong chiếc ghế bành lớn còn đám trẻ thì bu quanh nói cười vui vẻ, đùa thì trèo lên thành ghế, đùa ngồi vào lòng hay trên đùi ông, đùa ngồi dựa vào chân ông. Tối nay lũ trẻ vẫn lủ lú ríu quanh ông, nhưng ông lại không ngồi trong ghế và không khí trong nhà vui nhộn khác thường, có vẻ như đang chuẩn bị cho một chuyến đi xa mà chắc chắn là ông Montmorency đang sắp đi đâu đó vì có một cỗ xe đang đậu ở trước cửa với một chiếc vali lớn đựng quần áo trên đó. Lũ trẻ đang chạy đi chạy lại nói cười ríu rít và đu lên người bố, còn người mẹ xinh đẹp má lúc nào cũng ửng hồng, đứng cạnh ông và đang nói gì đó như dặn dò những điều cuối cùng. Sara dừng lại một lúc để nhìn ông bố nhắc bóng lũ nhỏ lên hôn tạm biệt chúng sau đó lại cúi xuống hôn những đứa lớn.

“Chắc ông phải đi xa lắm” Sara nghĩ. “Cái vali đựng quần áo cũng khá to, chắc cả nhà phải nhớ đông lắm! Mình cũng nhớ ông ấy mặc dù ông ấy chẳng biết là có mình tồn tại ở trên đời này nữa.”

Khi cửa mở ra, Sara vội lảng đi ngay và nhớ lại câu chuyện đồng sáu xu nhưng em vẫn kịp nhìn thấy ông bố bước ra đứng trước sảnh lớn có ánh đèn ấm áp, lũ trẻ lớn vẫn bám lấy ông. Jane đi theo ông hỏi “Bố ơi Mátxcova có bị tuyết bao phủ không và có luôn có băng không bố?”. Đứa khác lại hỏi tiếp “Bố có đi xe ngựa cổ của Nga không và bố có gặp Sa Hoàng không?”

“Bố hứa sẽ viết thư về kể cho các con nghe về Mátxcova để trả lời những câu hỏi của các con”. Ông bố vui vẻ trả lời. “Bố sẽ gửi ảnh nước Nga về cho các con xem nhé, bây giờ vào nhà đi, bên ngoài lạnh khủng khiếp. Bố cũng muốn ở nhà với các con hơn là đi sang Mátxcova vào lúc này. Tạm biệt, chúc các con thân yêu của bố ngủ ngon. Chúa phù hộ các con!” Nói rồi ông vội chạy ra chui ngay vào xe.

“Nếu bố tìm thấy cô bé, bố hãy gửi lời chào của con cho cô ấy và nói là con cũng yêu quý cô ấy bố nhé.” Guy Clarence nói vọng theo, rồi còn nhảy nhót trên bậc cửa, sau đó tất cả chạy vào nhà, đóng cửa lại.

“Em có nhìn thấy “cô gái không phải là cô gái ăn xin” đi ngang qua lúc chúng mình tiễn bố không?” Janet hỏi Nora khi chúng đã vào trong phòng. “Chị thấy cô ấy ngoái lại nhìn chúng mình mãi. Trông nó rét và ướt như chuột lột.” “Mẹ luôn nói rằng quần áo cô ấy mặc chắc phải do ai đó rất giàu có cho vì ngắn và cũ nên họ không dùng nữa, mà không hiểu sao những người ở trường dòng lại luôn bắt cô bé chạy những việc vặt bên ngoài vào những khi thời tiết khủng khiếp nhất, bất kể là ngày hay đêm.”

Sara đi ngang qua quảng trường gần nhà cô Minchin, em cảm thấy mệt lả, run rẩy như muốn ngã xuống.

“Không hiểu cô bé mà ông ấy đang tìm kiếm là ai nhỉ?” Sara hỏi.

Trong khi ông bố của Gia Đình Lớn cho xe chạy thật nhanh ra ga để lên tàu đi Mátxcova, cố gắng tìm kiếm đứa con gái bé bỏng bị thất lạc của thuyền trưởng Crewe thì Sara cũng đang bước qua bậc thềm, cố kéo chiếc giỏ lên mà thấy nó nặng trĩu trên vai.

CHƯƠNG XIV NHỮNG GÌ MELCHISEDEC NGHE ĐƯỢC VÀ THẤY ĐƯỢC

Cũng đúng vào chiều hôm đó, một sự kiện rất lạ đã xảy ra trên căn phòng áp mái khi Sara đã đi ra ngoài. Chỉ có một mình Melchisedec nghe được và nhìn thấy. Nó rất hoang mang, hoảng sợ nên đã chui về hang và trốn trong đó. Nó sợ đến run cả người lên khi nó rón rén bò ra và chứng kiến những gì xảy ra trong phòng áp mái hôm đó.

Căn phòng hoàn toàn tĩnh lặng suốt cả ngày vì Sara phải dậy đi làm từ mờ sáng. Sự tĩnh lặng đó bị phá vỡ bởi những hạt mưa dội xuống miếng ngói đập cửa sổ lấy ánh sáng trên mái nhà. Melchisedec cảm thấy thật buồn tẻ và khi cơn mưa tạnh hẳn và sự tĩnh lặng ngự trị trở lại, nó quyết định bò ra thăm dò. Nó biết chắc Sara không thể trở về nhà vào lúc đó được nhưng nó vẫn cứ hít hít đánh hơi và cuối cùng cũng tìm được mẩu bánh vụn còn sót lại từ bữa tối hôm qua. Nó không thể ngờ và cũng không giải thích nổi tại sao nó lại để sót mẩu bánh ngon đến thế. Ngay lúc đó nó bị cuốn hút bởi một âm thanh lạ phát ra từ trên mái nhà và đang mỗi lúc một tiến lại gần phía cửa sổ trên mái, rồi cánh cửa đó được bí mật mở ra và một khuôn mặt đen sạm nhòm vào bên trong nhà và một khuôn mặt nữa lộ ra từ phía sau. Cả hai đều nhòm vào bên trong thận trọng nhưng thích thú. Hai người đàn ông đang lặng lẽ chuẩn bị trèo vào trong phòng qua ô cửa sổ đó. Một người là Ram Das còn người kia là thư kí ông chủ Ấn Độ. Tất nhiên là Melchisedec không biết điều đó mà chỉ biết rằng hai người đó đã phá vỡ sự yên tĩnh và xâm nhập vào nơi riêng tư ấy. Nó sợ chết khiếp, lỉnh ngay vào hang khi người đàn ông có khuôn mặt đen sạm chui xuống một cách nhẹ nhàng khéo léo đến nỗi không gây ra một tiếng động nhỏ nào. Lâu nay nó đã không còn hoảng sợ đối với Sara và nó cũng biết chắc rằng em sẽ chẳng bao giờ ném cái gì đó làm đau nó ngoài những mẩu vụn bánh mì và em cũng chẳng bao giờ gây ra tiếng động nào ngoài những lời nói dịu dàng và những tiếng huýt sáo nhẹ nhàng. Đối với những người đàn ông xa lạ này thì thật chẳng an toàn chút nào để ở gần lại họ. Nó quyết định rút lui về nằm ẹp ngay trước lối vào hang đủ để vẫn quan sát được mọi việc với cặp mắt sáng đầy nghi ngờ. Chẳng ai có thể chắc chắn rằng nó có thể hiểu được chút gì qua câu chuyện của hai người đàn ông đó không, mà dù nó có thể hiểu hết đi chăng nữa thì nó vẫn có lý do để hoảng sợ.

Người thư kí, trẻ hơn và cũng nhẹ nhàng, trèo vào phòng một cách khéo léo chẳng kém gì Ram Das và ông cũng đã thoáng nhìn thấy cái đuôi của Melchisedec lúc nó đang rút lui. Ông thì thầm hỏi Ram Das “Có phải chuột không?”

“Đúng đấy” Ram Das trả lời, “Rất nhiều chuột đằng sau bức tường này”.

“Thật ư? Cũng lạ là đứa trẻ không sợ chuột.”

Ram Das vẫy tay làm một cử chỉ có vẻ kính nể và tỏ ra thông thạo và rất hiểu rõ về Sara mặc dù mới nói chuyện với em một lần duy nhất. “Đứa trẻ thực sự đã trở thành người bạn nhỏ của muôn loài rồi. thưa ông” Ram Das trả lời. “Nó chẳng giống như những đứa trẻ khác đâu ạ. Tôi vẫn thường quan sát nó mà nó không nhìn thấy tôi. Nhiều đêm tôi cứ bò lên mái nhà và nhìn xuống xem nó có được an toàn không. Tôi thường thấy nó từ bên này mà nó không hề hay biết gì. Nó vẫn thường đứng trên bàn và nhìn đầu đầu lên trời cứ như là đang cao xanh kia biết nói chuyện với nó vậy. lũ chim sẻ cũng kéo nhau đến mỗi khi nghe thấy con bé gọi chúng, và nó còn nuôi và dạy dỗ lũ chuột nữa chứ. Cũng còn một đứa trẻ khốn khổ nữa vẫn thường đến với nó để tìm kiếm sự an ủi động viên. Đứa bé đó phải làm việc như nô lệ ấy. ngoài ra còn có hai đứa nữa cũng hay bí mật đến với con bé; một đứa lớn hơn một chút còn đứa kia nhỏ hơn. Cả

hai đều rất ngưỡng mộ con bé và sẵn sàng nghe con bé kể chuyện hàng giờ suốt đêm nếu có thể. Tất cả những cái đó tôi quan sát được qua ô cửa này. Bà chủ của trường này đối xử với bé gái này chẳng khác gì nô lệ nhưng nó mang trong người dòng máu hoàng tộc thì phải!”

“Anh có vẻ hiểu biết nhiều về con bé này nhỉ?” Người thư kí nhận xét.

“Tôi đã quan sát tất cả những gì xảy ra trong ngày với nó” Ram Das nói.

“Tôi biết con bé bị sai đi ra ngoài,khi nào nó về, những nỗi thống khổ nó phải chịu đựng, những niềm vui nho nhỏ đáng thương mà nó cố tạo ra cho mình, và cả những khi nó bị giày vò bởi những cơn đói khát rét mướt. Tôi còn biết cả khi những người bạn của cô bé lén lút đến thăm cô bé,nó đã vui sướng như thế nào như biết bao đứa trẻ khác, được nói được cười với bạn nhưng chỉ dám thầm thì mà thôi. Tôi cũng nghĩ rằng nếu như nó ôm tôi cũng có thể biết được và sang chăm sóc nó.”

“Anh chắc rằng không ai đến gần căn phòng này ngoài cô bé chứ và nó sẽ không về vào lúc này chứ. Nếu con bé phát hiện ra chúng ta thì kế hoạch của ngài Carisford sẽ đổ bể hết.”

Ram Das rón rén đi lại phía cửa và đứng lại đó nghe ngóng.

“Không ai leo lên đây ngoài con bé,thưa ông. Nó đã xách giỏ ra ngoài chắc phải hàng giờ mới về. Tôi đứng đây canh chừng để có thể nghe đc tiếng bước chân ai đó trước khi họ đến chiếu nghỉ cuối cùng của cầu thang”.

Người thư kí rút chiếc bút và cuốn sổ nhỏ trong túi ngực ra và đi quanh căn phòng tòi tể một lượt và ghi chép gì đó. Đầu tiên ông đến bên chiếc giường chật chội lấy tay ấn xuống và kêu lên “Cứng như đá vậy. Chiếc giường này phải đc thay gậy vào một hôm nào đó mà con bé có việc phải ra ngoài. Chắc phải có cách nào đó mang chiếc giường vào căn phòng này và có lẽ phải vào ban đêm.” Ông nhắc tẩm vải trải giường để lộ ra cái gối mỏng dính rồi nói “Mọi thứ đều tồi tàn và bẩn thỉu quá mức,từ vải trải giường đến chăn gối đều quá mỏng. Những thứ này mà có thể gọi là phòng ngủ cho một đứa trẻ ở một ngôi nhà được coi là chăm sóc trẻ em ư?”. “không biết đã bao ngày rồi chiếc lò sưởi han gỉ kia chưa từng đc đốt lên” Người thư kí vừa nói vừa nhìn về chiếc lò sưởi cũ rích nằm bẹp ở một xó.

“Tôi chưa từng nhìn thấy chiếc lò sưởi đó đc đốt bao giờ a, bà chủ nhà không phải là loại người biết nghĩ đến người khác, mà chỉ biết đến bà ta mà thôi”.

Người thư kí tiếp tục ghi chép vào cuốn sổ nhỏ trên tay,đọc rồi lại xé tờ giấy gấp bỏ vào túi ngực, nói “ Thật là một ý tưởng kỳ lạ. Ai là người đưa ra kế hoạch này vậy?”

Ram Das nhũn nhận cúi đầu tỏ ý xin thứ lỗi: “Thư thật là ý tưởng ban đầu là của tôi,nó có vẻ không bình thường nhưng hay hay. Tôi rất yêu mến đứa trẻ này; cả hai chúng tôi đều cô đơn mà. Con bé thường hay thổ lộ những ước mơ của mình với những người bạn bí mật của nó. Một hôm tôi cũng thấy buồn, nằm gần phía cửa sổ nên đã nghe đc câu chuyện của con bé. Nó ước căn phòng này trở nên ấm cúng, nó mô tả say sưa đến nỗi tôi có cảm tưởng như nó đang nhìn thấy những gì nó đang nói ngay ở trước mắt và nó thường xuyên cầu nguyện vậy. Một hôm ông

chủ một mặt và rất buồn rầu, tôi đem câu chuyện của con bé ra kể, hy vọng làm cho ông khuấy khoả đôi chút và quả thực câu chuyện về con bé đã tác động đến ông rất nhiều. ông phần chần hẩn lên và hỏi rất nhiều chuyện xung quanh nó và cuối cùng ông quyết định biến giấc mơ của con bé thành hiện thực.”

“Anh có nghĩ là mình có thể thực hiện việc này khi con bé đang ngủ không?” người thư kí gợi ý. Rõ ràng là ông cunugx bị hấp dẫn bởi ý tưởng đó chứ không phải chỉ để làm ngài Carisford vừa lòng. “Tôi có thể di chuyển trên đôi chân của tôi mà không gây ra tiếng động nào cho dù là nhỏ nhất, cứ như là đôi chân tôi đi bộ bằng nhung vậy” Ram Das đáp lại. “Mà trẻ con thường ngủ rất say kể cả những đứa trẻ không hạnh phúc. Tôi có thể qua lại căn phòng này nhiều lần trong đêm mà không hề làm con bé thức giấc, nếu như có ai đó chuyển cho tôi những thứ cần đưa vào phòng này qua cửa sổ. Tôi đảm bảo sẽ làm được mà không đánh thức con bé. Khi nó tỉnh dậy nó sẽ tin đây là một Phép Màu Nhiệm” Ram Das cười, dường như trái tim nằm dưới chiếc áo trắng của ông cũng ấm lên với ý nghĩ đó và người thư ký cũng cười thanh thản nói: “Kế hoạch của chúng ta cứ như là trong truyện “Những người Ả Rập” ấy. Đúng là chỉ có những người phương đông các anh mới nghĩ ra được những trò này chứ không phải một người London nào đó.”

Thật may mắn cho Melchisedec vì họ đã không ở trong phòng lâu. Mặc dù nó không hiểu gì về câu chuyện của họ nhưng những cử chỉ và những lời thì thầm của họ báo trước một điều gì đó. Người thư kí trẻ có vẻ thích thú với kế hoạch trên, ông liệt kê những việc cần làm đối với sàn nhà, lò sưởi, chiếc ghế gãy và chiếc bàn cũ kĩ và nhất là đối với các bức tường đang tróc lở. Ông có vẻ hài lòng khi sờ tay vào tường lần nữa và phát hiện ra tường có rất nhiều đinh và nói: “Ông có thể treo rất nhiều thứ lên những chiếc đinh này”

Ram Das cười bí ẩn.

“Hôm qua, lúc con bé đi ra ngoài, tôi đã sang và gắn những chiếc đinh vào tường mà ko cần dùng đến búa. Tôi đã gắn vào những chỗ mà tôi có thể cần đến, chúng đã có sẵn ở đấy rồi.”

Người thư kí lặng nhìn xung quanh một lần nữa rồi cất cuốn sổ vào túi ngực.

“Tôi đã ghi chép đầy đủ rồi và chúng ta có thể rút lui. Ngài Carisford đúng là có một trái tim nhân hậu. ông còn đau khổ chừng nào chưa tìm được đứa trẻ thật lạc” Người thư kí nói.

“Chỉ khi nào ông ấy tìm được đứa trẻ thì ông ấy mới bình phục được” Ram Das nói. “Biết đâu Chúa lại mang đứa trẻ lại cho ông ấy”.

Sau đó hai người chui qua cửa sổ trở về và cũng chẳng gây ra tiếng động nào như lúc họ đến vậy.

Sau khi đã chắc chắn là những người lạ mặt đã đi khỏi và cảm thấy an toàn Melchisedec mới chui ra khỏi nơi ẩn náu của mình, hít, hít đánh hơi lấy hi vọng những người đáng ngại đó biết đâu chẳng làm rơi vài mẩu vụn bánh trên sàn.

CHƯƠNG XV

PHÉP MÀU NHIỆM

Sara đi ngang qua cửa nhà bên cạnh lúc Ram Das đang đóng cửa và em cũng đã kịp nhìn thấy đồ đạc bên trong.

“Đã lâu lắm rồi mình không được thấy những thứ đẹp như vậy.” Sara chợt nghĩ. Ngọn lửa sáng rực bập bùng trong lò sưởi còn người đàn ông Ấn Độ lúc nào cũng buồn bã, thiếu ngủ đang úp mặt vào hai bàn tay.

“Tội nghiệp ông ấy! Không biết bây giờ ông đang nghĩ gì nhỉ?”

Vào đúng lúc đó ông đang tự hỏi “Liệu mình sẽ làm gì nếu như ông Carmichael tìm thấy cặp vợ chồng người Nga đó ở Mátxcova cùng với con bé mà họ nhận từ trường của bà Pascal ở Paris nhưng đứa bé đó lại không phải là đứa trẻ ông cần tìm. Ta phải làm gì nữa đây để tìm được đứa bé?”

Về đến nhà, Sara gặp ngay cô Minchin đang lao xuống cầu thang chửi mắng người đầu bếp. Thấy Sara cô la lớn: “Mày chơi bời ở đâu mà bây giờ mới về?” “Mày có biết mày đi bao lâu rồi không?”

“Đường lầy lội và trơn quá nên cháu không đi nhanh được ạ, đôi giày của cháu mòn hết nên trơn lắm ạ” Sara đáp.

“Không lý do lý trấu gì cả, đừng có dối trá.” Cô Minchin mắng át đi.

Sara đi đến chỗ người đầu bếp, bà ta trông vẫn còn rất sợ hãi sau cơn thịnh nộ của cô Minchin và đang mong có ai để trút cơn giận của mình, và Sara bao giờ cũng là người chịu trận thích hợp nhất.

“Sao mày không ở suốt đêm ngoài đường ấy?” Bà thét lên.

Sara đặt những thứ mới đi mua về lên bàn và nói “Các thứ bà yêu cầu đây ạ.”

Người đầu bếp nhìn món đồ cần nhả. Trông nét mặt bà ta lúc này có một cái gì đó có vẻ hài hước nhưng thật độc ác.

“Cháu ăn tối được không ạ?” Sara hỏi nhỏ giọng yếu ớt.

“Giờ này còn cơm cháo gì nữa. Hết tất cả rồi.” Đó là câu trả lời của bà đầu bếp. “Mày tưởng là tao còn phần cơm cho mày vào cái giờ này ư?”

Sara đứng lặng một hồi rồi nói lí nhí “Tôi không được ăn tối.” Em nói rất nhỏ vì sợ sẽ run lên.

“Có mấy mẫu bánh mì trong chạnh ấy. Giờ này chỉ có thế thôi.”

Sara đi vào lấy mấy mẫu bánh mì để ăn, nhưng nó đã khô cứng vì quá cũ và bà đầu bếp quá tàn nhẫn chẳng cho em chút gì để ăn với những mẫu bánh mì tồi tệ đó. Bà biết lúc nào cũng an toàn khi trút mọi nỗi bức tức của mình lên đầu Sara.

Leo hết ba tầng cầu thang để lên được căn phòng áp mái sau một ngày lao động cực nhọc thật chẳng dễ chịu chút nào đối với một đứa trẻ yếu ớt như Sara. Lúc nào em cũng thấy nó cao quá và dốc quá, riêng hôm nay em cảm tưởng như nó dài vô tận. Rất nhiều lần em phải dừng lại đứng tựa vào tay vịn để nghỉ. Leo lên đến bậc thang cuối cùng em nhìn thấy có ánh sáng mờ mờ hắt qua khe cửa, báo hiệu Emengade đã leo lên và đang đợi, thật là niềm động viên an ủi quý giá đối với em, nhất là vào lúc này. Thật khủng khiếp nếu như em phải bước vào căn phòng trống rỗng hoang tàn một mình. Sự hiện diện của Emengade đã sưởi ấm lòng em đôi chút.

Đúng là Emengade thật rồi, nó ngồi cuộn trên giường trong chiếc khăn choàng màu đỏ trông thật ấm áp. Nó có thói quen bao giờ cũng ngồi cho chân lên giường, như vậy an toàn hơn vì nó vẫn chưa hết sợ chú chuột Melchisedec và các thành viên trong gia đình chuột mặc dù

chúng tỏ ra rất thích nó. Khi nào ở trên phòng áp mái một mình Emengade cũng ngồi ở tư thế như vậy cho đến khi Sara về. Lần này nó cảm thấy hơi hoảng vì Melchisedec, ngay từ khi nó mới đến đã chui ra sục sạo rồi ngồi chễm chệ trên đôi chân của mình ghéch đầu về phía Emengade hít hít.

“Ôi Sara,” Emengade thốt lên “Thật mừng vì bạn đã về, Melchisedec cứ sục sạo khắp nơi, tôi phải dỗ nó quay trở về hang nhưng nó đi một lúc lại trở ra ngay. Tôi cũng thích nó nhưng nó cũng làm tôi sợ mỗi khi nó tiến lại gần; bạn có nghĩ là nó sẽ nhảy lên giường không?”

“Không đâu,” Sara trấn an bạn.

Emengade trườn ra phía mép giường nhìn Sara rồi kêu lên “Trông bạn mệt mỏi và xanh quá.”

“Đúng là tôi rất mệt.” Sara nói rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế xiêu vẹo cạnh đó. “Ôi tội nghiệp Melchisedec, mày ra để xin bữa tối đấy mà.”

Melchisedec chui ra khỏi hang như nhận ra tiếng bước chân của Sara. Em chắc rằng nó nhận được tiếng chân em. Nó bò đến gần ngược nhìn Sara rất tình cảm và hy vọng khi Sara rút tay từ trong túi ra và lắc đầu.

“Xin lỗi nhé, hôm nay tao chẳng mang được gì về cho mày cả. Đi về đi và nói với vợ con mày là hôm nay tao chẳng có mẩu bánh nào cả. Tao quên mất vì bà đầu bếp và cô Minchin quá tức giận.”

Melchisedec có vẻ như hiểu được ý Sara, nó lủi về hang.

“Tôi không hy vọng bạn có thể lên thăm tôi vào tôi hôm nay Emengade” Sara nói.

Emengade kéo khăn chàng nói “Tối nay cô Amelia đi thăm bà cô của cô ấy nên không có ai đi kiểm tra sau khi chúng tôi đã lên giường, vì thế tôi có thể ở lại đây với bạn cho đến sáng.

Emengade chỉ tay về phía chiếc bàn ngay dưới cửa sổ. Sara chưa kịp nhìn về hướng đó sau khi em vào nhà. Một chồng sách đặt trên bàn và cử chỉ của Emengade thật thất vọng.

“Bố lại vừa gửi sách nữa cho tôi. Tôi để đằng kia kia.”

Sara ngẩng lên và ngay lập tức tiến lại gần chồng sách lấy một quyển trên cùng mở ra xem và quên hết nỗi cực nhọc về thể xác.

“Ôi tuyệt quá! Sách về cách mạng Pháp của Garlyle. Tôi vẫn từng ao ước có được nó!”

“Tôi chưa đọc đâu. Bố sẽ rất bức nếu tôi không đọc chúng. Ông muốn tôi đọc hết chúng trước khi về nhà vào kỳ nghỉ tới. Biết làm thế nào bây giờ?”

Sara ngừng lật mấy trang sách, nhìn Emengade với một niềm hưng phấn làm hai má em ửng lên đôi chút.

“Thế này nhé, nếu bạn cho tôi mượn tất cả những quyển sách này, tôi sẽ đọc hết chúng rồi kể lại cho bạn nghe, như vậy bạn sẽ dễ nhớ hơn.” Sara đề nghị.

“Thế thì tuyệt quá!” Emengade reo lên. “Bạn tin là làm thế được ư?”

“Tôi biết, tôi có thể làm được mà.” Sara khẳng định. “Bọn trẻ con vẫn nhớ được những gì tôi kể cho chúng nghe đấy thôi.”

“Sara, nếu bạn làm cho tôi nhớ được, tôi sẽ cho bạn bất kỳ thứ gì.” Emengade nói với niềm hy vọng làm cho khuôn mặt tròn trịa rạng rỡ hẳn ra.

“Tôi không muốn bất cứ thứ gì ngoài những quyển sách. Tôi chỉ muốn có chúng thôi.” Sara nói, hai mắt có vẻ như to ra, ngực thở phập phồng.

“Thế thì bạn giữ lấy chúng. Giá như tôi cũng thích sách nhỉ. Tôi chẳng thích sách chút nào cả. Tôi đâu có thông minh, chỉ có bố tôi thôi nên bố nghĩ tôi cũng phải thông minh như ông.” Emengade phân trần.

Sara mở hết cuốn này đến cuốn khác rồi hỏi “Thế bạn sẽ nói với bố thế nào?” Một sự hoài nghi nảy ra trong óc em.

“Ông ấy chẳng cần biết, chỉ cần ông nghĩ là tôi đã đọc những cuốn sách này thôi.” Emengade trả lời.

Sara đặt những quyển sách, lắc đầu nhè nhẹ nói “Như vậy đâu có khác gì nói dối, mà những lời dối trá, bạn biết đấy nó không chỉ độc ác mà còn không thể chấp nhận được. Thỉnh thoảng có những lúc tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ làm điều gì đó độc ác, ví dụ như bỗng nhiên tôi giận điên lên và xông vào giết cô Minchin khi bà ta đối xử tồi tệ với tôi, bạn biết không, nhưng tôi không thể dối trá được. Tại sao bạn lại không nói thẳng với bố là tôi đã đọc những cuốn sách và kể lại cho bạn?”

“Vì bố muốn tôi đọc chúng” Emengade trả lời, hơi thất vọng bởi cách lập luận của Sara.

“Bố muốn bạn hiểu được những gì viết trong những cuốn sách này.” Sara nói tiếp “Nếu như tôi đọc và kể lại cho bạn nghe một cách dễ hiểu hơn để bạn có thể hiểu và nhớ được, tôi nghĩ bố bạn sẽ hài lòng về điều đó chứ.”

“Ông sẽ rất sung sướng nếu như tôi học được cái gì đó dù bằng cách cách nào đi nữa, chắc bạn cũng vậy nếu như bạn là cha tôi.” Emengade nói vẻ buồn bã đáng thương.

“Không phải lỗi của bạn nếu...” Sara đang nói bỗng nhiên đột ngột dừng lại. Thực ra em định nói là “Ngu dốt đâu có phải là lỗi của bạn” nhưng em đã kịp dừng lại, làm Emengade tò mò hỏi “Nếu gì cơ...?”

“À, nếu bạn không thể đọc được một cách nhanh chóng” Sara vội chữa câu nói của mình.

“Nếu bạn không thể thì không thể còn nếu tôi có thể thì có thể, đơn giản chỉ là vậy.”

Sara luôn tể nhị với Emengade để nó không cảm thấy sự khác biệt lớn giữa khả năng học được mọi điều ngay lập tức và không có khả năng học một chút nào cả. Khi ngẩng lên nhìn khuôn mặt bầu bĩnh của Emengade, một ý nghĩ độ lượng và hơi cổ điển lại xuất hiện trong đầu, em nói: “Có lẽ có khả năng học được mọi thứ nhanh chóng cũng không phải là tất cả mà sự tốt bụng mới đáng giá và cần thiết đối với mọi người. Nếu như cô Minchin biết được tất cả mọi thứ trên đời mà lại xử sự như bây giờ thì cô ấy vẫn là một con người ghê tởm và mọi người vẫn ghét cô ấy. Có biết bao người thông minh nhưng lại toàn làm những điều độc ác và nham hiểm đối với mọi người. Hãy thử nhìn Robespierre xem...”

Sara dừng lại quan sát phản ứng của Emengade. Mặt nó ngệt ra.

“Bạn không nhớ à?” Sara hỏi. “Tôi mới kể cho bạn nghe về ông ấy mà. Chắc bạn quên rồi phải không?”

“Ừ, tôi chẳng nhớ tí nào cả” Emengade thú nhận.

“Đợi nhé, đợi tôi thay quần áo ướt và choàng khăn đã, rồi tôi sẽ kể lại cho bạn nghe.”

Sara trút bỏ áo khoác và mũ ướt lướt thướt treo lên chiếc đinh trên tường, thay đôi giày ướt sũng bằng đôi dép đi trong nhà, rồi cũng trèo lên giường trùm đôi dép đi trong nhà, rồi cũng trèo lên giường trùm chăn ngang vai, chống tay vào đầu gối.

“Nào nghe nhé” Sara bắt đầu thao thao kể những diễn biến đẫm máu của cuộc cách mạng Pháp làm cho đôi mắt của Emengade mỗi lúc một to hơn, nín thở ngồi nghe. Mặc dù có phần hoang mang, nhưng nó vẫn bị thu hút vào những câu chuyện của Sara và chắc lần này nó không dễ quên Robespierre là ai, cũng như không còn nghi ngại về công chúa De Lamballe nữa.

“Bạn nhớ không, bọn chúng đã chặt đầu bà treo vào mũi giáo rồi nhảy múa xung quanh.” Sara thốt lên “Mái tóc vàng óng bồng bênh như sóng, mỗi khi nghĩ đến bà, tôi không bao giờ nhìn thấy đầu bà trên thân thể bà mà lúc nào cũng ở trên cây giáo với những con người điên loạn nhảy múa, gào thét xung quanh.”

Cuối cùng hai đứa đã đồng ý là phải nói cho bố Emengade biết kế hoạch của chúng và những quyển sách tạm thời được để trên phòng áp mái.

“Tôi chúng mình nói chuyện khác đi” Sara gợi ý “Hãy kể cho mình nghe bạn học tiếng Pháp đến đâu rồi?”

“Tốt hơn nhiều so với lần cuối cùng tôi lên đây nhờ bạn giảng cho tôi cách dùng liên từ ấy. Cô Minchin đã rất ngạc nhiên không hiểu tại sao buổi sáng hôm đó tôi lại làm bài tập tốt thế.”

Sara ngồi ôm gối cười.

“Cô ấy cũng không hiểu tại sao Lottie cũng làm bài tốt như vậy. Con bé cũng leo lên đây và tôi đã giúp nó.” Sara nói và nhìn quanh nghĩ thầm “Giá như căn phòng không khủng khiếp như thế này, nó sẽ dễ chịu hơn và là nơi thích hợp để cho mình có thể tưởng tượng ra những câu chuyện của mình.”

Sự thực là Emengade đã quá vô tâm và không biết đến những gì Sara đã phải chịu đựng khi phải sống trong căn phòng áp mái tồi tệ như vậy và nó cũng không có khả năng để tự mình tưởng tượng ra điều đó. Những khi có cơ hội hiếm hoi, có thể lên lên trên đó với Sara thì nó toàn được nghe những gì Sara tưởng tượng ra hoặc nghe Sara kể chuyện. Chính vì vậy mà những chuyến viếng thăm của nó được coi như những chuyến phiêu lưu mạo hiểm, ngay cả khi Sara trông tái nhợt và ngày càng còm cõi, nhưng lòng kiêu hãnh đã không cho phép em thốt lên những lời than vãn. Em chưa bao giờ để lộ rằng đã bao lần em bị cơn đói cồn cào hoành hành như tối nay. Em đang ở vào tuổi ăn tuổi lớn và công việc hàng ngày phải chạy tới, chạy lui làm em luôn muốn ăn, ngay cả khi em được ăn đầy đủ với những món đủ chất dinh dưỡng chứ không phải chỉ là những món ăn hạ đẳng đầu thừa đuôi theo trong nhà bếp như hiện nay. Em đã quen dần với cảm giác luôn bị bỏ đói và cái dạ dày non trẻ của em cũng luôn bị hành hạ bởi những cơn đói cồn cào cháy ruột. Thế nhưng em luôn tự nhủ “Những người lính cũng luôn bị đói như vậy trong các cuộc hành quân dài vất vả.” Em rất thích cụm từ “hành quân dài vất vả” vì cảm thấy mình cũng như một người lính và em cũng đã tìm ra được cách lý giải cho cuộc sống trên phòng áp mái tồi tệ này. Sara thường lập luận “Cứ cho là mình sống ở lâu đài và Emengade đến thăm mình từ một lâu đài khác cùng với các hiệp sĩ hộ vệ, nô tỳ cùng cờ giống trống mở. Nghe tiếng kèn từ xa mình đã vội đi xuống để đón cô ấy và sẽ mở tiệc tại phòng lớn chiêu đãi khách thật sang trọng với những tiết mục văn nghệ hấp dẫn. Bây giờ cô ấy lên căn phòng áp mái này mình chỉ có thể chiêu đãi cô ấy bằng cách kể chuyện và không để cho cô ấy

biết những nỗi bất hạnh của mình. Mình dám chắc rằng các bà chủ nghèo cũng phải làm như vậy khi đất đai nhà cửa của họ bị tước đoạt.”

Sara chính là một bà chủ nhỏ dũng cảm, kiêu hãnh đã hào hiệp ban phát sự thân thiện, mến khách cho mọi người bằng cách chia sẻ những giấc mơ của mình, những viễn cảnh em nhìn được và cả những cảnh tượng mà nhờ đó em có được niềm vui và sự động viên trong những ngày tháng tăm tối này.

Chính vì vậy khi ngồi bên bạn, Emengade đâu có biết được Sara đang xui đi vì đói và trong khi nói chuyện em vẫn tự hỏi liệu cơn đói có thể cho mình ngủ yên hay không. Thực sự em chưa bao giờ có cảm giác đói đến như hôm nay.

“Ước gì tôi cũng gầy như bạn, Sara,” Emengade đột nhiên nói. “Tôi thấy bạn gầy đi nhiều so với trước kia, mắt bạn to ra và khuỷu tay bạn nhọn hoắt ra này.”

Sara kéo ống tay áo xuống nhưng nó quá ngắn nên lại tự co lên.

“Tôi vẫn gầy từ nhỏ.” Sara dũng cảm nói “Và mắt tôi lúc nào cũng to như vậy mà.”

“Tôi rất thích cặp mắt to ngộ nghĩnh của bạn.” Emengade nói và nhìn vào mắt bạn ngưỡng mộ. “Lúc nào bạn cũng có thể nhìn được những gì xảy ra ở phía trước. Tôi yêu cặp mắt màu xanh của bạn.”

“Mắt tôi xanh như mắt mèo,” Sara cười nói, “chỉ tội không nhìn được trong bóng tối thôi, tôi đã cố rồi mà không được. Giá như tôi nhìn được thì tốt biết mấy.”

Đúng lúc đó có cái gì đó xảy ra trên miếng ngói che cửa sổ mái nhà mà chẳng đứa nào nhìn thấy cả. Nếu như một trong hai đứa nhìn thấy chắc chúng phải giật mình khi thấy khuôn mặt đen sạm lộ ra rồi lại biến mất nhanh như cắt gài như không gây tiếng động nào. Mặc dù vậy, với đôi tai thính của mình Sara vẫn thoáng nghe được một tiếng động nào đó và ngẩng lên mái nhà nghe ngóng.

“Tiếng sột soạt đó không giống như tiếng của Melchisedec. Nó có vẻ nhỏ hơn thì phải.” Sara phán đoán.

“Cái gì vậy?” Emengade hơi giật mình hỏi.

“Bạn có nhận thấy vừa rồi có tiếng động gì lạ không?” Sara hỏi.

“Không, tôi không nghe thấy gì cả. Thế còn bạn?” Emengade đáp ứng hỏi.

“Có lẽ tôi cũng không nghe thấy nhưng tôi lại nghĩ tôi có nghe thấy. Tiếng động đó có vẻ như phát ra từ cửa sổ trên mái, cái gì đó trường qua rất nhẹ thì phải.”

“Có thể là cái gì được nhỉ?” Emengade nói “Có thể là trộm không?”

“Không thể” Sara bắt đầu hưng phấn lên “Làm gì có cái gì để mà ăn trộm ở đây chứ!”

Sara chưa nói hết câu thì sững ngay lại khi nghe thấy một âm thanh xé tai. Lần này không phải trên mái nhà mà là giọng cáu bẳn của cô Minchin vọng từ dưới cầu thang lên. Nó vội nhảy ra khỏi giường, tắt phụt nến đi và thì thầm. “Cô ấy đang chửi Becky và bạn ấy đang khóc.”

“Liệu cô ấy có vào đây không?” Emengade sợ hãi hỏi thầm.

“Không đâu. Cô ấy nghĩ tôi đã ngủ rồi. Đừng làm ồn lên.”

Rất hiếm khi cô Minchin leo lên trên này, Sara nhớ là hình như chỉ có một lần thì phải. Hôm nay không biết vì sao cô ấy lại tức giận và leo lên tận đây chứ, mà hình như cô ấy đang đuổi theo Becky và la lớn “Con vô liêm sỉ gian xảo kia! Mày đã ăn hết nửa cái bánh của tao rồi, thảo nào bà đầu bếp luôn kêu bị mất đồ ăn trong bếp.”

“Không phải tôi, thưa bà” Becky vừa nói vừa khóc. “Đúng là tôi có đói nhưng chưa bao giờ ăn vụng hay ăn cắp cả, chưa bao giờ!”

“Cái tội ăn cắp, ăn vụng của mày đáng bị đưa vào nhà tù. Ăn hết nửa cái bánh rồi còn gì nữa!”

“Không phải tôi,” Becky vẫn khóc nức nở. “Đúng là tôi có thể ăn hết luôn cả cái bánh nhưng tôi chưa bao giờ dám sờ vào nó đâu ạ.”

Cô Minchin mặc dù mệt đứt hơi vì tức giận và vì phải leo cầu thang vẫn la lớn “Im mồm đi, đừng dối trá nữa. Cút ngay đi cho khuất mắt tao!”

Cả Sara và Emengade đều nghe thấy tiếng tát “bốp” một cái, và tiếng Becky vội vã leo lên phòng áp mái đóng cửa vào, gieo mình xuống giường, úp mặt vào gối thổn thức:

“Tôi có thể ăn một lúc hai cái bánh nhưng chưa hề cắn một miếng nào. Chính bà đầu bếp đã lấy cho viên cảnh sát của bà ấy.”

Sara vẫn đứng trơ ngay giữa phòng trong bóng tối, cắn chặt răng và nắm hai bàn tay thật chặt. Khó khăn lắm em mới dần lòng chịu đựng đợi đến khi cô Minchin xuống hẳn và khi sự yên lặng trở lại em mới thốt lên “Đúng là con mụ độc ác nham hiểm, mụ đầu bếp lấy trộm rồi lại đổ cho Becky. Bạn ấy chẳng bao giờ ăn cắp cả, không bao giờ. Đúng là bạn ấy rất đói, đói đến nỗi có những lần đã phải nhặt đồ trong thùng rác để ăn rồi!”

Sara úp mặt vào lòng hai bàn tay khóc nức lên làm Emengade rất kinh ngạc như phát hiện ra điều gì mới lạ. Sara đã khóc, một Sara chưa từng bị khuất phục đã khóc, một điều nó chưa từng biết đến. Cũng đúng lúc đó một ý nghĩ hay nói cho đúng hơn một nỗi hoang mang ập xuống bộ óc ngây thơ, chậm chạp của nó. Emengade bật dậy bỏ khỏi giường lấy tay quờ quạng tìm đường đến bên bàn đốt nến lên rồi nhìn chăm chặp vào Sara và cái ý nghĩ mới xuất hiện trong đầu nó cứ lớn dần lên biến thành nỗi hoảng sợ trong mắt nó.

“Sara.” Emengade đánh bạo hỏi nhưng vẫn rất dè dặt, sợ sệt, “Bạn có... bạn chưa bao giờ nói với tôi và tôi cũng chưa bao giờ hỏi cả vì tôi cứ sợ là như vậy sẽ khiếm nhã, nhưng bạn hãy

nói đi bạn có bao giờ bị đói không?”

Đến lúc đó cái vỏ bọc bên ngoài vỡ tung ra vì mọi cái đã vượt xa sức chịu đựng của Sara. Em ngẩng ngay đầu lên nói.

“Có.” Sara trả lời với giọng và thái độ khác hẳn. “Có, tôi rất đói và ngay lúc này đây tôi đang đói cồn đói cào đến mức có thể ăn thịt cả bạn luôn đấy. Con đói của tôi càng kinh khủng hơn khi nghe câu chuyện vừa rồi của Becky. Bạn ấy còn bị đói hơn tôi nhiều.”

Emengade thở hỗn hển.

“Ôi! Ôi! Sara” Emengade nói lạc hẳn giọng, “Tôi chưa bao giờ biết được sự thật này!”

“Chính tôi đã không muốn bạn biết” Sara nói “Vì như vậy tôi cảm thấy mình giống như những đứa trẻ ăn xin ngoài đường mặc dù tôi biết trông tôi chẳng khác gì kẻ ăn mày.”

“Không, bạn không như vậy, không giống đứa ăn xin ngoài đường!” Emengade vội nói. “Quần áo bạn hơi tồi một chút nhưng bạn không thể giống kẻ ăn xin được. Bạn không có khuôn mặt của kẻ ăn xin.”

“Một bé trai có lần đã cho tôi đồng sáu xu vì thương hại.” Sara đau đớn cười chua chát nói bất chấp thân phận của mình và lôi sợi dây trên cổ ra “Nó đây này, cậu bé đã không cho tôi đồng sáu xu, chính là quà tặng Giáng Sinh của nó, nếu như tôi không giống kẻ ăn xin khốn khổ ngoài đường.”

Dù sao thì câu chuyện về đồng sáu xu cũng làm cho cả hai đứa nguôi ngoai đi phần nào. Cả hai cũng cười mặc dù là cười trong nước mắt.

“Cậu bé đó là ai?” Emengade hỏi và nhìn vào đồng xu như thể nó không chỉ đơn thuần là đồng sáu xu bằng bạc bình thường.

“Nó chỉ là một đứa trẻ rất đáng yêu, nó nhìn thấy tôi lúc đang ra xe để đi dự lễ Giáng Sinh. Nó là một trong những đứa con của Gia Đình Lớn, một đứa bé có đôi chân bụ bẫm mà tôi gọi là Guy Clarence. Tôi chắc là nhà trẻ của nó đầy ắp quà tặng Giáng Sinh và bánh kẹo và nó đã thương cảm vì nhìn thấy tôi chẳng có gì.”

Nghe tới đó Emengade giật mình lùi lại phía sau một chút, nhưng câu nói sau cùng của Sara như gọi lại một điều gì đó trong cái đầu đang nghĩ mung lung của Emengade và cũng tạo cho nó một nguồn cảm hứng mới.

“Ôi Sara!” Emengade kêu lên “Tôi thật ngu xuẩn đã không nghĩ ra được điều đó!”

“Về cái gì chứ?”

“Về những điều tốt đẹp!” Emengade hưng phấn nói vội vã. “Đúng chiều hôm đó bà cô của tôi gửi cho tôi một hộp đầy quà mà tôi chưa hề đụng đến. Chiều hôm đó tôi đã ăn quá nhiều bánh pudding và tôi lại rất đang lo lắng về những quyển sách của bố.” Giọng nó bắt đầu run lên. “Có đủ các loại bánh, nào là bánh ga tô và bánh nhân thịt, bánh cam, bánh mứt, kẹo sô cô la và rất nhiều thứ khác trong hộp đó nữa. Tôi sẽ lên về lấy mang lên đây chúng mình cùng ăn ngay bây giờ nhé.”

Sara đói cuộn lên. Khi một người đang đói là thì chỉ cần nói đến các món ăn cũng có cảm giác khó tả. Em nắm lấy tay Emengade hỏi “Liệu bạn có làm được không?”

“Tôi nghĩ là có thể” Emengade nói rồi lao ngay ra, nhẹ nhàng mở cửa thò đầy ra bên ngoài tối đen như mực nghe ngóng rồi quay lại nói với Sara “Đèn đã tắt hết rồi và mọi người đã đi ngủ cả, tôi có thể bò về rồi lại bò lên mà không ai biết.”

Hai đứa siết tay nhau, một tia sáng vụt lóe lên trong mắt Sara. Em nói “Emengade, chúng mình coi đây là bữa tiệc nhé, thế bạn có mời người bạn tù ở xà lim bên cạnh không?”

“Có chứ! Có chứ! Chúng mình gõ vào tường ngay bây giờ, người cai ngục chắc không nghe được đâu!”

Sara đi lại phải vách sát phòng Becky, vẫn còn nghe thấy tiếng nó thồn thức, gõ bốn tiếng vào phòng.

“Bốn lần gõ có nghĩa là hãy sang bên tôi bằng con đường bí mật dưới chân tường, có chuyện cần nói” Sara giải thích.

Ngay lập tức năm tiếng gõ đáp lại.

“Thế có nghĩa là cô ấy sắp sang.” Sara nói.

Vừa lúc đó Becky đã xuất hiện ở cửa, mắt vẫn đỏ hoe và chiếc mũ sụp xuống. Nhìn thấy Emengade cô vội lấy tạp dề lau mặt ngượng ngập.

“Đừng ngại tôi Becky” Emengade nói.

“Emengade đã mời bạn sang đấy” Sara phân bua “Vì cô ấy sắp mang lên một hộp toàn của ngon vật lạ cho chúng mình.”

Chiếc mũ của Becky gần như tụt khỏi đầu, cô phẩn khởi chen vào hỏi:

“Đồ ăn á thừa cô?” “Nhiều thứ ngon để ăn á?”

“Đúng thế” Sara trả lời. “Chúng mình giả vờ coi đây là một bữa tiệc nhé.”

“Và cô có thể ăn bao nhiêu thì ăn.” Emengade nói thêm rồi rón rén ra khỏi phòng áp mái, làm rơi chiếc khăn choàng đỏ mà không hề hay biết và cũng chẳng ai nhìn thấy.

“Ôi, cô! Ôi, cô!” Becky nói và thở gấp, “Tôi biết chính cô đã nói cô ấy mời tôi. Chỉ nghĩ thế tôi đã cảm động đến chảy nước mắt rồi.” Becky đến bên cạnh Sara nhìn ngượng mồm.

Mặc dù cũng bị đói khát nhưng ánh mắt của Sara như có đóm lửa luôn tỏa sáng và lan truyền sang Becky. Ngay trong căn phòng áp mái này, bất chấp cái lạnh bên ngoài, những cực nhọc phải chịu đựng suốt cả ngày, lặn lội qua các phố trơn như đổ mỡ với đôi giày rách nát và cách đối xử tàn nhẫn bất công vẫn còn hằn sâu trong trí nhớ của những đứa trẻ tội nghiệp thì một niềm vui đơn sơ như thế này có thể coi là một phép màu nhiệm nào đó.

Sara hít thở sâu nói: “Bằng cách nào đó, những điều kỳ diệu vẫn xuất hiện trước khi những điều quá tồi tệ kịp xảy ra cứ như có phép màu nhiệm vậy. Nếu như mình có thể nhớ được những chuỗi sự việc thì sẽ thấy những điều tồi tệ nhất sẽ không bao giờ xảy ra.” Sara nói và ôm ghì lấy Becky lắc mạnh vui sướng.

“Không, bạn không được khóc! Chúng mình phải nhanh chóng dọn bàn để bày tiệc chứ!” Sara dỗ dành Becky.

“Bày tiệc ư thưa cô?” Becky hỏi và nhìn quanh nhà “Mình bày tiệc với những gì?”

“Chẳng có gì nhiều để mà chuẩn bị.” Sara trả lời gần như cười và ngay lúc đó em nhìn thấy chiếc khăn choàng đỏ của Emengade trên sàn nhà, vội chồm đến nhặt.

“Đây rồi chiếc khăn quàng của Emengade. Chắc cô ấy sẽ không quan tâm đâu, thế là mình có chiếc khăn trải bàn màu đỏ thật tuyệt rồi.” Hai đứa kéo chiếc bàn ra giữa nhà và trải chiếc khăn choàng màu đỏ của Emengade lên. Màu đỏ quả là màu làm cho người ta cảm thấy ấm cúng, dễ chịu, ngay lập tức nó làm cho căn phòng trở nên đáng hoàng hơn.

“Nếu có tấm thảm đỏ trải trên nền nhà nữa thì thật là tuyệt” Sara ao ước. “Chúng mình cứ coi như là sàn nhà cũng được trải thảm đỏ nhé!” Sara nói và đưa mắt quanh phòng tưởng tượng ra chiếc thảm đã được trải rồi và cảm thấy nó thật dày và mềm rồi mỉm cười với Becky. Cô như hiểu ý của Sara, bước đi trên sàn thật nhẹ nhàng như sợ làm hỏng chiếc thảm mềm mại dưới chân.

“Đúng đấy cô ạ,” Becky nói và nhìn Sara một cách rất nghiêm túc.

“Bây giờ làm gì tiếp đây?” Sara đứng lặng giữa nhà, lấy tay bịt vào mắt nghĩ và lẩm bầm hy vọng “Mình cứ cầu nguyện, thế nào phép màu nhiệm cũng xảy ra. Điều kỳ diệu đã mách bảo mình như vậy.”

Sara thường hay làm như thế và Becky đã nhiều lần đợi cho Sara bỏ tay ra khỏi mắt với nụ cười rạng rỡ, hy vọng những lời thỉnh cầu của mình sẽ được lắng tối cao chứng giám. Lần này cũng vậy Sara mở mắt ra kêu lên vui sướng “Đây rồi! Tôi biết mà, điều kỳ diệu đã đến! Tôi phải lục lại các thứ trong rương mà tôi có từ khi tôi còn là công chúa, biết đâu thấy được cái gì dùng được cho bữa tiệc hôm nay”

Sara lao đến góc nhà, quỳ xuống. Chiếc rương được đặt trên phòng áp mái không phải cho Sara dùng mà vì chẳng có chỗ nào để cất nó cả và cũng chẳng còn gì đáng giá trong đó ngoài những thứ bỏ đi, nhưng em vẫn tin rằng thế nào mình cũng phải tìm được cái gì đó. Những điều thần kỳ luôn được sắp đặt dưới hình thức này hay hình thức khác.

Trong góc rương quả thật còn một gói nhỏ trông chẳng có gì đáng chú ý nên đã không ai lấy đi, thế mà khi tìm được Sara coi như một di sản quý báu gồm 12 chiếc khăn tay màu trắng. Em chộp ngay lấy chạy đến bên bàn nâng niu đặt chúng lên trên chiếc khăn trải bàn màu đỏ và xếp chúng thành những hình thù hấp dẫn. Đúng là phép màu nhiệm đã giúp em làm những việc đó thật thành thạo.

“Đây là những chiếc đĩa mạ vàng, còn đây là những chiếc khăn ăn thêu rất đắt tiền do các bà sơ tại nữ tu viện Tây Ban Nha thêu.”

“Thật thế hả cô Sara?” Becky nín thở hỏi khi nghe Sara nói như vậy.

“Bạn phải tưởng tượng ra chứ. Nếu bạn mừng tượng trong đầu thì bạn sẽ nhìn thấy chúng”

“Vâng, thưa cô” Becky nói và khi Sara quay trở lại chiếc rương, nó hì hụi làm nốt những việc còn lại.

Sara quay lại rất ngạc nhiên thấy Becky đứng cạnh bàn trông rất kỳ lạ, cô cũng mắt nhắm, mặt méo sệch như bị co giật, tay khuỳnh sang hai bên như đang chuẩn bị nhấc một vật gì rất nặng lên.

“Làm sao vậy Becky?” Sara kêu lên “Bạn làm gì đấy?”

Becky giật mình mở mắt ra “Tôi cũng đang tưởng tượng mà” Becky bẽn lẽn trả lời. “Tôi cũng đang cố tập để nhìn thấy những thứ mà mình tưởng tượng ra như cô. Tôi gần như làm được rồi nhưng phải tập trung hết sức lực và mới nhìn thấy được.”

“Có thể như vậy vì bạn chưa quen đấy thôi” Sara nói với sự cảm thông thân thiện. “Bạn sẽ thấy thật dễ dàng nếu như bạn làm thường xuyên hơn. Ban đầu cũng không nên cố quá, bạn sẽ quen dần thôi mà. Bây giờ tôi sẽ nói cho bạn chúng mình có những gì nhé. Hãy nhìn này.”

Tay cầm chiếc mũ mùa hè đã cũ mà em đã lục thấy tận đáy rương. Em giật vòng hoa trên vành mũ ra và nói “Đây là hoa của bữa tiệc và nó sẽ tỏa hương thơm ngát cả phòng. Lấy cái chén uống nước và đĩa đựng bánh xà phòng ở chỗ bồn rửa tay vào đây.”

Becky lấy và kính cần đưa cho Sara.

“Nhưng đồ sành này dùng để làm gì thưa cô?”

“Đây là hũ rượu gốm sứ Tây Ban Nha” Sara vừa nói vừa quẩn mấy bông hoa vào miệng chén tưởng tượng, rồi cúi xuống đặt vài bông khác xung quanh chiếc thìa đựng bánh xà phòng, nói tiếp “Còn đây là viên đá dát ngọc.”

Sara sung sướng sửa soạn cho bữa tiệc với nụ cười chực sẵn trên môi trông như đang trong giấc mơ vậy.

“Thật đáng yêu làm sao” Becky cũng sung sướng thì thầm.

“Giá như mình có đĩa kẹo nhỉ” Sara thì thầm. “Đây rồi” Em lại lao đến chiếc rương “Mình nhớ là có nhìn thấy vật gì nữa mà.”

Đó chỉ là một bó len quần trong giấy màu đỏ. Ngay lập tức tờ giấy bọc ngoài đã được biến thành những chiếc đĩa nhỏ và được quần thêm vào những cây nến cùng với những bông hoa còn lại. Đúng là chỉ có điều kỳ diệu mới có thể biến chiếc bàn cũ được phủ bằng chiếc khăn choàng đỏ trở thành một bàn tiệc hấp dẫn bằng những thứ vớt đi lượm được từ chiếc rương đã lâu ngày không ai đụng đến.

Dưới con mắt của Sara đúng là đã có một bàn tiệc thịnh soạn và Becky sau khi ngấm ngấm một hồi, nhìn xung quanh căn phòng áp mái hồi hộp nói “Bây giờ nó còn là ngục Bastille nữa không hay đã biến thành một thứ gì đó khác rồi?”

“Ôi đúng rồi đấy, phải đấy, nó hoàn toàn khác rồi. Bây giờ nó là phòng khánh tiết rồi!” Sara đáp lại.

“Phòng khánh tiết!” Becky ngơ ngàng trở mắt nhìn những thứ mà chúng vừa trang hoàng cho căn phòng và lẩm bẩm nhắc lại “phòng khánh tiết!”

“Phòng khánh tiết,” Sara cũng nhắc lại “Một khoang lớn có mái vòm, những bức tranh cổ và một lò sưởi lớn chất đầy những khúc gỗ sồi đang cháy rất đượm dành để tổ chức tiệc tùng. Nó thật lộng lẫy với hai hàng nến cháy sáng lung linh.”

“Cô Sara!” Becky lại hỗn hển nói. Ngay lúc đó cánh cửa mở ra và Emengade lễ mễ ôm chiếc giỏ mây đựng đồ ăn bước vào. Nó rụt lại vì ngạc nhiên và sung sướng với những gì nó nhìn thấy sau khi vượt chặng đường tối đen như mực lên đến đây. Những gì nó nhìn thấy đã vượt xa sức tưởng tượng của nó, khăn trải bàn màu đỏ làm nổi bật những chiếc khăn tay màu trắng cùng những bông hoa bày trang điểm trên bàn. Một sự chuẩn bị tuyệt vời.

“Ôi, Sara! Tôi chưa từng thấy ai thông minh như bạn cả.”

“Trông đẹp không?” Sara hỏi “Tôi đã tìm thấy chúng trong chiếc rương cũ của mình. Tôi đã hỏi điều kỳ diệu của tôi và nó đã bảo tôi tìm kiếm những thứ đó trong chiếc rương này.”

“Cô Sara!” Becky chen vào. “Hãy giải thích cho cô ấy những thứ này là gì đã chứ.”

Điều kỳ diệu đã giúp cho Sara tưởng tượng ra tất cả những thứ như đĩa mạ vàng, trần nhà vòm cung, khúc củi đang cháy đỏ rực và những ngọn nến lung linh. Sara giảng giải cho Emengade khi nó lấy bánh kẹo, hoa quả ra khỏi chiếc giỏ mây làm cho bàn tiệc trông thật sự tuyệt vời.

“Một bữa tiệc thực sự” Emengade thốt lên.

“Đúng là bữa tiệc trong cung của hoàng hậu.” Becky thở dài nói.

Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu, Emengade nói: “Nghe này Sara, giả vờ bạn là công chúa, còn đây là bữa tiệc hoàng gia nhé.”

“Nhưng bữa tiệc này là do bạn tổ chức cơ mà.” Sara nói “Bạn phải là công chúa còn chúng tôi là những nô tỳ được sủng ái của bạn.”

“Ôi không được đâu. Tôi không biết làm công chúa như thế nào cả với lại tôi béo lắm. bạn làm công chúa mới phải.” Emengade từ chối.

“Thôi được, nếu bạn muốn vậy thì tôi sẽ làm công chúa.” Sara nói.

Đột nhiên em nảy ra một ý tưởng, chạy đến bên chiếc lò sưởi han gỉ nói “Có rất nhiều rác và giấy lộn vứt ở đây, chúng mình sẽ đốt lên để có được ngọn lửa sáng trong chốc lát.” Em bật diêm và ngọn lửa lung linh soi rọi khắp phòng.

“Chúng mình hãy quên hết thực tại và coi đây là bữa tiệc thật nhé.” Sara nói và đứng với tư thế như đang trong điệu nhảy, mỉm cười vui sướng.

“Trông giống tiệc thật đấy chứ! Hãy bắt đầu nhé.”

Sara đi đến bàn tiệc, duyên dáng vẫy tay gọi Emengade và Becky. Em thật sự đã đi vào giấc mơ của mình.

“Hãy nhảy đi, các cô gái xinh đẹp.” Sara sung sướng nói. “Xin mời vào bàn tiệc. Đức vua, người cha đáng kính của tôi rất tiếc hôm nay vắng mặt vì ông phải đi xa. Ông đã ra lệnh cho tôi mở bữa tiệc này chiêu đãi chư vị.” Sara hơi cúi đầu đưa mắt về phía góc phòng. “Ban nhạc đâu, hãy nổi nhạc lên.” Nói rồi Sara quay sang giải thích với Becky và Emengade “Bao giờ cũng phải có nhạc trong bữa tiệc. Giả vờ là có ban nhạc đang chơi ở góc kia, nơi trưng bày những bức tranh cổ ấy. Bắt đầu nhé.”

Tất cả chỉ vừa mới kịp cầm bánh trên tay, chưa đưa nào kịp cắn lấy một miếng thì cả ba đưa giật nảy người, tái đại nín thở nghe ngóng.

Ai đó đang chạy vội lên cầu thang. Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng đã nghe thấy tiếng bước chân giật dữ và hiểu rằng cuộc vui của chúng thế là tiêu tan.

“Cô chủ đấy.” Becky nghệt thở nói, quá sợ hãi làm rơi cả miếng bánh đang cầm trên tay xuống sàn.

“Đúng rồi!” Sara khẳng định. “Cô Minchin đã phát hiện ra chúng mình rồi.” Đôi mắt mở to kinh ngạc, mặt em cũng biến sắc luôn.

Cô Minchin xô cửa bước vào. Mặt tái đại vì tức giận hết nhìn những khuôn mặt sợ hãi đến nhìn bàn tiệc của chúng rồi lại đến những đốm lửa cuối cùng trong đồng giấy lộn cháy trong lò sưởi.

“Tao đã lường trước thế nào cũng sẽ xảy ra chuyện gì trên này mà. Nhưng tao không ngờ chúng mày lại to gan đến như vậy. Lavinia đã nói đúng.”

Đến đây cả ba đứa đều hiểu chính là Lavinia đã đoán được điều bí mật của chúng và đã phản bội chúng. Cô Minchin lao đến Becky và lại véo tai nó lần nữa quát “Con trơ tráo này, sáng mai cút ngay khỏi đây nhé.”

Sara đứng im không nhúc nhích, hai mắt mở to hơn và mặt càng tái hơn còn Emengade thì òa lên khóc.

“Xin cô đừng đuổi nó. Cô của cháu gửi cho cháu giỏ bánh kẹo và chúng cháu chỉ muốn ăn với nhau thôi ạ.” Emengade vẫn nức nở.

“À ra thế đấy, công chúa Sara làm chủ tiệc chứ gì.” Cô Minchin mỉa mai quay về phía Sara tức giận, giậm chân thét lớn “Chính mày bày ra trò này chứ làm sao con Emengade nghĩ ra được. Chính mày đã trang trí cái bàn với những thứ rác rưởi này phải không?”

“Cút về cái xó của mày đi” cô Minchin quát Becky. Nó nem nép lủi đi, giấu mặt vào tạp dề, hai vai rung lên.

Lại đến lượt Sara chịu trận.

“Ngày mai tao sẽ cho mày biết tay. Mày sẽ không được ăn cả bữa sáng, bữa trưa và bữa tối hiểu chưa!”

“Hôm nay cháu cũng đâu có được ăn bữa nào, thưa cô” Sara nói yếu ớt.

“Thế thì càng tốt, mày sẽ có cái gì để mà nhớ đời chứ. Còn đứng sững ra đấy làm gì. Cho tất cả những thứ này vào giỏ trở lại.”

Nói rồi cô tự tay cho hết tất cả các thứ vào giỏ mây và đưa mắt nhìn những quyển sách mới của Emengade.

“Còn mày nữa, dám mang những cuốn sách mới đẹp đẽ như vậy đến nơi bẩn thiếu như thế

này sao. Mang về phòng và đi ngủ ngay. Ngày mai cấm được ra khỏi phòng. Tao sẽ viết thư cho bố mày, xem ông ấy nói gì khi biết tối nay mày ở đâu?”

Có một cái gì đó trong ánh mắt của Sara làm cô càng tức điên lên. Lần này cô tấn công Sara quyết liệt hơn.

“Mày đang nghĩ gì mà nhìn tao như vậy?”

“Tôi đang tự hỏi,” Sara trả lời giống như đã có lần em trả lời cô Minchin ở trên lớp.

“Mày đang tự hỏi cái gì?”

Khung cảnh lúc đó giống hệt những gì đã xảy ra trên lớp.

“Tôi đang tự hỏi không biết cha tôi sẽ nói gì nếu ông biết được tôi đã ở đâu tối nay.” Sara nói nhẹ nhàng, không một chút vô lễ hay khiếm nhã nào trong cách nói của em.

Cũng như lần trước, thái độ lãnh đạm của Sara càng làm cho cô Minchin tức sôi lên, cô lao đến lắc mạnh Sara, gào lên điên dại.

“Mày, một con nhãi cứng đầu cứng cổ không thể chấp nhận được! Mày dám nói với tao thế à? Mày dám ư?”

Cô nhặt mấy cuốn sách, vơ nốt những thứ trên bàn vào giỏ, ấn vào tay Emengade xô nó ra cửa rồi cũng bước theo. Trước khi sập cửa lại cô còn ngoái cổ lại nói “Ở đây mà tự hỏi nhé.” Emengade lấy bảy bước đi bỏ lại Sara một mình hoàn toàn cô độc.

Thế là hết. Đốm lửa cuối cùng trong lò sưởi cũng đã lụi theo giấc mơ của chúng. Chỉ còn lại chiếc bật lửa, chiếc bàn trống trơn, những chiếc đĩa mạ vàng, khăn thêu và những vòng hoa trang trí cũng đã biến trở lại thành những chiếc khăn tay cũ kỹ, những mẫu giấy màu rải rác và những bông hoa giả đã bị bỏ đi. Ban nhạc cùng phòng tranh đã bị đánh cắp mất. Emily vẫn ngồi

đổ tựa lưng vào tường nhìn chăm chăm về phía trước. Sara đến gần run rẩy bế nó lên.

“Emily ơi, chẳng còn gì cả, chẳng có tiệc mà cũng chẳng có công chúa nào cả. Chẳng còn ai ngoài những tù nhân trong ngục Bastille.” Sara ôm mặt ngồi phịch xuống.

Điều gì sẽ xảy ra nếu như lúc đó em không giấu mặt đi, nếu như em lại ngược nhìn lên cửa sổ trên mái nhà vào lúc đó, tôi không biết, nhưng nếu như vậy thì chắc chắn phần kết của chương này sẽ hoàn toàn khác rồi. Nếu như lúc đó em ngẩng đầu lên, chắc chắn em sẽ giật mình bởi những gì em nhìn thấy. Chắc chắn em sẽ nhìn thấy vẫn khuôn mặt đen sạm đó dán vào ô cửa giống như hôm em ngồi nói chuyện với Emengade.

Thế nhưng em đã không ngẩng lên mà lại gục mặt vào lòng bàn tay hồi lâu, một thói quen mỗi khi em cố gắng âm thầm chịu đựng điều gì đó rồi lặng lẽ lên giường ngủ.

“Mình không thể tưởng tượng ra điều gì khi còn thức cả.” Sara nói một mình “Cố cũng không được, có lẽ khi mình ngủ thì giấc mơ lại quay trở lại và mình lại có thể tưởng tượng ra được những điều mình muốn.”

Bỗng nhiên em cảm thấy vô cùng mệt mỏi, có lẽ là cảm giác thèm ăn thì đúng hơn. Em bật dậy gượng men ra mép giường.

“Cứ cho là ngọn lửa đỏ rực đang nhảy múa trong lò” Em lẩm bẩm “Trước lò là chiếc ghế thật êm và trên chiếc bàn nhỏ cạnh đó là bữa tối nóng hổi, thơm phức”. Sara kéo chiếc chăn mỏng mỏng dính rồi lại ước “Cứ cho là mình đang nằm trên chiếc đệm này, đầu gối lên chiếc gối lông chim. Cứ cho là như vậy.” Sự mệt mỏi đã rất có ích cho Sara lúc này. Nó đã nhanh chóng đưa em vào giấc ngủ. Em không biết mình đã ngủ bao lâu rồi nhưng chắc chắn là em đã đủ mệt để có một cảm giác ngủ li bì mà không bị khuấy động bởi một tiếng động nào kể cả tiếng động do cả gia đình nhà chuột Melchisedec tranh nhau chui ra khỏi hang đánh lộn và đùa nghịch ầm ĩ Sara vẫn ngủ thiếp đi.

Không biết điều gì đã kéo em ra khỏi giấc ngủ li bì đó. Sự thật là tiếng động đó đã kéo em trở lại với hiện thực. Đúng là có một tiếng động. Cái móc cửa sổ trên mái sập xuống và cửa sổ đóng lại ngay sau khi có một bóng người vận đồ trắng nép sát xuống cánh cửa để có thể nhìn thấy tất cả mọi điều xảy ra trong căn phòng áp mái của Sara nhưng lại không đủ gần để bị phát

hiện ra.

Lúc đầu em không mở mắt ra vì quá buồn ngủ và cũng vì quá ấm và quá thoải mái dễ chịu. Thật vậy em cảm thấy rất ấm và thật dễ chịu đến nỗi em không tin được là mình đã thức nổi. Em chưa bao giờ cảm thấy thực sự ấm áp và dễ chịu như bây giờ chỉ trừ những khi em đang trong những giấc mơ đẹp của mình.

“Một giấc mơ thật tuyệt!” Sara thì thầm. “Ấm đến nỗi mình chẳng muốn thức dậy tí nào cả.”

Tất nhiên đây là giấc mơ. Em có thể cảm thấy mình đang nằm trong đồng chăn gối thật ấm êm nhất là khi em thò tay ra chạm vào chiếc chăn bông bọc sa tanh. Vẫn tưởng mình trong mơ, Sara vẫn nằm yên không dám mở mắt ra vì sợ nếu mở mắt ra thì giấc mơ lại biến mất.

Sara không thể ngủ thêm được nữa mặc dù em cố nhắm nghiền mắt vào, vẫn có một cái gì đó ngay ở trong phòng cứ muốn đánh thức em dậy. Em có cảm giác như có ánh sáng cùng với âm thanh tí tách, phần phật của ngọn lửa đang cháy.

“Tôi đang thức hay vẫn còn đang mơ” Sara buồn bã nghĩ “Không thể, không thể như vậy được.”

Sara cố gắng mở mắt ra mặc dù không muốn và mỉm cười khi nhìn thấy những thứ mà em chưa từng thấy trong căn phòng áp mái này bao giờ và không bao giờ có thể thấy được.

“Ôi tôi chưa tỉnh giấc thì phải.” Sara thì thầm, đánh liều chống khuỷu tay lên nhìn xung quanh “Mình vẫn mơ sao?”. Em chắc chắn những gì em nhìn thấy phải là trong mơ, vì nếu em tỉnh dậy những thứ này sẽ biến mất và không thể có được.

Bạn có nghĩ rằng Sara tin chắc rằng em vẫn chưa thực sự trở về với hiện tại không? Đúng là mắt em đang nhìn thấy ngọn lửa cháy bập bùng trong lò sưởi, bên cạnh là chiếc ấm đun nước đang sôi réo lên; trên sàn nhà là tấm thảm dày, thật mềm mại ấm áp; trước mặt lò sưởi một chiếc ghế gấp đang trải ra và còn có cả gối ôm nữa; cạnh ghế là chiếc bàn nhỏ phủ khăn trắng muốt cũng có thể gấp vào được. Trên bàn là bộ đồ ăn gồm chén bát đang được đẩy kín, dao đĩa, bình trà và cả xoong chảo nữa. Giường được trải tấm đệm bọc sa tanh mới; phía cuối giường

có chiếc áo choàng bằng lụa, dưới chân giường có đôi dép lê đi trong nhà. Đầu giường có mấy quyển sách mới. Căn phòng trong mơ của em đã hiện ra thành sự thật, tràn ngập ánh sáng ấm áp tỏa ra từ cây đèn trên bàn với chiếc chao đèn màu hồng.

Sara ngồi bật dậy chống khuỷu tay xuống giường, ngạc nhiên đến nghẹt thở.

“Ôi, giấc mơ đã không bị tan biến đi.” Sara nói hốt hển. “Mình chưa từng có giấc mơ như thế này bao giờ.” Em không dám cử động chỉ sợ giấc mơ tan biến mất, thế rồi cuối cùng em cũng phải chui ra khỏi chăn đặt chân lên thảm, cười sung sướng vô hạn.

“Mình đang mơ – mình đang ra khỏi giường” Sara nghe thấy mình nói rồi đứng dậy nhìn khắp lượt quanh phòng, hết chỗ này đến chỗ khác. “Mình đang mơ và giấc mơ đó đã ở lại thành hiện thực! Mình mơ mà lại có cảm giác như thực. Nó là giấc mơ hay mình bị bùa mê. Rõ ràng là mình đang nhìn thấy chúng thật mà” Sara lấp bắp nói, “Không sao chỉ cần mình nghĩ là có thực là được rồi!”

Em đứng giữa nhà ngẩn ngía hồi lâu sướng ngây ngất rồi lại kêu lên “Không thể thể được! Không thể là thật được! Nhưng sao mình lại nhìn thấy, sờ thấy như thật vậy?”

Ngọn lửa trong lò sưởi kéo em lại gần, Sara quỳ xuống, giơ tay hơ vào ngọn lửa gần đến nỗi cái nóng của ngọn lửa làm em phải rút tay lại. “Ngọn lửa mà mình mơ thấy đâu có nóng,” nói rồi em đứng bật dậy lấy tay sờ vào bàn cùng bộ đồ ăn trên đó, đặt tay lên tấm thảm, và vào chăn đệm. Sara cầm bộ đồ ngủ mềm mại như tơ, ôm ghì nó vào lòng rồi áp nó lên má. “Thật ấm và thật mềm làm sao” Sara nói gần như khóc. “Đúng là thật rồi. Đúng rồi!”

Em vắt chiếc áo choàng lên vai rồi xỏ chân vào đôi dép.

“Cũng là thật. Tất cả là sự thật chứ không phải mình đang mơ!”

Em nhảy bổ đến chồng sách và lật ngay quyển trên cùng ra xem và nhìn thấy dòng chữ ở ngay trang lót “Tặng cháu gái ở căn phòng áp mái. Một người bạn của cháu.”

Không biết em có ngạc nhiên khi đọc những chữ đó hay không nhưng em úp mặt vào trang sách khóc tức tưởi.

“Không biết người bạn đó là ai nhưng cũng vẫn còn có người nghĩ đến mình dù chỉ một lát thôi. Mình có bạn rồi.”

Em cầm cây nến và lên đi sang phòng Becky, đứng ở đầu giường thì thầm “Becky, Becky dậy đi!”

Becky thức giấc ngồi bật dậy nhìn ngơ ngác, mặt vẫn còn vết nước mắt. Bên nó là một cô gái trong bộ đồ ngủ sang trọng bằng tơ. Khuôn mặt mà nó nhìn thấy lúc này thật rạng rỡ, đáng yêu vô cùng. Một công chúa Sara đứng như trong trí nhớ của Becky, cũng đứng bên giường, tay cầm nến.

“Becky, sang phòng tôi đi, sang ngay đi!”

Becky quá sợ hãi chẳng nói được điều gì chỉ lẳng lặng đứng dậy lẳng lặng đi theo Sara. Khi hai đứa bước qua bậc cửa, Sara đóng sập cửa lại và đẩy Becky vào giữa đồng chăn đệm êm ấm, làm đầu óc nó quay cuồng và cơn đói cũng tan biến mất.

“Tất cả là thật đấy! Mình đã sờ thử rồi. Thật như sự tồn tại của chúng mình vậy. Phép màu nhiệm đã biến giấc mơ của mình thành sự thật khi chúng mình đang ngủ. Chính phép màu nhiệm đã ngăn chặn không để cho những điều quá tồi tệ xảy ra.”

CHƯƠNG XVI

NGƯỜI KHÁCH LẠ

Hãy tưởng tượng xem bọn chúng đã làm gì vào quãng thời gian còn lại của buổi tối hôm ấy. Chúng đã núp người như thế nào để tận hưởng hơi ấm của ngọn lửa nhảy múa trong lò. Hai đứa sung sướng thưởng thức các món ăn sang trọng bày sẵn trên bàn, nào súp thơm phức, bánh mì, bánh sandwich, bánh ngọt đủ cả cho hai đứa. Trà mới thơm ngon làm sao, chẳng cần phải tưởng tượng ra nữa. Đúng là trà thật rồi. Nó được đựng trong chiếc chén hàng ngày Becky

vẫn uống nước.

Được ăn no, sưởi ấm, Sara cố tận hưởng hết cái vận may hiếm có, em vẫn sống trong những tưởng tượng của mình nên sẵn sàng đón nhận giấc mơ trở thành hiện thực này, nhưng rồi cũng đến lúc phải dừng lại ngạc nhiên suy ngẫm.

“Ai trên trái đất này đã làm điều này mới được chứ, nhất định phải có ai đó. Lúc này đây mình đang ngồi bên lò sưởi, có lửa thật! Ai làm việc này và người đó ở đâu – tôi có một người bạn – vậy ai là bạn của tôi chứ hả Becky?”

Quả thật là khi hai cô bé ngồi bên lò sưởi, sung sướng thưởng thức những món ăn đầy dinh dưỡng ấy chúng vẫn cảm thấy có điều gì đó thật kỳ lạ, chúng nhìn nhau bán tín bán nghi.

“Cô có nghĩ chúng sẽ tan biến mất không?” Becky thì thầm hỏi. “Chúng mình có phải ăn nhanh lên không?” Và cô vội nhét nốt chiếc bánh kẹp thịt vào mồm nhai ngấu nghiến. Nếu chỉ là mơ thì phong cách đó có thể bỏ qua được.

“Không, chúng không biến mất đâu” Sara nói “Tôi đang ăn chiếc bánh xốp đây này và tôi còn cảm thấy vị ngọt và thơm của nó nữa. Còn nếu trong mơ bạn không thể ăn thật được. Tôi đã thử xem mình tỉnh hay mơ bằng cách sờ vào hòn than đang đỏ trong lò và cấu vào mình xem có biết đau không rồi.”

Cuối cùng chúng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ. Hai đứa trẻ đã được ăn no, ngồi ngủ gà ngủ gật bên cạnh lò sưởi. Lúc đó Sara mới để ý đến chiếc giường hoàn toàn khác của mình. Có đủ chăn để chia cho cả Becky. Chưa bao giờ cô dám nghĩ được sung sướng đến như vậy. Tối hôm đó cái giường chật chội của cô ấm áp dễ chịu hơn nhiều. Lúc ra về cô còn dừng lại ở bậc cửa với cặp mắt hau háu nói với vào “Nếu sáng mai chúng biến mất thì tôi đến thế nào chúng cũng xuất hiện trở lại. Tôi không bao giờ quên được những gì chúng mình có ngày hôm nay.” Cô nhìn lại tất cả các đồ vật một lượt như để nạp tất cả những gì cô thấy vào bộ nhớ của mình. “Lò sưởi ở đằng kia và phía trước là cái bàn, trên đó có đèn ánh sáng màu hồng. Giường có đệm bọc sa tanh, sàn nhà trải thảm rất ấm. Cái gì cũng đẹp. Và...” Cô dừng lại một lúc, đặt tay lên bụng nói tiếp “Có cả súp, bánh kẹp, bánh xốp nữa.” Ghi nhận sự hiện diện có thực của những đồ vật đó xong Becky quay về phòng đi ngủ.

Qua một hăng thông tấn nào đó hoạt động bí mật trong trường và cả trong đám người hầu, sáng hôm sau cả trường đều biết Sara đã bị mất mặt và đã vô lễ với cô Minchin một cách khủng khiếp còn Emengade thì đang bị trừng phạt và đáng lẽ con hầu Becky phải cuốn xéo ngay sáng hôm đó nhưng cô Minchin chưa đuổi nó ngay vì không dễ gì tìm được một con hầu nhu mì chịu đựng và làm việc như nô lệ chỉ để nhận được vài xu một tuần như Becky. Bọn trẻ lớn trong trường đều hiểu rằng cô Minchin rất muốn nhưng không thể tống cổ Sara đi cho khuất mắt chỉ vì mục đích thực dụng của cô ấy.

Jessie và Lavinia kháo nhau “Đúng là Sara lớn nhanh như thổi và nó cũng đã học được rất nhiều, chẳng mấy chốc nó có thể đảm đương việc dạy học được. Mà chắc chắn là nó sẽ phải làm không công cho cô ấy thôi.”

“Lavinia này, cậu thật ranh ma, làm sao cậu biết được là Sara bày trò trên gác xép rồi đi mách cô Minchin đấy” Jessie hỏi.

“Tôi biết được là qua con Lottie. Con bé không hề biết là đã nói cho tôi. Mà có gì xấu khi mách với cô Minchin đâu, tôi nghĩ đấy là trách nhiệm của mình. Lúc nào nó cũng lên mặt. Nó đã bị bắt quả tang trông thật lỗ bịch khi đang định làm một việc rất trịnh trọng trong bộ quần áo rách tả tơi của mình!”

“Chúng nó đang làm gì khi cô Minchin bắt được chúng?”

“Đang bịa ra những điều ngu xuẩn. Emengade đã mang đồ ăn lên ăn cùng Sara và Becky. Nó có bao giờ mời mình cái gì đâu. Tôi chẳng quan tâm nhưng sao nó lại mời bọn giẻ rách đó mới tức chứ. Chắc cô Minchin không đuổi con Sara đi chỉ vì cô ấy muốn nó sau này dạy học cho cô ấy thôi.”

“Nếu bị đuổi nó sẽ đi đâu nhỉ?” Jessie lo lắng hỏi.

“Làm sao tôi biết được.” Lavinia cau kính nói. “Chắc nó phải rất thảm hại khi vào lớp hôm nay sau tất cả những gì đã xảy ra. Hôm qua nó cũng không được ăn cả buổi chiều lẫn bữa tối. Hôm nay cũng bị trừng phạt như vậy.”

Dù sao Jessie cũng không đến nổi xấu bụng bằng sự ngu dốt của mình, nó giật lấy quyển sách, phản ứng “Thật khủng khiếp. Tôi nghĩ họ không có quyền bỏ đói cô ấy đến chết.”

Khi Sara xuống bếp, bà đầu bếp và những người hầu đều nhìn em hết sức kinh ngạc. Nó vội vã đi ngang bọn họ vì đã ngủ quên và dậy muộn hơn mọi ngày một chút. Becky cũng vậy. Cả hai đứa đều không có thời gian để gặp nhau và cùng đều vội vã lao xuống cầu thang vào công việc của mình.

Sara đến chỗ rửa chén bát thấy Becky đang hì hụi cọ ấm đun nước và đang khe khẽ nói gì đó trong hòng, vui sướng ra mặt.

“Lúc tôi dậy cái chăn vẫn còn đấy cô ạ” Nó thì thầm sung sướng. “Nó vẫn là cái chăn như đêm qua.”

“Của tôi cũng vậy” Sara đáp lại. “Tất cả vẫn còn nguyên như những gì chúng mình thấy tối hôm qua. Lúc mặc đồ tôi còn ăn nốt mấy thứ còn lại.”

“Ôi, chúa ơi!” Becky bật ra tiếng kêu hoan hỉ, sung sướng tột độ nhưng vẫn kịp cúi đầu vào chiếc ấm đang cọ lúc bà đầu bếp bước ra.

Cô Minchin cho gọi Sara lên gặp tại phòng học. Đó là điều Lavinia cũng mong đợi. Sara luôn làm cho cô bối rối bức tức bởi em không bao giờ khóc hay hoảng sợ trước bất kỳ sự trừng phạt nào. Mỗi khi bị mắng chửi em chỉ lặng im đứng nghe một cách nhẫn nại, mặt nghiêm nghị. Kể cả những khi bị trừng phạt phải làm thêm những công việc nặng nhọc hay bị bỏ đói em cũng không một lời kêu ca phàn nàn hay tỏ thái độ chống đối. Thật sự đối với cô Minchin thì thái độ lãnh đạm phớt lờ của Sara, nhưng không bao giờ tỏ ra khiếm nhã, lại là cái mà cô Minchin không thể chịu đựng nổi. Bị đói suốt từ hôm qua đến giờ cùng với sự việc xảy ra đêm hôm qua cùng nguy cơ bị bỏ đói cả ngày hôm nay chắc chắn con bé sẽ bị khuất phục. Nó mà không xuất hiện với bộ mặt xanh xao, ủ rũ khúm núm và cặp mắt đỏ hoe mới lạ chứ.

Cô Minchin là người đầu tiên trông thấy Sara khi nó vào phòng học giúp bọn nhỏ học tiếng Pháp và trông coi cho bọn nó làm bài tập. Em nhún nhảy đi vào lớp, sắc mặt đầy sức sống, vui vẻ như muốn cười làm cô Minchin hết sức kinh ngạc, không hiểu đứa trẻ này được đúc bằng gì và thái độ của nó có nghĩa gì? Cô cho gọi Sara lên gặp ngay lập tức.

“Trông mày không có vẻ gì là biết lỗi cả. Mày đã quá chai sạn rồi phải không?”

Sự thật là khi một đứa trẻ, ngay cả người lớn cũng vậy, được ăn ngon ngủ kỹ trên chiếc giường ấm êm hoặc đi ngủ với những câu chuyện thần tiên trong đầu và khi tỉnh dậy thấy những giấc mơ thần tiên đó thành sự thật thì làm sao có thể có được bộ mặt ủ rũ kể cả khi cố gắng gạt niềm vui ra khỏi ánh mắt của mình. Cô Minchin há miệng ngạc nhiên không nói được điều gì khi nhìn thấy cặp mắt của Sara khi em ngược lên lễ phép trả lời.

“Cháu xin lỗi thưa cô, cháu biết mình đã sai ạ.”

“Hãy biết điều và đừng có lặp lại những hành động hỗn láo của mày nữa và đừng quên là hôm nay mày cũng không được ăn uống gì đâu đấy.”

“Vâng, thưa cô.” Sara bình thản trả lời và khi em bước ra tim đập rộn ràng nhớ lại những gì xảy ra hôm qua. “Nếu phép màu nhiệm không kịp cứu chắc bây giờ mình phải thảm hại lắm!”

“Nó chẳng có vẻ đối gì cả” Lavinia thì thầm và cười mỉa mai. “Nhìn nó kìa, chắc nó đang giả vờ là đã có một bữa điểm tâm thịnh soạn rồi thì phải.”

“Cô ấy chẳng giống ai cả” Jessie nhìn Sara dạy bọn trẻ con học nhận xét. “Thỉnh thoảng tôi thấy sờ sợ cô ấy thế nào ấy.”

“Thật lố bịch!” Lavinia thốt lên.

Suốt cả ngày hôm đó vẻ mặt Sara vẫn bình thản, má còn hơi ửng hồng làm bọn gia nhân đều kinh ngạc nhìn em bối rối và to nhỏ kháo chuyện với nhau. Cô Amelia cũng ngạc nhiên không kém. Cô không hiểu nổi tại sao trong hoàn cảnh cùng cực đang phải chịu đựng mà Sara vẫn bình thản hay nói cho đúng hơn là dũng cảm đến như vậy và có vẻ như Sara muốn chứng tỏ cho mọi người thấy sự dũng cảm của mình.

Sara quyết định phải giữ bí mật tất cả mọi chuyện xảy ra trên phòng áp mái của mình. Nếu như cô Minchin lại leo lên đó lần nữa thì mọi cái sẽ bị lộ hết. Có vẻ như cô ấy chẳng có ý định

lên đây làm gì vì cả Lottie và Emengade đều bị canh chừng rất chặt và chẳng đứa nào dám lên ra khỏi giường lần nữa. Có thể cho Emengade và Lottie biết được sự thật vì cả hai đều có thể giữ bí mật được. Cũng có thể tự phép màu nhiệm đã có cách giấu những điều tốt đẹp của nó rồi.

Suốt ngày Sara luôn tâm niệm “Dù bất kỳ điều gì xảy ra, thì đâu đó trên trái đất này em vẫn có một người bạn, một người bạn tốt bụng và huyền bí. Dù không bao giờ mình có thể biết được người bạn đó để cảm ơn nhưng mình cũng không bao giờ bị cô đơn. Ôi phép màu nhiệm thật tốt với mình!”

Thời tiết ngày một xấu hơn có thể nói là tồi tệ nhất vào ngày hôm đó. Mưa nhiều hơn, bùn lầy nhiều hơn, lạnh nhiều hơn và cũng nhiều việc phải đi lại hơn. Người đầu bếp cũng cáu bẳn hơn. Biết Sara đang bị trừng phạt bà ta càng hành hạ Sara thậm tệ hơn. Tất cả những điều đó đều không hề gì với Sara, một khi em tin rằng phép màu nhiệm đã đứng về phía mình. Bữa tối hôm trước thực sự đã cho Sara sức mạnh để có thể tồn tại được suốt ngày hôm nay và em nghĩ rằng vẫn có thể ngủ ngon lành kể cả không có bữa tối hôm nay, mặc dù em cũng đã cảm thấy đói ngay lúc này rồi. Sara vẫn nghĩ là mình có thể chịu đựng được cho tới bữa sáng ngày hôm sau, khi khẩu phần ăn của em được phục hồi. Hôm đó rất muộn em mới làm xong hết những việc được giao, nhưng lại tự buộc mình phải lên phòng học ngồi học một mình đến mười giờ khuya mới được nghỉ. Mải đọc sách mãi khuya lắm em mới quay về phòng áp mái của mình, tim đập rộn rã, đứng ở cửa thì thầm một mình, cố tỏ ra can đảm “Cũng có thể mọi thứ đã tan biến mất rồi. Có thể là mình chỉ được mượn chúng trong cái ngày đen tối đó thôi. Đúng là ai đó đã cho mình mượn. Tất cả đều là thật chứ không phải mơ.”

Em đẩy cửa bước vào, đứng dựa lưng vào cửa nhìn khắp phòng. Phép màu nhiệm vẫn còn đó. Lờ mờ cầu nguyện của em đã hiển linh và còn hiển linh hơn cả những lần trước nhiều. Ngọn lửa vẫn cháy và đang nhảy múa vui nhộn trong lò sưởi. Nhiều đồ đạc mới được chuyển đến làm thay đổi hẳn bộ mặt của căn phòng áp mái tồi tệ của em. Chẳng nghi ngờ gì nữa, Sara chỉ còn biết dụi mắt nhìn kinh ngạc. Trên bàn, một bữa tối thịnh soạn đang đợi em. Lần này có cả đồ ăn cho Becky. Mặt lò sưởi được phủ bằng chiếc khăn thêu rực rỡ và có đặt các đồ trang trí ở trên. Tất cả những gì xấu xí đều được che kín, nhất là các chỗ tróc lở trên tường, bằng những vật trong trí đủ màu sắc cùng với những chiếc quạt sặc sỡ. Chúng được gắn lên tường bằng những chiếc ghim sắc khỏe đến nỗi không cần dùng đến búa. Một vài chiếc gối lớn được đặt trên thảm, có thể làm ghế ngồi và một chiếc ghế gỗ lớn được phủ một tấm thảm nhỏ và cũng có những chiếc gối đặt lên đó dùng thay cho sofa.

Sara dần dần trở lại với thực tại, ngồi nhìn đi nhìn lại khắp căn phòng mà vẫn không thật tin vào mắt mình.

“Đúng là những giấc mơ đã biến thành sự thật, chẳng khác gì trong truyện cổ tích cả. Không biết là nếu như mình ước có viên kim cương hay một bị vàng bạc châu báu thì liệu chúng có xuất hiện không. Điều đó đâu có khác gì sự xuất hiện của những đồ đạc này. Đây đúng là căn phòng áp mái của mình ư? Còn mình vẫn là Sara đói rách dầm mình trong mưa gió lạnh lẽo ẩm ướt ở ngoài đường đấy ư? Mình vẫn thường tưởng tượng ra những chuyện thần tiên và mong ước chúng biến thành sự thật. Mình chẳng vẫn đang sống trong những câu chuyện thần tiên đó sao.”

Sara nghĩ ngợi hồi lâu rồi đứng dậy gõ vào tường gọi người bạn tù ở xà lim bên cạnh và người bạn tù lại sang.

Khi Becky bước vào phòng cô gần như ngập vào đống đồ đạc trên sàn và phải mất mấy giây đồng hồ mới lấy lại được hơi thở, hỗn hển lặp lại những gì nó đã nói sáng nay lúc hai đứa gặp nhau nơi rửa chén bán ở nhà bếp.

“Hãy nhìn này” Sara nói.

Tối hôm đó Becky cũng ngồi trên chiếc gối đặt trên thảm trước lò sưởi và cũng có phần ăn riêng cho cô.

Khi Sara đi ngủ em mới phát hiện ra là đã có thêm khăn trải giường mới cùng chiếc gối lông chim thật êm. Khăn trải giường và gối của em hôm qua đã được chuyển sang cho Becky, với cô thật là quá sức tưởng tượng, cô chưa bao giờ nghe nói đến những đồ sang trọng đến như vậy cũng như chưa bao giờ từng được hưởng sự sung sướng như thế bao giờ.

“Ở đâu ra những thứ sang trọng thế này thưa cô?” Becky không kìm được tò mò hỏi. “Lạy chúa! Ai có thể làm được điều này chứ?”

“Đừng hỏi,” Sara nói “Tôi cũng không biết mà chỉ biết nói cảm ơn tất cả những gì mà phép màu nhiệm đã mang lại. Mà như vậy lại càng hay hơn.”

Từ đó trở đi cuộc sống của em ngày càng tốt đẹp hơn vì câu chuyện thần tiên đó vẫn tiếp diễn và hầu như ngày nào cũng có thêm một vài sự kiện mới. Có thể chỉ là vài vật trang trí hay chút đồ đạc mới cho đến khi căn phòng áp mái tồi tệ trở thành một căn phòng sang trọng. Những bức tường tróc hết vữa đã được che bởi tranh ảnh hay thảm treo tường. Vì phòng nhỏ nên bàn ghế đều có thể gấp lại được. Chiếc giá sách treo trên tường với biết bao nhiêu là sách. Tất cả những tiện nghi và đồ đạc sang trọng phục vụ cho cuộc sống của em cứ lần lượt xuất hiện đến mức em chẳng có thể mong muốn cái gì thêm nữa. Khi em xuống nhà đi làm, những đồ ăn thừa của ngày hôm qua vẫn còn trên bàn, tối về, phép màu nhiệm đã dọn sạch sẽ và đã bày sẵn một bữa tối khác cho em.

Cô Minchin ngày càng cau có chửi mắng suốt ngày, cô Amelia cùng lũ gia nhân cũng chẳng kém, ngày càng thô lỗ và họ đối xử với Sara ngày càng tàn nhẫn hơn. Em bị sai đi làm mọi việc bất kể thời tiết như thế nào, và họ cũng chẳng tiếc lời chửi mắng. Sara rất ít có cơ hội gặp hay trò chuyện với Lotie và Emengade. Lavinia thì miệt thị chế giễu, còn những đứa trẻ khác thì tò mò nhìn quần áo ngày càng rách rưới tồi tệ của em nhất là khi em phải vào phòng học. Tất cả những cái đó chẳng có nghĩa lý gì với em khi em đang sống trong câu chuyện thần tiên, tuyệt vời và bí ẩn của mình, thậm chí nó còn thi vị và có ý nghĩa hơn tất cả những gì xưa nay em vẫn hư cấu lên để làm dịu tâm hồn đói khát trẻ thơ và để cứu chính mình những khi hoàn toàn tuyệt vọng. Thật trớ trêu nhiều khi bị chửi mắng thậm tệ em lại không thể kìm nén được nụ cười.

“Nếu như họ biết được! Giá như họ cũng hiểu được!” Sara thường tự nói với mình.

Sự sung sướng và hạnh phúc em đang được hưởng đã làm em khỏe mạnh hơn và cũng là niềm vui mà em mong đợi. Mỗi khi đi làm ở bên ngoài về mặc dù vừa đói vừa rét nhưng em biết chắc là em sẽ được sưởi ấm và được ăn no ngay sau khi em leo đến căn phòng áp mái của mình. Những lúc quá cực nhọc em cũng lại nghĩ đến những gì đang mong đợi em mỗi khi em mở cửa ra hay đoán xem hôm nay sẽ có thêm niềm vui gì mới. Chỉ trong thời gian rất ngắn trong em đã có da có thịt, má đã hồng trở lại và mắt em trở nên không quá to so với khuôn mặt của mình nữa.

“Sara Crewe trông thật khỏe mạnh nhỉ.” Cô Minchin vẻ không tán thành nói với em gái.

“Đúng vậy, nó béo như con cò bị bỏ đói ấy” cô Amelia tội nghiệp vụng về trả lời.

“Bỏ đói!” Cô Minchin tức giận kêu lên. “Chẳng có lý do gì để trông nó như con cò bị bỏ đói

cả. Nó luôn được ăn no!”

“Đúng thế, đương nhiên là nó được ăn đầy đủ rồi” Cô Amelia vội chống chế vì biết mình đã lỡ lời.

“Mỗi khi nhìn thấy nó tôi lại tức điên lên và thấy như có cái gì đó không thể chấp nhận được ở cái con bé mới có gần ấy tuổi.” Cô Minchin mơ hồ ngạo mạn nói.

“Đó là cái gì?” Cô Amelia hỏi lại.

“Có thể coi đó là thái độ bất chấp, coi thường hay thách thức,” Cô Minchin đáp lại có vẻ khó chịu vì cô biết rằng cái làm cô tức giận không phải như những gì cô nói mà chính là cô không thể tìm được từ nào thích hợp cho cái thái độ đó của Sara. “Những đứa trẻ khác thế nào cũng bị khuất phục bởi tất cả những thay đổi mà nó phải chịu, đằng này nó không hề bị suy sụp như thế nó là một công chúa vậy.”

“Chị có nhớ, có lần trong phòng học nó đã hỏi chị là điều gì sẽ xảy ra nếu như chị phát hiện ra nó là...” Cô Amelia lại vụng về nói thêm.

“Không, tôi không nhớ gì cả, đừng vớ vẩn” Cô Minchin nói vậy nhưng thực sự cô nhớ rất rõ những gì Sara nói hôm đó.

Ngay cả Becky trông cũng có da có thịt và có vẻ bớt nhút nhát đi. Tất nhiên là như vậy vì nó cũng có vai trò trong câu chuyện thần tiên bí mật đó. Nó cũng có hai chiếc chiếu mới, rất nhiều khăn trải giường, hai gối và mỗi buổi tối đều được ngồi ăn trên đệm cạnh lò sưởi. Ngục Bastile cùng những tù nhân đã biến mất chỉ còn lại hai đứa trẻ sung sướng với những niềm vui riêng của chúng. Lúc thì Sara đọc sách, lúc em học bài và thỉnh thoảng ngồi bên lò sưởi em lại cố đoán xem người bạn của em là ai và ước được nói với người đó những gì từ đáy lòng mình.

Một hôm một điều kỳ diệu nữa lại đến. Một người đàn ông mang đến cửa trường rất nhiều bưu kiện và tất cả đều đề dòng chữ to và đậm ***“Gửi cháu gái nhỏ ở phòng áp mái phía bên phải.”***

Sara bị sai ra ngoài nhận và mang những gói đó vào. Em đặt hai gói to nhất lên bàn ở sảnh và nhìn vào địa chỉ người nhận. Vừa lúc đó cô Minchin đi xuống quát “Những thứ này của ai thì mang lên phòng cô ấy đi chứ đừng ngấm gì vậy.”

“Chúng là của cháu ạ” Sara nhẹ nhàng trả lời.

“Của mày! Thế là thế nào, mày có nhầm không đấy?” Cô Minchin ngạc nhiên hỏi lại.

“Cháu không biết ai gửi cho cháu nhưng theo địa chỉ thì là của cháu vì cháu ngủ ở phòng áp mái bên phải còn Becky ở phòng bên cạnh ạ.”

Cô Minchin tiến lại bên cạnh Sara, kích động hỏi “Những gì trong đó?”

“Cháu không biết ạ” Sara trả lời.

“Mở chúng ra!” Cô ra lệnh.

Sara làm những gì cô Minchin bảo và sắc mặt cô Minchin biến đổi lạ thường khi nhìn thấy toàn là quần áo đẹp, sang trọng, không thiếu thứ gì từ găng tay, giày, tất đến áo khoác ngoài, toàn thứ sang trọng. Còn có cả ô và mũ nữa. Tất cả đều là đồ tốt, đắt tiền và rất đẹp. Và trong túi áo có gắn dòng chữ “Những thứ này để mặc hàng ngày. Khi nào cần sẽ cung cấp thêm.”

Cô Minchin hết sức bối rối. Sự kiện lạ lùng này làm lung lay cái đầu cứng rắn của cô. Liệu cô có sai lầm không, cuối cùng thì đứa trẻ bị cô khinh miệt lại có một người bạn kỳ quặc nhưng đầy quyền lực, hay đứa trẻ có một người thân thích bỗng nhiên tìm được tung tích của nó và quyết định chu cấp cho nó bằng con đường bí hiểm này chăng? Những mối quan hệ nhiều khi chỉ là một người không gia đình rất giàu có nhưng lại không có con cái gì. Một người như vậy thường không mấy để tâm đến việc tìm kiếm dấu tích của người họ hàng nhỏ tuổi của mình mà lại ở xa nữa chứ. Con người này chắc phải rất kỳ quặc và chắc phải biết hết tất cả mọi chuyện về con bé gầy gò rách rưới cùng với những công việc nặng nhọc mà nó phải làm và những bữa cơm đạm bạc của nó. Cô Minchin cảm thấy bối rối thực sự, đưa mắt nhìn Sara.

“Tốt, ai đó đã rất tử tế.” Cô Minchin nói với giọng cũng khác hẳn mọi ngày. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi bố Sara mất cô mới nói với em bằng cách như vậy. “Các thứ đó gửi cho mày và họ hứa sẽ gửi tiếp thì mày có thể về phòng và mặc vào trông cho thơm tất. Thay quần áo xong hãy đi vào phòng học, hôm nay mày không phải ra ngoài làm việc vặt nữa.

Khoảng nửa giờ sau, khi cửa lớp học mở ra và Sara bước vào, cả lớp sững lại ngạc nhiên.

“Tôi đã nói rồi mà!” Jessie nói, lấy khuỷu tay huých Lavinia “Nhìn công chúa Sara kìa!”

Tất cả các con mắt đều đổ dồn vào Sara. Lavinia mặt đỏ bừng.

Đúng là công chúa Sara thật. Kể từ khi Sara tự cho mình là công chúa chưa bao giờ trông em giống công chúa như hôm nay. Em chẳng còn giống Sara mà mọi người nhìn thấy đi xuống dưới nhà bằng cầu thang phía sau vài giờ trước đây nữa. Chiếc váy em đang mặc vẫn là thứ mà Lavinia luôn ghen tỵ bởi nó chưa bao giờ có. Màu sắc đậm đà ấm áp và được may rất cầu kỳ để lộ đôi chân thon thả làm Jessie cũng phải ngưỡng mộ. Mái tóc em hôm nay được buộc gọn lại bằng dải lụa chứ không lò xoà trước mặt như mọi khi.

“Có lẽ ai đó đã để lại cho cô ta một gia tài,” Jessie thì thầm. “Tôi luôn nghĩ thế nào cũng có cái gì đó xảy ra với cô ấy mà. Cô ấy lạ lắm.”

“Có lẽ mở kim cương lại bỗng nhiên xuất hiện trở lại.” Lavinia mỉa mai. “Đừng làm nó đặc thẳng với cái nhìn ngớ ngẩn của cô, Jessie.”

“Sara, lại ngồi vào chỗ này.” Cô Minchin gượng gạo nói.

Trong khi cả lớp nhìn chăm chú vào Sara, huých nhau không giấu nổi sự tò mò, Sara lại ngồi vào chỗ danh dự trước kia của mình và cúi xuống đọc sách.

Tối hôm đó khi về phòng cùng ăn tối với Becky xong Sara ngồi rất lâu đắm chiêu nhìn vào ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi.

“Cô lại đang nghĩ ra chuyện gì đấy, cô Sara.” Becky hỏi nhẹ nhàng lễ phép. Khi Sara ngồi im lặng nhìn mơ mộng có nghĩa là em đang nghĩ ra những chuyện mới. Nhưng lần này thì không. Em lắc đầu trả lời “Tôi chỉ đang nghĩ tôi nên làm gì.”

Becky lại dán mắt nhìn Sara kính nể. Nó gần như ngưỡng mộ đến mức thán phục bất cứ cái gì Sara nói và làm.

“Tôi không thể không nghĩ đến người bạn đó của mình” Sara giải thích. “Nếu như người đó muốn giữ bí mật, thì thật là không phải nếu tôi lại muốn tìm ra người đó là ai, nhưng tôi lại tha thiết muốn người đó biết được là tôi biết ơn và sung sướng biết nhường nào vì tất cả những gì người đó đã làm cho tôi. Một người tốt bụng bao giờ cũng chỉ muốn làm cho người khác hạnh phúc mà chẳng bao giờ quan tâm xem có được cảm ơn hay không. Ước gì tôi biết được. Ước gì tôi được gặp người bạn của mình.”

Sara chợt sống lại khi nhìn thấy cái giá viết ở góc bàn có cả bút, mực, giấy và phong bì mà em đã thấy khi về nhà từ hai ngày trước.

“Ôi! Tại sao mình lại không nghĩ ra từ trước nhỉ?” Sara reo lên và lao đến bàn lôi cái giá viết về gần lò sưởi “Mình có thể viết cho người bạn đó và để lại trên bàn, chắc người dọn đồ ăn sẽ mang đi luôn. Mình sẽ không yêu cầu gì thêm cả và chắc ông ấy cũng không cần mình phải cảm ơn.”

Sara viết: “Cháu hy vọng ông không nghĩ là viết như thế này là bất nhã trong khi ông muốn giấu mình. Xin ông tin rằng cháu không muốn làm điều gì khiếm nhã hay tìm ra điều gì cả. Cháu chỉ muốn cảm ơn lòng tốt của ông đối với cháu. Cháu và cả Becky nữa vô cùng cảm kích trước tấm lòng nhân hậu, thánh thiện của ông đã thay đổi cuộc sống của chúng cháu như trong các câu chuyện thần tiên vậy. Becky và cháu vô cùng cảm kích và biết ơn vì tất cả những gì ông đã làm. Thật tuyệt vời đối với chúng cháu, những đứa trẻ cô đơn luôn bị hành hạ bởi cái đói và cái rét còn bây giờ, ông thử nghĩ xem ông đã làm cho chúng cháu những gì! Xin ông hãy nhận những từ này của cháu, cháu cảm thấy mình phải nói những điều này.

Xin cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn ông thật nhiều.”

“Đứa bé gái nhỏ ở phòng áp mái.”

Sáng hôm sau Sara đặt tờ giấy lên chiếc bàn nhỏ và tối về nó đã được mang đi cùng những thứ khác. Em rất vui khi nghĩ rằng như vậy là “Phép Màu Nhiệm” đã nhận được thư của em rồi và sung sướng đọc một trong những cuốn sách mới của mình cho Becky nghe trước khi hai đứa chia tay nhau đi ngủ. Ngay lúc đó em nghe thấy có tiếng động trên cửa sổ mái nhà. Em ngẩng lên thấy Becky cũng đang nghe ngóng tiếng động đó vẻ sợ sệt thì thầm “Có tiếng động, cô ạ”

“Ừ, giống như tiếng con mèo cào cào muốn trèo vào.” Sara trả lời, chậm rãi rồi rời ghế đi lại gần cửa sổ, nó vẫn nghe thấy tiếng cào cào nhẹ nhẹ, rồi bật cười thành tiếng như nhớ ra điều gì. Em nhớ đến chú khỉ ngô nghĩnh đã chui vào phòng mình lần trước và em cũng đã thấy nó ngồi chễm chệ trên bàn gần cửa sổ nhà ông người Ấn Độ.

“Nếu như,” Sara thì thầm và có vẻ rất vui với ý nghĩ của mình “chỉ là nếu như thôi, nếu như tiếng động đó lại chính là chú khỉ đã lén ra khỏi nhà lần nữa. Ước gì đúng là nó nhỉ!”

Em cẩn thận trèo lên ghế, đẩy cửa sổ trên mái và thò đầu ra. Hôm đó tuyết rơi suốt ngày và trên đồng tuyết rất gần em, một thân hình nhỏ bé đang run rẩy và khuôn mặt đen sạm nhăn nhó đáng thương khi nhìn thấy Sara.

“Đúng là con khỉ rồi,” Sara kêu lên “Nó đã chui ra khỏi cửa sổ phòng áp mái nhà bên và nhìn thấy bên này có ánh sáng nên lại gần đấy mà.”

Becky cũng lao tới hỏi: “Cô định cho nó vào không?”

“Có chứ, bên ngoài lạnh lắm nó chịu sao được. Khỉ cũng không phải là loài chịu được rét.” Sara phấn khởi trả lời. “Tôi sẽ dụ nó vào.”

Nói rồi Sara xóc tay ra vẫy vẫy, dễ dàng như đã từng nói với lũ chim sẻ và với Melchisedec, cứ như thể mình cũng đồng loại với chúng, hiểu được thế giới hoang dã vậy.

“Lại đây, khỉ thân yêu” Sara nói “Tao không làm mày đau đâu.”

Con khỉ biết chắc là Sara không làm nó đau, biết từ trước khi em vuốt ve và kéo nó về phía mình. Nó cảm nhận được tình cảm của con người từ bàn tay mảnh dẻ của em, cũng giống như nó đã cảm nhận được từ bàn tay nâu sạm của Ram Das. Nó đã đồng ý để Sara nhấc nó qua cửa sổ và khi biết mình đã nằm gọn trong vòng tay của em, nó rúc rúc đầu vào ngực em và làm một cử chỉ thân thiện vôn vôn lên tóc của Sara và nhìn thẳng vào mặt em.

“Mày ngoan lắm, và cũng xinh đấy chứ.” Sara nựng và hôn lên cái đầu rất ngộ của nó. Nó cảm thấy rất khoan khoái được ngồi bên lò sưởi, hết nhìn Sara lại nhìn Becky khoái chí tận hưởng.

“Nó đâu có đẹp cô nhỉ.” Becky nói.

“Trông nó như một đứa bé xấu xí ấy” Sara cười nói. “Tao xin lỗi mày, khỉ nhé. Rất mừng là mày không phải là đứa bé vì nếu vậy mẹ mày sẽ không tự hào vì mày đâu và tao dám chắc rằng mọi người sẽ nói mày trông chẳng giống ai cả. Thế nhưng tao vẫn rất yêu mày khỉ con ạ!”

Sara dựa lưng và ghế ngẫm nghĩ.

“Có lẽ nó cũng buồn vì biết mình xấu xí và điều đó luôn ám ảnh nó nếu như nó biết nghĩ. Tao biết là mày cũng biết nghĩ có đúng không hả khỉ thân yêu?”

Nghe vậy con khỉ chỉ biết đưa tay lên đầu gãi gãi.

“Cô sẽ làm gì với nó?” Becky lại hỏi.

“Tôi sẽ cho nó ngủ cùng tối nay và sáng ra sẽ đem trả ông người Ấn Độ. Khỉ ơi tao rất buồn phải trả mày về nhưng mày phải về thôi, mày phải yêu quý gia đình mày nhất, còn tao không phải thành viên của gia đình mày.”

Sara làm cho nó cái ổ ngay dưới chân và con khỉ co người ngủ ngon lành như một đứa trẻ

rất hài lòng với thế giới của mình.

CHƯƠNG XVII

ĐÚNG LÀ ĐỨA TRẺ

Ngay chiều ngày hôm sau, ba thành viên của Gia Đình Lớn đến thăm ông Ấn Độ và đang cố gắng làm ông vui ngay trong thư phòng của ông. Họ được vào thư phòng vì họ là khách đặc biệt của ông. Thời gian qua ông đã sống trong tình trạng lơ lửng và hôm nay đây ông đang vô cùng sốt ruột chờ đợi một sự thật rõ ràng vì ông Carmichael đã từ Matxcova trở về sau khi đã phải nấn ná lại lâu hơn hết tuần này đến tuần khác. Đến nước Nga ông đã phải vất vả lắm mới tìm được dấu vết của gia đình mà ông cần tìm nhưng họ lại đang đi nghỉ nên ông phải ở lại đó chờ họ về để gặp cho bằng được.

Ông Carisford ngồi trên chiếc ghế ngả ra sau. Janet ngồi trên sàn ngay cạnh ông. Ông rất yêu Janet. Còn Nora ngồi trên chiếc vế đầu trong khi Donald cười lên cái đầu con hổ trang trí cho chiếc thảm da thú trả nhà và phi rất mạnh.

“Đừng làm ồn Donald,” Janet bảo em. “Khi đến thăm người ốm không nên làm họ vui bằng cái giọng cao chót vót như thế nhé. Có phải ồn quá không bác Carisford?” Janet nhìn ông hỏi.

Ông chỉ xoa vai cô bé cười “Không đâu cháu, có vậy mới kéo bác ra hỏi những suy nghĩ ưu phiền được.”

“Cháu sẽ yên lặng ngay thôi” Donald nói. “Tất cả chúng ta sẽ trật tự như lũ chuột nhắt nhé.”

“Chuột không làm ồn như vậy” Janet nói.

Donald dùng chiếc khăn tay làm dây cương quất quất vào đầu con hổ.

“Nếu cả đàn chuột thì chúng sẽ làm ồn như vậy, cả ngàn con chẳng hạn.” Donald vui vẻ nói.

“Chị nghĩ là năm mươi ngàn con cũng không làm ồn được đến thế” Janet nói nghiêm khắc. “Mà chúng mình lại phải thật yên lặng như chỉ là một con chuột nhắt thôi.”

Ông Carisford lại xoa vai Janet cười.

“Bố cháu sẽ đến ngay thôi ạ. Chúng mình nói chuyện về bé gái thất lạc được không ạ?” Janet gợi ý.

“Bác không nghĩ là bác có thể nói gì nhiều vào lúc này.” Ông Carisford nói, dáng bộ mệt mỏi, đầu cúi xuống.

“Chúng cháu đều rất yêu cô bé ấy và gọi cô bé ấy là “công chúa bé nhỏ có thực”.

“Tại sao?” Ông người Ấn Độ hỏi lại vì nhiều khi sự hài hước của Gia Đình Lớn làm ông quên hết mọi chuyện.

“Bởi vì cô bé ấy không phải là tiên. Nó sẽ rất giàu có một khi được tìm thấy và nó sẽ cảm thấy mình như một công chúa trong câu chuyện cổ tích vậy. Lần đầu chúng cháu đặt tên cho cô ấy là công chúa thần tiên nhưng thấy nó không thật hợp nên mới đổi ạ.” Janet giải thích.

“Có thật là bố cô bé đã trao hết cả tiền bạc của mình cho một người bạn để đặt vào mỏ kim cương rồi người bạn nghĩ ông đã phá sản và bỏ trốn bởi vì ông ấy nghĩ rằng mình là kẻ ăn cướp không?”

“Nhưng sự thực ông ấy không ăn cướp” Janet vội vã chen vào.

Ông Carisford vội nắm lấy tay Janet nói “Không, người bạn đó không ăn cướp.”

“Cháu thấy tội cho ông ấy.” Janet nói. “Cháu không thể không thương ông ấy được vì ông ấy không chủ bụng làm như vậy. Ông ấy phải đau khổ đến vỡ tim mất.”

“Cháu là cô bé biết cảm thông Janet ạ.” Ông Ấn Độ nói và càng siết chặt tay Janet.

“Chị đã kể cho ông Carisford về “cô bé không phải là ăn xin” chưa? Chị đã kể cho bác ấy là cô bé đó đã có quần áo mới chưa? Có lẽ cô bé đó cũng được ai mới tìm ra sau thời gian thất lạc.” Donald sốt sắng hỏi.

“Có tiếng xe đỗ trước cửa! Có lẽ là bố đấy.”

Janet reo lên.

Cả ba đứa chạy ủa ra cửa sổ nhòm xuống.

“Đúng là bố rồi.” Donald tuyên bố “Nhưng chẳng có cô bé nào đi cùng bố cả.”

Cả ba đứa đều không kiềm chế được lao ngay xuống nhà. Đó cũng là cách chúng vẫn thường đón bố mỗi lần ông đi đâu về. Chúng nhảy nhót reo hò vỗ tay và bố nhắc từng đứa một lên để hôn.

Ông Carisford cũng cố gắng đứng dậy nhưng lại ngồi phịch ngay xuống ghế thất vọng nói: “Đúng là đồ bỏ đi, mình chẳng thể tự làm gì được cả!” Và ông cũng đã nghe thấy tiếng ông Carmichael ngay ở cửa.

“Thôi các con ra ngoài chơi một lát rồi vào sau nhé. Bố muốn nói chuyện riêng với bác Carisford một chút. Ra ngoài chơi với Ram Das.” Nói rồi ông đẩy cửa vào. Trông ông hồng hào, khỏe mạnh hơn trước nhưng cặp mắt buồn rầu, lo lắng khi bắt gặp cái nhìn đầy lo âu và chứa đựng biết bao nhiêu câu hỏi của ông Carisford khi hai người bắt tay nhau.

“Có tin gì về đứa trẻ mà gia đình người Nga đó nhận làm con nuôi không?” Ông Carisford

hỏi.

“Có, nhưng nó lại không phải là đứa trẻ mà chúng ta đang tìm kiếm.” ông Carmichael trả lời. “Nó bé hơn đứa con gái của thuyền trưởng Crewe nhiều và tên nó lại là Emely Carew. Tôi đã gặp và trò chuyện với con bé, cặp vợ chồng đó vẫn còn đầy đủ giấy tờ và có thể cung cấp mọi chi tiết về đứa trẻ.”

Nghe đến đó ông Carisford trông càng thảm hại hơn, tay ông rũ ra tuột khỏi tay ông Carmichael. Ông nói “Thế có nghĩ là cuộc tìm kiếm lại phải bắt đầu lại từ đầu. Thế là hết. Ngồi xuống đi.”

Ông Carmichael ngồi xuống ghế. Chùng mực nào đó ông bắt đầu cảm thấy yêu mến và thương xót con người đau khổ này. Là con người mạnh khỏe, xung quanh đầy những niềm vui, hạnh phúc và tình yêu nên ông rất thông cảm với sự cô đơn và tình trạng ốm yếu, đau khổ của ông Carisford. Ông yếu đến nỗi không thể chịu nổi sự ồn ào hay một tiếng nói to thể nhưng lại bị dẫn vật bởi ý nghĩ là chính mình đã đẩy con bé đến tình trạng cùng khổ rồi lại bỏ rơi nó.

“Lại đây, lại ngay đây” Ông Carisford bỗng nhiên phấn chấn hơn. “Chúng mình phải bắt đầu ngay lập tức không được để phí một chút thời gian nào nữa cả. Ông đã có chút gợi ý nào chưa, một chút thôi cũng được?”

Ông Carmichael sốt sắng đứng bật dậy nhìn xung quanh phòng nghĩ ngợi nhưng chưa có kế hoạch gì cụ thể cả. “Tôi không biết có đáng làm hay không nhưng khi ngồi trên tàu từ Dove về tôi nảy ra một ý kiến và tôi đã suy nghĩ rất nhiều.”

“Anh định làm gì? Nếu con bé còn sống thì chắc nó phải đang ở đâu đó.”

“Đúng vậy, nó đang ở đâu đó. Chúng ta đã tìm kiếm rất nhiều ở Paris rồi. Hãy dừng cuộc tìm kiếm ở Paris và bắt đầu ngay tại Luân Đôn. Đó là đề nghị của tôi. Hãy tìm ngay tại Luân Đôn.”

“Ở đây có bao nhiêu trường.” Ông Carisford nói rồi như nhớ ra điều gì ông hơi giật mình nhồm dậy nói tiếp: “Ở ngay bên cạnh đây cũng có một trường.”

“Thế thì chúng ta sẽ bắt đầu từ trường bên cạnh trước.” Ông Carmichaes nói.

“Không!” Ông Carisford phản đối. “Bên đó cũng có một đứa trẻ làm tôi phải chú ý nhưng nó lại không phải là học sinh. Trông nó đen đui rách rưới không giống như đứa con gái của Crewe xấu số nào cả.”

Có lẽ Phép Màu Nhiệm lại linh ứng và can thiệp rất đúng lúc. Phép Màu Nhiệm tuyệt vời đã sắp xếp mọi chuyện như vậy. Không hiểu điều gì đã làm cho Ram Das có đủ can đảm vào phòng ngay khi ông chủ đang nói chuyện. Ông ta kính cẩn chào nhưng không giấu nổi vẻ phẫn khởi trên khuôn mặt đen sạm, mắt sáng rực.

“Thưa ngài” Ram Das dè dặt nói “Đứa bé tự đến ạ - đứa bé mà ông cư mang ấy ạ. Cô bé mang trả con khỉ, nó đã hai lần lên sang phòng cô bé. Tôi đã nói cô bé đợi vì nghĩ có khi gặp con bé hay nói chuyện với nó cũng làm cho ngài nguôi ngoai đôi chút ạ.”

“Đứa trẻ đó là ai?” Ông Carmichael hỏi.

“Chúa mới biết được,” Ông Carisford buồn rầu nói “Nó là đứa bé mà tôi đang nói đến đây. Một đứa hầu trong trường bên cạnh đây.” “Ừ, tôi cũng muốn gặp con bé, dắt nó vào đây.” Ông Carisford ra hiệu cho Ram Das rồi quay lại giải thích cho ông Carmichael. “Trong lúc ông đi vắng, tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Ngày thật ảm đạm và dài lê thê. Ram Das đã kể cho tôi nghe những cực nhọc mà con bé phải chịu đựng và cả hai chúng tôi cùng nghĩ ra một kế hoạch để giúp con bé. Một kế hoạch hay hay, rất trẻ con nhưng cũng để cho tôi có việc gì mà làm. Phải nói là không có sự giúp đỡ của con người có đôi chân thiên thần như Ram Das thì kế hoạch của chúng tôi không thể nào thực hiện được.”

Sara ôm con khỉ bước vào, nó rõ ràng là không muốn rời em nếu có thể. Nó cứ bầu lấy em và lú lú nói. Sara thấy rất vui khi ở trong phòng của người Ấn Độ, hai má em ửng hồng.

“Con khỉ của bác lại bỏ trốn lần nữa, cháu thấy nó ở cửa sổ trên mái nhà cháu và cháu đã mang nó vào vì thấy bên ngoài lạnh quá ạ. Cháu định mang trả bác ngay nhưng lúc đó quá muộn rồi, cháu nghĩ bác mệt và không muốn bị làm phiền vào lúc nửa đêm ạ.”

Cặp mắt sâu hoắm của người đàn ông Ấn Độ nhìn em tò mò trù mẩn nói: “Cháu biết nghĩ vậy là rất tốt.”

Sara nhìn Ram Das đang đứng ngay gần đó rồi hỏi “Cháu đưa nó cho ông thủy thủ người Ấn này có được không ạ?”

“Làm sao cháu biết ông ấy là thủy thủ Ấn Độ?” Người đàn ông Ấn Độ cười và hỏi lại.

“Có, cháu biết ạ.” Sara vừa nói vừa miễn cưỡng trao con khỉ cho Ram Das. “Cháu biết vì cháu sinh ra ở Ấn Độ ạ.”

Nghe vậy người đàn ông Ấn Độ giật mình, dướn thẳng người lên làm Sara cũng ngỡ ngàng.

“Cháu sinh ra ở Ấn Độ à?” “Cháu... có phải...? Cháu lại đây” Ông nói và chìa tay vẫy Sara lại gần.

Sara đến bên ông và đặt tay vào tay ông như muốn nắm chặt lấy. Em đứng im, cặp mắt xanh xám của em tình cờ bắt gặp cặp mắt u uất của ông. Chắc ông phải có điều gì đó.

“Cháu sống ở nhà bên cạnh à?” Ông hỏi.

“Vâng ạ, cháu sống ở trường của cô Minchin ạ.”

“Cháu không phải là học sinh phải không?”

Sara lưỡng lự một chút, rồi với nụ cười hơi thấp thoáng trên miệng, em nói: “Cháu không nghĩ là cháu có thể nói chính xác cháu là gì cả.”

“Tại sao lại không?”

“Đầu tiên cháu cũng là học sinh và là một học sinh nội trú đặc biệt có căn hộ riêng. Còn bây giờ...”

“Cháu đã từng là học sinh! Thế bây giờ cháu là gì?”

Nụ cười buồn bã lại xuất hiện trên môi, Sara nói: “Bây giờ cháu ngủ trên phòng áp mái, đối diện với phòng của người rửa chén bát. Cháu làm bất cứ việc gì người ta sai bảo, chạy việc vặt cho bà đều bếp, dạy bọn trẻ con học.”

“Hỏi tiếp đi ông Carmichael” Ông Carisford giục, rồi lại ngả người vào ghế vẻ mệt mỏi. “Ông hỏi tiếp đi tôi không hỏi được nữa.”

Người bố phúc hậu của Gia Đình Lớn rất có kinh nghiệm gọi chuyện các bé gái. Sara cảm nhận được điều đó vì ông bắt đầu với cái giọng khích lệ dịu dàng.

“Tại sao con lại dùng từ “đầu tiên” hả con gái?” Ông hỏi.

“Khi cháu mới được bố cháu đưa đến trường.”

“Thế bố cháu đâu rồi?”

“Ông chết rồi” Sara trả lời buồn bã. “Ông mất hết tiền nên chẳng để lại được đồng nào cho cháu. Không ai cứu mang cháu hay trả tiền cho cô Minchin.”

“Ông Carmichael!” Người đàn ông Ấn Độ gần như hét lên. “Carmichael!”

“Chúng ta không được làm con bé sợ.” Ông Carmichael nói nhỏ vào tai ông Carisford rồi lại quay ra nói với Sara vẫn với cái giọng dịu dàng “Chính vì vậy mà cháu bị đuổi lên phòng áp mái

và bị biến thành người hầu phải không?” “Đúng vậy không cháu?”

“Không ai cưỡng mang cháu, không có tiền và cháu không thuộc về ai cả.”

“Tại sao bố cháu lại mất tất cả gia sản?” Người đàn ông Ấn Độ hỗn hển nói chen vào.

“Ông ấy không tự mình làm mất hết gia tài.” Sara ngập ngừng nói. “Bố cháu có một người bạn mà ông rất yêu mến và ông ấy cũng rất quý bố cháu. Chính người bạn đó đã lấy hết số tiền. Bố cháu đã quá tin bạn.”

Người đàn ông Ấn Độ càng thở gấp hơn nói “Có thể người bạn đó không cố tình làm vậy mà sự việc đó chỉ là một sai lầm.”

Sara không biết khi em trả lời những câu đó giọng em lạnh lùng tàn nhẫn đến thế nào. Nếu như em biết được tất cả thì em cũng đã cố nói nhẹ nhàng hơn để ông đỡ đau lòng.

“Sự chịu đựng đã quá kinh khủng đối với bố cháu và nó đã giết chết bố.”

“Tên bố cháu là gì?” Người đàn ông Ấn Độ thúc giục “Cháu cho bác biết được không?”

“Bố cháu là Ralpa Crewe.” Sara lãnh đạm trả lời nhưng cảm thấy hơi giật mình. “Thuyền trưởng Crewe. Ông đã chết tại Ấn Độ.”

Khuôn mặt hốc hác của ông Carisford co dúm lại, Ram Das phải chạy vội đến bên ông chủ.

“Carmichael” Ông thở hỗn hển nói “Chính là đứa bé rồi – chính là nó đây rồi!”

Lúc đó Sara sợ run lên nghĩ chắc ông Carisford chết mất khi thấy Ram Das vạch môi ông ra nhỏ mấy giọt thuốc vào miệng. Em nhìn ông Carmichael ngạc nhiên hỏi “Cháu là đứa trẻ gì cơ

ạ?”

“Ông ấy chính là người bạn của bố cháu. Đừng sợ. Chúng tôi đã tìm kiếm cháu khắp nơi suốt hai năm nay rồi.”

Sara đặt tay lên trán, miệng run run thì thầm như đang trong mơ “Suốt cả thời gian đó cháu vẫn ở ngay trường của cô Minchin. Chỉ cách có một bức tường.”

CHƯƠNG XVIII

TÔI CỐ LÀM NHƯ KHÔNG PHẢI

Chính bà Carmichael xinh đẹp đáng yêu đã giải thích cho Sara mọi điều. Bà được mời đến. Ngay lập tức bà ôm Sara vào vòng tay ấm áp của mình giảng giải cho em hiểu tất cả những gì đã xảy ra.

Niềm vui của sự kiện không ngờ này đã ảnh hưởng đến sức khỏe của ông Carisford rất nhiều. Ông nói với giọng rất yếu.

“Hãy tin tôi đi, đừng đưa con bé sang phòng khác tôi không muốn rời nó chút nào. Tôi muốn lúc nào cũng được thấy nó.”

“Cháu sẽ chăm sóc cô bé” Janet nói “Và mẹ cháu cũng sắp đến rồi.” Nói rồi Janet dắt Sara ra ngoài.

“Chúng tôi rất mừng vì đã tìm được em. Em không biết chúng tôi sung sướng đến thế nào khi tìm được em đâu.”

Donald đứng cho tay vào túi nhìn Sara với vẻ như đang tự trách mình, nói “Lẽ ra tôi phải hỏi tên chị khi tôi cho chị đồng sáu xu mới phải. Nếu lúc ấy chị nói tên chị là Sara Crewe thì có phải là mọi người đã tìm thấy chị từ lúc ấy rồi không.”

Bà Carmichael cũng vừa đến. Bà rất xúc động ôm ghì lấy Sara hôn và nói “Tội nghiệp, trông con thật bơ vơ nhưng chẳng có gì là khó hiểu đâu con ạ. Con sẽ hiểu tất cả những gì đã xảy ra ngay thôi mà.”

Sara lúc này chỉ nghĩ có một điều “Có phải ông ấy,” Sara hỏi và nhìn vào cánh cửa thư phòng đã khép lại “Có phải ông ấy là người bạn nham hiểm đó không? Ôi hãy nói cho cháu biết đi!”

Bà Carmichael vừa khóc vừa hôn Sara lần nữa chứ như là con bé cần phải được hôn liên tục vì đã lâu lắm rồi nó chẳng được ai hôn cả.

“Ông ấy không độc ác nham hiểm đâu con yêu ạ” Bà nói. “Thật ra ông ấy không làm mất hết số tiền của bố con mà chỉ là ông ấy nghĩ ông ấy đã làm mất, và cũng chỉ vì quá đau buồn vì ân hận và thương xót bố con nên ông ấy mới đến nông nỗi này. Lúc đó ông ấy đã suýt bị chết vì bệnh viêm màng não và khi bình phục thì bố con đã qua đời rồi.”

“Mà ông ấy cũng không biết tìm cháu ở đâu.” Sara thì thầm. “Trong khi cháu đã ở rất gần.” Dù sao Sara cũng không thể giải thích được vì sao ông lại không tìm được em trong khi em đã ở rất gần ông.

“Ông ấy đã tìm con ở tất cả các trường tại Paris,” Bà Carmichael tiếp tục phân giải. “Cho đến hôm nay ông ấy cũng vẫn bị lạc hướng vì những đầu mối không chính xác. Và ông đã tìm con khắp mọi nơi. Khi ông ấy nhìn thấy con đi ngang qua, trông khổ sở buồn rầu, ông ấy đã rất cảm thương mặc dù ông không nghĩ rằng con lại là đứa con gái của người bạn mà ông đang tìm kiếm nhưng ông vẫn muốn làm cho con sung sướng và đã bảo Ram Das trèo sang phòng áp mái của con và đã đem đến cho con tất cả những gì mà con đang có trong phòng.”

Nghe vậy nét mặt Sara vui hẳn lên.

“Có đúng Ram Das đã mang tất cả mọi thứ lên phòng cháu không ạ?” Sara reo lên. “Và có đúng là ông ấy đã bảo Ram Das làm điều đó không ạ? Có đúng là ông đã làm cho giấc mơ của cháu thành hiện thực không?”

“Đúng đấy con yêu ạ. Đúng vậy đấy! Ông ấy là người tốt và đôn hậu. Ông đã vô cùng xót xa cho hoàn cảnh của Sara Crewe, đưa con gái bé bỏng bị thất lạc và cố gắng tìm bằng được.”

Cửa thư phòng mở ra, ông Carmichael ra hiệu vẫy tay gọi Sara: “Ông Carisford có vẻ ổn rồi, ông ấy muốn gặp cháu.”

Sara chẳng đợi thêm chút nào nữa. Người đàn ông Ấn Độ nhận thấy khuôn mặt em rạng rỡ khi em bước vào phòng. Em đến đứng trước mặt ông chấp hai tay trước ngực vui vẻ nhưng rất xúc động nói: “Chính bác đã cho cháu tất cả những thứ tuyệt đẹp đó. Chính là bác ạ. Ôi chúng mới đẹp làm sao. Bác đã gửi cho cháu!”

“Đúng vậy con gái ạ. Bác đã làm việc đó.”

Tuy rất ốm yếu vì những trận ốm kéo dài và những nỗi ưu phiền triền miên, nhưng ánh mắt ông nhìn Sara làm em nhớ lại chỉ có bố mới nhìn em bằng ánh mắt trù mến, yêu thương đến như vậy. Ông nhìn em với một tình yêu da diết như muốn ôm chặt em vào lòng làm Sara xúc động quá, em quỳ xuống bên ông như đã từng quỳ bên cạnh cha, người bạn thân thiết và cũng là người em yêu thương nhất trên đời. “Cũng chính bác là người bạn của cháu phải không ạ?” Sara lại hỏi. “Đúng bác là bạn của cháu rồi!” Sara chộp lấy bàn tay gầy guộc của ông hôn lấy hôn để.

“Chỉ vài tuần nữa là ông ấy sẽ bình phục thôi.” Ông Carmichael rĩ tai vợ.

“Nhìn mặt ông ấy bây giờ kìa.”

Thật vậy, sắc mặt ông đã khá rất nhiều. “Cô chủ nhỏ” đã xuất hiện và từ nay ông đã có người để chăm sóc và lo lắng cho rồi. Đầu tiên phải làm việc với cô Minchin. Cô ta sẽ phải trả lời tất cả những câu hỏi liên quan đến số phận của con bé, dù sao cũng là học sinh của cô ta.

Sara không cần phải quay lại trường mà ông Carmichael sẽ sang để gặp cô Minchin.

“Cháu rất mừng là cháu không phải quay về vì thế nào cô ấy cũng tức giận cháu.” Sara nói.

“Cô ấy không thích cháu, có lẽ cũng lỗi tại cháu, vì cháu cũng không yêu cô ấy.”

Thật tình cờ, ông Carmichael chưa kịp sang thì cô Minchin đã tự đến để tìm học sinh của mình. Cô đang muốn sai Sara làm một việc gì đó nhưng cô đã không thấy Sara đâu cả. Cô rất ngạc nhiên khi nghe một trong những người hầu báo là đã hình thấy Sara giấu một vật gì đó trong áo khoác và đi sang nhà bên cạnh.

“Thế là thế nào?” Cô Minchin hỏi cô Amelia.

“Em không biết, nhưng em chắc là đúng. Có thể con bé đã kết bạn với bên đó vì nó cũng đã từng sống ở Ấn Độ mà.” Cô Amelia trả lời.

“Chắc là con bé lại sà vào lòng ông ấy theo cái cách lố bịch của nó để làm ông ấy vui lòng đấy mà.” Cô Minchin nói. “Nó phải đi đến hai giờ đồng hồ rồi còn gì. Tôi không cho phép nó hỗn xược như vậy. Tôi sẽ sang bên đó xem sao và cũng để xin lỗi họ vì sự đường đột của con bé.”

Khi Ram Das thông báo là có người đến tìm, Sara đang ngồi cạnh ông Carisford lắng nghe những gì mà ông thấy cần phải giải thích kỹ cho em. Sara miễn cưỡng đứng dậy mặt lại tái nhợt. Ông Carisford thấy em lặng đi nhưng không lộ vẻ sợ sệt của một đứa trẻ chút nào cả.

Cô Minchin dĩnh đạc bước vào phòng, quần áo chỉnh tề và lịch sự một cách cứng nhắc.

“Tôi rất xin lỗi vì đã làm phiền ông, ông Carisford.” Cô nói. “Nhưng tôi có mấy điều cần giải thích. Tôi xin tự giới thiệu. Tôi là Minchin, chủ của trường dòng dành cho nữ sinh ngay bên cạnh nhà ta ạ.”

Người đàn ông Ấn Độ nhìn cô lặng lẽ quan sát. Ông là người hơi nóng tính và ông không muốn cô làm mất nhiều thời giờ của mình nên cắt ngang “Cô là cô Minchin?”

“Thưa ông đúng thế.”

“Thế thì tốt rồi.” Người đàn ông Ấn Độ nói. “Cô đã đến rất đúng lúc, luật sư của tôi, ông Carmichael đang định sang tìm cô.”

Ông Carmichael nhìn cô, cúi chào rất lịch sự, còn cô Minchin hết sức ngạc nhiên nhìn ông rồi lại nhìn ông Carisford.

“Ông là luật sư!” Cô nói. “Tôi chẳng hiểu gì cả, tôi chỉ sang đây để làm bốn phận của tôi thôi, vì một học sinh của tôi, mà lại là đứa học trò tôi nuôi làm phúc đã xâm phạm nhà ông mà không được phép.” Cô quay về phía Sara. “Cút về nhà ngay, mày sẽ bị trừng trị thích đáng. Cút về ngay.”

Người đàn ông Ấn Độ kéo Sara lại gần vỗ về nói “Con bé sẽ không đi đâu hết.”

Cô Minchin nổi nóng gần như mất hết lý trí la lớn “Nó sẽ không về nhà!”

“Không, nó không về nhà nếu như cô gọi đó là nhà. Nhà của con bé từ nay trở đi sẽ là nhà của tôi.”

Cô Minchin lùi lại vừa ngạc nhiên vừa tức giận.

“Vói ông! Vói ông ư thưa ngài! Thế nghĩa là thế nào?”

“Carmichael làm ơn giải thích cho cô ấy hiểu giùm tôi và để cho cô ấy về càng nhanh càng tốt.” Người đàn ông Ấn Độ nói và kéo Sara ngồi xuống trở lại, nắm chặt tay em trong bàn tay của mình – một hành động mà chỉ có cha của em mới làm như vậy với em.

Ông Carmichael giải thích một cách bình tĩnh nhưng rất nghiệp vụ, kể cả những vấn đề pháp lý mà cô Minchin cần phải hiểu mặc dù chẳng thích thú gì.

“Thưa cô, ông Carisford đây là người bạn thân thiết của cố thuyền trưởng Crewe. Ông cũng là một đối tác trong vụ làm ăn lớn. Vận may mà thuyền trưởng Crewe tưởng đã bị mất, trên thực tế đã không phải như vậy. Nó đã được phục hồi và hiện đang nằm trong tay ông Carisford.”

“Vận may!” Cô Minchin thốt lên mất hết thần sắc “Vận may của Sara!”

“Đúng, nó sẽ là vận may của Sara.” Ông Carmichael lãnh đạm nói. “Tài sản đó hiện tại thuộc về Sara. Số tiền đầu tư vào mỏ kim cương tự nó đã mang lại lợi nhuận kếch sù.”

“Mỏ kim cương?” Cô Minchin lại hỗn hển hỏi. Nếu đúng như vậy thì trong đời cô chưa bao giờ thấy có điều gì đáng sợ hơn đến như vậy.

“Đúng, chính những mỏ kim cương đó đã mang lại một tài sản lớn cho Sara.” Ông Carmichael lạnh lùng nhắc lại và không thể không kèm theo một nụ cười có vẻ hơi ranh mãnh, không giống với nghề luật sư của ông. “Cũng hiếm có công chúa nào giàu có hơn cô học sinh Sara Crewe mà cô đang nuôi làm phúc đâu. Ông Carisford đã thấy con bé sau suốt hơn hai năm tìm kiếm và chắc ông ấy sẽ không rời nó nữa đâu.” Nói rồi ông mời cô Minchin ngồi xuống và giải thích cặn kẽ tất cả những gì cần thiết để cô Minchin hiểu rằng tương lai của Sara là chắc chắn. Những gì tưởng như đã mất đã được phục hồi và còn tăng lên gấp mười lần. Ông Carisford sẽ là người bảo trợ và là người bạn của Sara.

Cô Minchin cũng chẳng mấy thông minh, trong lúc bị kích động cô đã làm một cố gắng cuối cùng nhưng hết sức ngớ ngẩn để giành lại cái mà cô không thể không nhìn thấy, và có thể mất từ những việc điên rồ, đại dột của mình.

“Ông ấy đã tìm thấy con bé trong khi tôi đang chăm sóc nó.” Cô chống chế. “Tôi đã làm tất cả cho nó. Nếu không có tôi con bé đã chết đói ngoài đường rồi.”

Nghe đến đây người đàn ông Ấn Độ không kiềm chế được nữa nói “Nếu như nó bị chết đói ngoài đường có lẽ còn dễ chấp nhận hơn là chết đói trên căn phòng áp mái của cô.”

“Thuyền trưởng Crewe đã trao nó cho tôi.” Cô Minchin gặng lại “Nó phải trở về đó cho đến

khi nó đến tuổi trưởng thành. Nó sẽ lại có được phòng riêng như trước và nó phải được dạy dỗ đến nơi đến chốn. Luật pháp sẽ đứng về phía tôi.”

“Bình tĩnh lại đi cô Minchin.” Ông Carmichael quả quyết “Luật pháp chẳng can dự gì ở đây cả. Nếu như Sara đồng ý quay về với cô thì tôi dám chắc rằng ông Carisford cũng không phản đối. Tất cả do Sara quyết định.”

“Được rồi, cô năn nỉ cháu đó Sara. Cô không làm hại cháu đâu.” Cô Minchin quay sang Sara vụng về nói. “Cháu biết đấy bố cháu rất hài lòng về sự tiến bộ của cháu và cô... cô luôn yêu quý cháu mà.”

Cặp mắt xanh xám của Sara nhìn thẳng vào mắt cô Minchin.

“Thật vậy ư cô Minchin, thế mà lâu nay cháu không hề biết điều đó.”

Mặt đỏ dừ vị ngượng nhưng cô Minchin vẫn cố gắng cứu vãn tình thế.

“Cháu phải biết chứ” Cô nói tiếp. “Nhưng trẻ con là vậy mà, có bao giờ chúng biết đến những gì tốt nhất dành cho chúng đâu. Cả cô Amelia và cô bao giờ cũng khen cháu là một học sinh giỏi nhất trường. Liệu cháu có thực hiện bốn phận với người cha xấu số của mình và về nhà với cô không?”

Sara tiến thêm một bước nữa lại gần cô Minchin, đứng như trời trồng. Bỗng nhiên tất cả những gì em phải chịu đựng kể từ cái ngày người ta tuyên bố em là đứa trẻ vô thừa nhận, suýt nữa bị tổng ra đường, rồi những cơn đói, khát rét mướt mà em phải âm thầm chịu đựng một mình trên phòng áp mái cùng với Emily và Melchisedec... hiện lên mồn một trong đầu, em nhìn thẳng vào mặt cô Minchin lạnh lùng nói: “Cô biết rất rõ tại sao tôi không trở về với cô mà, thưa cô Minchin. Cô phải biết chứ.”

Ngọn lửa tức giận càng bùng lớn hơn trên mặt cô Minchin, cô không còn kiềm chế được nữa la lớn. “Được, mày sẽ không bao giờ được gặp lại bạn bè của mày nữa. Emengade và Lottie sẽ bị cấm không được gặp mày...”

Ông Carmichael biết cách dùng cô Minchin lại một cách lịch sự và cứng rắn.

“Xin lỗi cô, Sara sẽ gặp bất kỳ ai mà cô ấy muốn. Bố mẹ các bạn của Sara chắc cũng không từ chối lời mời của cô ấy cho phép các con họ đến thăm cô ấy tại nhà người bảo trợ của mình là ông Carisford đây và ông ấy cũng sẵn sàng làm việc đó.”

Quả thật một con người như cô Minchin rồi cũng phải chùn lại trước những lời nói đó. Chúng còn thậm tệ hơn cả cơn nóng giận của người đàn ông nóng tính, sẵn sàng nổi đóa khi người ta làm những điều không phải với đứa cháu gái của mình. Một người cứng rắn như cô Minchin cũng dễ dàng hiểu rằng chẳng có ai lại cấm con cái họ kết bạn với người thừa kế nhỏ bé của ông chủ mỏ kim cương cả. Cũng may là ông Carisford chưa được nghe hết tất cả những nổi bất hạnh mà Sara Crewe đã phải chịu đựng nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

“Rồi ông cũng sẽ biết ông đã lãnh vào người một sứ mệnh chẳng thích thú gì đâu.” Cô Minchin cố hăm dọa thêm khi bước ra khỏi phòng. “Ông sẽ khám phá ra ngay thôi. Con bé ấy là một đứa gian trá, vô ơn bội nghĩa.” Cô cũng quay sang Sara mỉa mai “Chắc bây giờ mày lại cảm thấy mình là công chúa rồi chứ.”

Sara cúi gằm xuống, hơi ngượng và khó chịu. Em nghĩ sự tưởng tượng ngộ nghĩnh của em không phải để cho người khác hiểu hay đem ra giễu cợt kể cả những người tốt.

“Cháu đã cố gắng không là cái gì cả.” Sara vẫn nhẹ nhàng đáp. “Kể cả những lúc đói nhất hay rét nhất cháu vẫn luôn cố nghĩ như vậy.”

“Còn bây giờ thì mày cần gì phải cố gắng nữa.” Cô Minchin chua chát nói khi Ram Das đưa cô ra khỏi phòng.

Về tới nhà cô vào ngay phòng mình và cho gọi cô Amelia lên lập tức và hai chị em ngồi với nhau suốt cả buổi. Tội nghiệp cô Amelia, cô đã khóc suốt mướt vì bị chị mắng nhiếc thậm tệ chỉ vì cô đã có những nhận xét làm phật lòng người chị cứng rắn của mình.

“Em không được thông minh như chị” cô Amelia nói. “Và em luôn sợ làm chị tức giận nên đã không nói cho chị biết những gì cần phải biết. Nếu như em không quá nhu nhược thì đã tốt hơn cho trường và cả chị và em. Phải nói rằng em luôn nghĩ sẽ tốt hơn nhiều nếu như chị đừng quá khắc nghiệt đối với Sara Crewe, phải cho nó ăn mặc tươm tất hơn và sống dễ chịu hơn. Em biết nó đã phải làm việc quá sức so với đứa trẻ ở vào tuổi của nó mà lại chẳng khi nào được ăn no...”

“Làm sao mày dám nói với tao như vậy!” Cô Minchin gào lên.

“Em không biết tại sao em lại nói những điều này nhưng dù sao em đã nói rồi, hãy để cho em nói hết những gì em nghĩ. Phải nói nó là một đứa trẻ thông minh, tốt bụng. Nó sẽ đền đáp lại nếu như chị đối xử tử tế với nó nhưng chị đã chẳng bao giờ tử tế với nó cả. Sự thực là nó quá thông minh. Đó là lý do chị luôn căm ghét nó. Nó luôn nhìn thấy tâm can chị em mình...”

“Amelia!” Cô Minchin tức điên lên, tưởng chừng như cô sắp xông tới bóp tai hay đập vào đầu cô Amelia như cô vẫn thường làm với Becky.

Quá bị kích động vì thất vọng, cô Amelia đã không còn tỉnh táo để làm chủ được hành động của mình nữa. Cô bật khóc và la lớn “Đúng đấy! Đúng là con bé đã nhìn thấy ruột gan của chị em mình. Nó biết thừa chị là mẹ đàn bà độc ác, hám lợi còn em là một mẹ đàn bà hiền dịu ngu ngốc và cả hai chúng ta đều thô bỉ, đê tiện đến mức sẵn sàng quỳ xuống trước những đồng tiền của nó rồi lại đổi xử bất nhân với nó khi nó không còn tiền bạc nữa. Còn nó thì sao? Lúc nào nó cũng cư xử như một công chúa bé nhỏ ngay cả khi nó bị biến thành đứa ăn mày. Nó luôn hành động cao thượng như một công chúa, đúng là một công chúa!” Cơn kích động đã đánh gục cô Amelia, cô vừa khóc vừa cười đi tới đi lui lảo đảo làm cô Minchin trở mắt nhìn kinh ngạc.

“Bây giờ thì chị đã đánh mất nó rồi.” Cô Amelia lại la lớn như điên dại. “Những trường khác sẵn sàng đón nhận con bé và tiền của nó. Nếu nó cũng như những đứa trẻ khác thì thế nào nó cũng kể cho mọi người nghe nó đã bị đối xử như thế nào và tất cả học sinh sẽ bỏ đi, thế là trường của chúng ta sẽ phải đóng cửa. Thật đáng đời, chị đáng phải gánh chịu những nỗi bất hạnh ấy hơn là em vì chị quá độc ác, ích kỷ và ti tiện!”

Sợ vì quá kích động cô Amelia sẽ còn làm ầm ĩ hơn nữa, cô Minchin phải tìm cách làm dịu cơn kích động đó xuống mặc dù cô vô cùng tức giận. Và cũng từ ngày đó trở đi cô Minchin luôn phải dè chừng em mình, mặc dù trông đủ dè nhưng thực ra cô ấy cũng chẳng đến nỗi ngu như cô tưởng và biết đâu đến một lúc nào đó cô ấy chẳng bùng nổ và nói toạc hết cả sự thật mà cô

chẳng hề muốn nghe.

Tối hôm đó như thường lệ đám học sinh tụ họp bên lò sưởi trước khi đi ngủ. Emengade bước vào với một lá thư trên tay và khuôn mặt bầu bĩnh thật lạ lùng vừa vui lại vừa có cái gì đó bàng hoàng xúc động.

“Có chuyện gì vậy?” Một vài đứa cùng đồng thanh hỏi.

“Có gì liên quan đến vụ cãi lộn đang diễn ra không?” Lavinia sốt sắng hỏi. “Vụ cãi vã trong phòng cô Minchin và cô Amelia đã bị kích động quá mức phải đi nằm rồi.”

Emengade chậm rãi nói như người nửa tỉnh nửa mê vậy.

“Tôi vừa nhận được thư của Sara,” Emengade nói và đưa lá thư ra cho mọi người thấy nó dài chừng nào.

“Thư của Sara?” Cả lũ nhao nhao lên.

“Cô ấy đang ở đâu?” Jessie cong cớn hỏi.

“Ngay bên cạnh thôi,” Emengade lại từ từ nói “Cô ấy đang ở với một ông Ấn Độ.”

“Ở đâu cơ? Ở đâu? Cô ấy bị đuổi à?” “Cô Minchin biết chưa? Có phải cuộc cãi vã vừa rồi liên quan đến chuyện này không?” “Tại sao cô ấy lại phải viết thư?” “Nói đi! Nói cho chúng tớ biết đi!”

Đúng là một đám hỗn loạn, con bé Lottie nhõng nhẽo lại bắt đầu khóc toáng lên.

Emengade vẫn đứng đĩnh nói như thể đang trong tình trạng rất khó để có thể diễn đạt cho

mọi người hiểu được.

“Câu chuyện về mỏ kim cương là có thật. Có thật đấy.” Emengade nói quả quyết và trước mắt em là cả đám đông đang há hốc mồm, mắt mở to kinh ngạc.

“Chúng có thật,” Em nói tiếp. “Và đã có một sự hiểu lầm tai hại về những cái mỏ kim cương đó. Lúc đó có sự cố gì đó và ông Carisford đã nghĩ là mình bị đồ bể...”

“Ông Carisford là ai mới được chứ.” Jessie hét lên.

“Ông ấy chính là người đàn ông Ấn Độ và thuyền trưởng Crewe cũng nghĩ vậy và ông ấy đã bị chết còn ông Carisford cũng suýt chết vì viêm não rồi bỏ chạy. Rồi ông đã đi tìm Sara. Thực tế là có hàng triệu viên kim cương ở trong mỏ và một nửa số đó thuộc về Sara. Chúng đã thuộc về cô ấy từ khi cô ấy còn sống cô độc trên phòng áp mái, làm bạn với con chuột Melchisedec và bị bà đầu bếp thì sai hết việc này đến việc khác. Cuối cùng ông Carisford đã tìm được cô ấy vào ngay chiều nay và ông đã giữ Sara ở lại. Sara sẽ không bao giờ trở lại trường này nữa. Cô ấy sẽ giống công chúa hơn bao giờ hết, trăm ngàn lần giống công chúa hơn trước kia, và ngay chiều mai tôi sẽ đi thăm cô ấy ở nhà bên cạnh.”

Ngay cả cô Minchin cũng khó có thể trấn an được sự huyên náo của đám trẻ sau khi nghe thông tin này, mặc cho chúng bàn tán cô chẳng buồn can thiệp. Cô không còn đủ nghị lực để đối mặt với bất cứ điều gì sau những gì đã xảy ra trong phòng mình trong khi cô Amelia vẫn đang nằm khóc sùi sụt. Cô hiểu rằng mọi tin tức đều có thể lọt qua khỏi bức tường bằng cách này hay cách khác và bọn người hầu cũng như bọn trẻ con tha hồ bàn tán khi lên giường ngủ.

Hôm đó toàn trường gần như đã phá bỏ nội quy và mãi đến tận nửa đêm bọn trẻ vẫn còn bu lấy Emengade để nghe đọc đi đọc lại lá thư của Sara với những tình tiết ly kỳ chẳng khác gì trong những câu chuyện mà Sara đã hư cấu lên và câu chuyện này lại có phần hấp dẫn hơn vì Sara và người đàn ông Ấn Độ bí hiểm đó hiện đang sống ngay trong ngôi nhà bên cạnh.

Becky cũng đã nghe được câu chuyện đó và nó đã cố gắng thu xếp công việc để có thể trở về phòng mình sớm hơn một chút, hy vọng được nhìn căn phòng của phép màu nhiệm một lần nữa. Nó chưa hiểu người ta sẽ làm gì với những đồ đạc sang trọng trong căn phòng của Sara. Có vẻ như họ sẽ mang chúng đi chứ không để lại cho cô Minchin và thế là căn phòng áp mái đó

lại trống trơn xấu xí trở lại. Mặc dù rất mừng cho Sara nhưng khi trèo lên đến bậc thang cuối cùng nó thấy nghẹn ngào, nước mắt làm nhòa hết những gì trước mặt. Có thể tối nay chẳng ai đốt lò sưởi nữa, cũng chẳng có ngọn đèn hồng nữa, không cả bữa tối và không có công chúa ngồi dưới ngọn đèn đọc truyện cho mà nghe nữa, không có công chúa ở đây nữa!

Nó nuốt nước mắt đẩy cửa phòng Sara rồi lại nức nở khóc.

Ngọn đèn vẫn đang chiếu sáng căn phòng, lò sưởi vẫn tí tách, bữa tối nóng hổi cũng vẫn đang đợi nó và Ram Das đang đứng cười nhìn bộ mặt đau khổ ngơ ngác của nó.

“Cô chủ nhỏ đã kể hết mọi chuyện cho ông chủ của tôi rồi. Cô ấy muốn cho cô hay về vận may của cô ấy. Đây là lá thư cô ấy viết cho cô. Cô ấy không muốn cô đi ngủ trong lo lắng. Ông chủ tôi cũng muốn gặp cô vào ngày mai và muốn cô làm người phục vụ cho cô chủ nhỏ. Tối nay tôi sẽ lấy hết những thứ này về nhà bên.”

Nói xong Ram Das vui vẻ chào Becky và lại chui qua cửa sổ trên mái nhà ra về thật nhẹ nhàng không gây ra tiếng động nào. Sự khéo léo của Ram Das làm Becky hiểu rằng vì sao ông ấy lại có thể mang được tất cả những thứ này vào phòng áp mái mà không một ai biết cả.

CHƯƠNG XIX

ANNE

Chưa bao giờ không khí trong Ngôi Nhà Lớn lại vui đến như vậy. Có lẽ chẳng bao giờ bọn trẻ lại nghĩ sẽ có được niềm vui từ mối quan hệ thân thiết với “cô bé không phải là ăn mày” đó. Sự thực là tất cả những nỗi khổ cực gian truân mà em phải trải qua đã biến em thành một tài sản vô giá. Ai cũng muốn nghe đi nghe lại những chuyện đã xảy ra với em. Khi ngồi trước lò sưởi với ngọn lửa nóng rực thì ai cũng muốn nghe và tưởng tượng xem ở trên phòng áp mái mà Sara đã từng sống lạnh đến chừng nào. Phải nói rằng căn phòng áp mái đó đã trở thành mối quan tâm và sự hào hứng của bọn trẻ. Sự lạnh lẽo, trống trải và tình trạng tồi tệ của nó đã không còn quan trọng đối với chúng sau khi có sự xuất hiện của Melchisedec, đàn chim sẻ và tất cả những gì có thể nhìn thấy khi leo lên bàn và chui hẳn đầu và cả vai ra khỏi cửa sổ mái nhà.

Tất nhiên là chúng thích nhất câu chuyện về bữa tiệc và chuyện giấc mơ của Sara biến thành sự thật. Ngay hôm sau ngày em được tìm thấy, Sara đã kể câu chuyện của mình cho vài thành viên của Gia Đình Lớn khi họ đến uống trà cùng em. Cả bọn ngồi khoanh tròn trên chiếc thảm trải trước lò sưởi nghe Sara kể theo cách riêng của mình, còn người đàn ông lặng lẽ ngồi nghe và quan sát mọi cử chỉ của em. Kể xong em ngẩng lên nhìn ông và đặt bàn tay lên gối ông nói “Con đã kể xong phần của con rồi bây giờ đến lượt bác kể đi, bác Tôm.” Ông Carisford đã yêu cầu Sara gọi mình là “Bác Tôm”. “Con không biết chuyện của bác thế nào, chắc phải hay lắm.”

Ông kể cho chúng nghe ông đã ốm yếu, buồn chán, cô đơn, suy sụp và hay cáu bẳn như thế nào khi chưa tìm được Sara. Vì muốn kéo ông ra khỏi nỗi khổ triền miên đó Ram Das đã quan sát những người qua đường rồi tả lại cho ông nghe. Một trong số đó là một cô bé hay qua lại nhiều hơn và ông bắt đầu quan tâm đến cô bé đó, có lẽ phần nào vì ông đã nghĩ quá nhiều đến một em bé gái mà ông đang tìm kiếm và cũng vì Ram Das có kể cho ông nghe cái lần ông ta vào phòng áp mái để bắt con khỉ. Ông ấy đã mô tả sự ảm đạm, lạnh lẽo và tồi tệ của căn phòng đó và những gì bé gái mà theo ông ấy thì không phải thuộc loại hạ đẳng, nhưng lại bị đối xử thậm tệ như một kẻ nô lệ. Ram Das cũng lặng lẽ theo dõi những khổ cực mà bé gái đó phải chịu đựng và cũng đã phát hiện ra thật dễ dàng làm sao để trèo qua phòng của con bé từ cửa sổ trên mái nhà. Đó là màn mở đầu của những gì xảy ra tiếp theo. Một hôm ông gợi ý “Thưa ngài, tôi có thể trèo sang bên đó đốt cho con bé ngọn lửa sưởi. Sau khi làm các việc bên ngoài về vừa ướt vừa lạnh, thấy ngọn lửa con bé sẽ nghĩ đến phép màu nhiệm nào đó.” Ý tưởng hài hước đến nỗi một nụ cười lóe lên trên khuôn mặt râu rĩ của ông Carisford. Thế rồi Ram Das tiếp tục vạch ra những ý tưởng mới cùng với niềm vui sướng rất trẻ con của mình và rồi đã thực hiện chúng một cách đơn giản, gọn gàng không thể tưởng tượng được. Vào chính cái đêm Sara định tổ chức bữa tiệc đó thì mọi sự chuẩn bị của Ram Das cũng đã xong. Tất cả đồ đạc đã được tập kết lên phòng áp mái của ông và người bạn đến phụ để thực hiện kế hoạch phiêu lưu cũng đã sẵn sàng. Ông nằm sát trên mái ngồi nhòm qua cửa sổ chứng kiến cảnh bữa tiệc kết thúc thảm hại như thế nào. Đợi lúc Sara ngủ li bì, Ram Das, tay cầm chiếc đèn sáng lò mờ trèo vào phòng, còn người bạn của ông ta đứng bên ngoài để chuyển đồ vào. Mỗi khi Sara trở mình Ram Das lại che đèn đi và nằm bẹp xuống sàn. Bọn trẻ con đã đặt ra hàng nghìn câu hỏi để biết được tất cả những sự thật này.

“Con rất mừng,” Sara nói “Con rất mừng vì chính bác lại là người bạn của con!”

Có lẽ chẳng bao giờ lại có đôi bạn hợp nhau đến tuyệt vời như hai bác cháu Sara. Thực sự ông Carisford chưa từng yêu quý ai như ông đã yêu quý Sara. Chỉ trong vòng một tháng ông đã biến thành một người hoàn toàn khác đúng như ông Carmichael tiên đoán. Ông luôn vui vẻ, cởi mở và có phần hài hước nữa và cũng bắt đầu quan tâm đến cái tài sản mà ông đang có vì đã trút bỏ được nỗi ưu phiền dằn vặt ông suốt mấy năm trời. Ông đặt ra biết bao nhiêu kế hoạch

hấp dẫn dành cho Sara. Giữa hai bác cháu, ông đóng vai “phép màu nhiệm” và luôn nghĩ ra đủ trò làm cho Sara phải ngạc nhiên. Thỉnh thoảng Sara lại phát hiện ra những chậu hoa mới trong phòng hay những món qua nho nhỏ dưới gối. Một hôm khi hai bác cháu đang ngồi trò chuyện vui vẻ. Sara nghe tiếng vuốt cào cào ngoài cửa, em mở cửa ra, một chú chó tuyệt đẹp đứng sừng sững trước cửa, trên cổ đeo một chiếc băng bạc viền vàng với dòng chữ nổi ***“Tôi là Boris, tôi phục vụ công chúa Sara.”***

Người đàn ông Ấn Độ rất thích nhắc lại những kỷ niệm khi cô công chúa nhỏ còn đang phải sống trong cảnh bần hàn. Những buổi chiều Gia Đình Lớn hay Emengade và Lottie đến chơi bao giờ cũng đầy ắp tiếng cười còn những khi chỉ có hai bác cháu ngồi đọc sách hay nói chuyện với nhau mới thú vị làm sao. Hai bác cháu chia sẻ với nhau biết bao điều thú vị.

Một buổi tối khi ông Carisford ngẩng đầu khỏi cuốn sách của mình thì thấy Sara như chẳng tập trung đọc mà ngồi nhìn chăm chú và ngọn lửa đang cháy trong lò sưởi trầm ngâm.

“Con đang nghĩ gì vậy, con gái?”

Sara ngẩng lên, mặt rạng rỡ.

“Con đang nhớ lại cái ngày con đói khủng khiếp và một đứa trẻ con gặp ngày hôm đó.”

“Nhưng con đã phải chịu đựng biết bao ngày đói rét, thế cái ngày đó là ngày nào?” Ông Carisford hỏi giọng đượm buồn.

“Con quên mất, bác chưa biết đâu, đó chính là cái ngày mà giấc mơ của con biến thành sự thật.”

Sau đó Sara đã kể lại cho ông nghe chuyện ở cửa hàng bánh và đồng bốn xu em nhặt được từ vũng bùn và đứa trẻ còn đói hơn cả em nữa. Sara đã kể lại những gì xảy ra ngày hôm đó hết sức ngắn gọn và đơn giản thế nhưng cũng đã đủ để ông phải lấy tay che mắt và cúi gằm xuống thảm để giấu những giọt nước mắt của mình.

“Con nghĩ ra một kế rồi bác ạ,” Sara nói “Con muốn làm một việc bác ạ?”

“Việc gì vậy con?” Ông Carisford nhẹ nhàng nói “Con có thể làm bất cứ việc gì mà con muốn công chúa của bác ạ.”

“Con nghĩ,” Sara ngập ngừng. “Bác nói là con có nhiều tiền lắm phải không bác. Nếu vậy con sẽ đến cửa hàng bánh và yêu cầu bà chủ là mỗi khi có những đứa trẻ đói khát dừng lại nhìn vào những ổ bánh trong tủ kính của bà thì bà hãy gọi chúng vào cho chúng ăn rồi gửi hóa đơn lại cho con thanh toán có được không bác?”

“Con có thể làm việc đó vào ngay sáng ngày mai.” Người đàn ông Ấn Độ nói.

“Con cảm ơn bác, con đã biết thế nào là đói, có nhiều lúc cố quên đi mà không sao quên được bác ạ.”

“Đúng thế con gái ạ. Bác hiểu rồi, bây giờ hãy tạm quên nó đi, lại ngồi đây với bác và chỉ nghĩ rằng mình là công chúa thôi.”

“Vâng, con sẽ cho những người đói khổ đó bánh trái và họ sẽ không bị đói nữa.”

Sara đến bên ông Carisford, ông kéo em ngồi xuống xoa đầu triều mền vuốt tóc đen của em.

Sáng hôm sau, khi nhìn ra ngoài cô Minchin rất khó chịu vì thấy một cảnh tượng mà cô chẳng muốn nhìn chút nào. Cỗ xe của ông Carisford với những con ngựa to khỏe đỗ ngay trước cửa nhà bên cạnh, chủ nhân của nó cùng một vóc dáng nhỏ nhắn rất quen thuộc, ăn vận thật sang trọng, đồ ấm toàn bằng lông bước lên xe làm cô nhớ lại những ngày trong quá khứ. Theo sau cũng là một dáng người quen thuộc làm cô rất khó chịu. Người đó chính là Becky, với tư cách là người hầu, luôn vui vẻ đi bên cạnh cô chủ bé nhỏ của mình. Becky bây giờ trông đã có da có thịt và khuôn mặt đã bắt đầu đầy đặn hơn.

Một lúc sau cỗ xe dừng lại ngay trước hiệu bánh, mọi người ra khỏi xe. Thật ngẫu nhiên cũng đúng vào lúc bà chủ vừa bung ra một khay bánh nóng thơm phức. Bà ngẩng lên, nhận

ngay ra Sara và khuôn mặt phúc hậu của bà tươi hẳn lên.

“Bác tin là bác vẫn còn nhớ cháu.” Bà chủ hiệu bánh nói. “Và... mặc dù...”

“Đúng ạ, có lần cháu chỉ có bốn xu mà bác đã cho cháu sáu chiếc bánh, và...”

“Và cháu đã cho đứa bé ăn mỳ những năm cái đúng không.” Bà hồ hởi và tiến lại gần Sara “Bác luôn nhớ đến việc làm đó của cháu và lúc đầu bác không sao hiểu nổi...” Bà nói rồi quay sang phía ông Carisford “Xin lỗi ông nhưng tôi phải nói rằng lúc đó trông cô ấy tội nghiệp lắm, cái đói hiện ngay ra trên nét mặt của cô ấy.” Bà lại quay sang Sara nói “Ơn chúa, bây giờ trông cháu khá nhiều rồi.”

“Bây giờ cháu không những khá hơn mà còn rất hạnh phúc nữa và cháu đến để nhờ bác một việc.”

“Việc gì vậy cháu?” Bà chủ hiệu bánh đơn đả hỏi. “Bác có thể làm gì giúp cháu.”

Sara cúi xuống túm bánh làm điệu bộ như ngày em phải chịu cái đói khủng khiếp và nói ý định của mình làm bà chủ hết sức ngạc nhiên.

“Lạy chúa!” Bà chủ hiệu bánh nói sau khi đã nghe ý định của Sara. “Tôi cũng rất sung sướng khi giúp được những đứa trẻ khốn khổ tội nghiệp đó, nhưng tôi cũng chỉ là người lao động tôi không thể giúp chúng được nhiều, sự thực là tôi cũng đã cho chúng nhiều bánh lắm rồi, kể từ sau cái buổi chiều mưa rét ấy cũng chính vì tôi luôn nghĩ đến cháu. Ôi hôm đó cháu trông vừa đói vừa rét, ướt như chuột lột thế mà cháu có thể nhường tất cả những chiếc bánh nóng đó cho một đứa trẻ ăn xin. Một hành động chỉ có một công chúa mới làm được.

Nghe vậy người đàn ông Ấn Độ cười và Sara cũng cười và nhớ lại những gì em đã nói với đứa trẻ ăn xin hôm đó khi em đặt những chiếc bánh nóng lên đùi nó.

“Nó trông đói lắm bác ạ, thậm chí còn đói hơn cả cháu nữa.” Sara nói.

“Đúng vậy cháu ạ: rất nhiều lần nó nói với bác là hôm đó, ngồi dưới mưa nó đói đến mức cảm thấy như có con chó sói đang xé ruột gan nó vậy.”

“Ôi thế bác có gặp lại cô ấy à?”

“Có, bác có gặp.” Bà nói với nụ cười đôn hậu chưa từng có. “Nó ở đằng sau kia kìa. Khoảng một tháng nay tôi nhận nó vào phụ giúp làm bánh và dọn dẹp cửa hàng. Chắc khó mà tin được bây giờ nó đã tự lao động kiếm sống được chứ không phải đi ăn xin nữa.”

Bà quay ra phía sau gọi và một đứa bé gái bước ra đứng sau bà. Đúng là cô bé ăn xin dạo nọ bây giờ đã ăn mặc sạch sẽ, gọn gàng và trông như chưa từng bị đói. Nó hơi nhút nhát nhưng dễ thương. Giờ đây trông nó không còn hoang dã như trước nữa. Nó cũng nhận ra Sara ngay lập tức và nhìn em chăm chăm như chưa bao giờ được nhìn.

“Cháu biết không, bác bảo con bé cứ lại đây ăn bánh mỗi khi quá đói. Mỗi lần nó đến bác cho nó ăn và cũng bảo nó làm một vài việc vặt và thấy nó cũng siêng năng, biết việc, hơn nữa bác cũng cảm thấy yêu thương nó và cuối cùng bác đã cho nó một mái nhà và nó cũng giúp được bác chút đỉnh. Bác chỉ biết tên nó là Anne còn chẳng biết họ là gì nữa.

Hai đứa trẻ đứng nhìn nhau hồi lâu, Sara rút tay ra khỏi túi áo chìa ra và đứa bé gái kia nắm lấy tay em, cả hai cùng nhìn nhau không chớp mắt.

“Tôi rất vui.” Sara nói. “Có lẽ bà Braun sẽ giao cho bạn việc phát bánh cho những đứa trẻ nghèo đói. Bạn hợp với công việc đó vì bạn đã thấm thía thế nào là đói rồi.”

“Vâng, thưa cô.” Anne đáp lại.

Sara ra về, cảm thấy hiểu được tâm trạng của bé gái mặc dù nó chẳng nói gì, chỉ đứng lặng, nhìn mãi theo bóng của Sara khi em bước ra khỏi hiệu bánh cùng người đàn ông Ấn Độ, bước lên xe đi mất./.

-----Hết-----

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>